BOGDAN RĂILEANU

DINȚII ASCUȚIȚI AI BINELUI

book HUMANITAS

HUMANITAS

821.135.1

scriitori
români
contemporani

BOGDAN RĂILEANU

DINȚII ASCUȚIȚI AI BINELUI

© HUMANITAS, 2018 (ediţia digitală)

ISBN: 978-973-50-6122-7 (epub)

EDITURA HUMANITAS
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 021.311.23.30

În lumea celor drepţi

Era ora crepusculului. Forma lucrurilor pierea încet odată cu lumina. În urmă rămâneau îndoiala şi frica, amestecate cu un sentiment de izbăvire care venea odată cu ora somnului. O lume dispărea, alta se insinua. În unele case se făceau focurile în sobe, în altele centralele erau date la prima treaptă de încălzire, iar gazele venite din adâncurile Rusiei se aprindeau cu explozii mici şi ardeau oxigenul răcoros al aerului de primăvară.

Fratele Ieronim respira cu greutate şi căuta înfrigurat ceva în buzunarele sutanei. Smuci şi scoase de acolo cartea de rugăciuni. Se ridică împleticindu-se cu ea deschisă şi se apropie de fereastră. Se frecă la ochi căutând să se agaţe cu ochii de lumina de afară. Doamne, Isuse Cristoase, nu mă părăsi şi tu, îşi spuse. Mirosul de transpiraţie se întindea în fâşii prin aer şi îi intra în nări. Întoarse pagina şi încercă să descifreze cuvintele care îi alunecau sub privire pe hârtia din ce în ce mai gri. O apropie de ochi: „Acest lucru, de ruşine plin, este mai anevoie de plâns, pentru că merg cu voia mea la vrăjmaşul meu şi el îmi leagă sufletul şi mă omoară în… patimi, bucurându-se“. Lumina aproape dispăruse, dar fratele Ieronim deschise gura şi, cu voce înfricoşată, nu se lăsă pradă întunericului din jur.

— Şi, putând să sfarm legăturile, iată că nu doresc! Este oare o ruşine mai cumplită decât aceasta a mea? O, nu! spuse călugărul.

Închise cartea celor şapte plânsuri a Sfântului Efrem Sirul, o sărută şi îşi făcu o cruce încercând să-şi potolească pulsul care îi bubuia în tâmple. Puse cărticica de rugăciuni la loc în buzunar şi scoase de acolo o brichetă. Pe masa de lemn, lângă o cutie de pastile şi o cană cu apă, stătea o lumânare. Fratele Ieronim luă lumânarea şi o aprinse, apoi se întoarse cu spatele la fereastră şi intră în întuneric. Doi paşi mai încolo se opri la marginea unui pat pe care zăcea fără suflare părintele Daniel, stareţul Mănăstirii Scărarului. Puse lumânarea la capul patului şi începu să aranjeze

hainele rupte ale bărbatului, îi scoase perfuzia şi o aşeză cu grijă pe stativ. Împreună mâinile slabe ale mortului pe piept şi spuse o rugăciune. Două lacrimi mici îi ţâşniră pe obraji. Din peretele de deasupra patului ochii sfinţilor şi ai lui Isus Cristos îl urmăreau cu sclipiri de argint într-o tăcere grea. Ieronim îşi aduse aminte de clipa în care pusese piciorul în biblioteca mănăstirii căutând o carte de rugăciuni care să îi alunge ispitele, iar părintele Daniel venise ca prin minune către el cu Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul şi cele şapte plânsuri, câte unul pentru fiecare zi, ca să poţi să învingi vrăjmaşul, îi spusese cu blândeţe. Era o zi de luni, iar acum, tot într-o zi de luni, viaţa părintelui stareţ se încheia după o suferinţă grea şi îndelungată.

Călugărul aprinse becul din cameră. În lumina gălbuie, patul răvăşit din faţa lui îi aducea aminte de o imagine pe care o văzuse într-un film cu răstignirea lui Cristos. Lespedea pe care stătuse trupul lui Isus, urmele luptei cu moartea, îşi spuse. Călugărul întârzie câteva secunde în pragul uşii şi îşi trecu palma peste faţă încercând să alunge gândurile grele care îl încercau. Închise lumina şi trase uşa după el. Cheia intră în broască şi se răsuci de două ori. În întunericul încăperii, toţi ochii sfinţilor din icoane priveau lung, în linii paralele cu planul patului în care odihnea trupul stareţului. Privirile icoanelor păreau să urmărească mai degrabă sunetul paşilor fratelui Ieronim, care se îndepărta. În scurt timp, sunetul clopotelor începu să se audă în toată mănăstirea.

Fratele Ieronim îşi drese vocea şi bătu de două ori încet în uşa de la chilia părintelui Vladimir. De dincolo nu se auzi nimic, iar călugărul crăpă uşor uşa. În mijlocul camerei stătea în genunchi părintele Vladimir, care tocmai încheia o rugăciune.

— Binecuvântează, părinte, şi iartă-mă că te deranjez la rugăciune, spuse călugărul.

— S-a săvârşit? întrebă părintele şi se ridică în picioare.

— Da, părinte! Acum câteva minute, zise.

— Mare este mila şi puterea lui Dumnezeu, spuse părintele Vladimir.

— Binecuvântează, părinte, spuse Ieronim aplecându-se după mâna preotului.

— O să sun la Mitropolie, să anunţ că preacuviosul nostru stareţ s-a stins. Caută-l pe părintele Teofan şi anunţă-l şi pe dumnealui. Trebuie să hotărâm locul de veci şi să începem pregătirile, spuse părintele punându-şi mâna dreaptă pe creştetul călugărului.

— Da, părinte. Aşa voi face. Dar trebuie să mărturisesc ceva, părinte.

Iertare, dar ispita ce s-a arătat e mare. Cred că vrăjmaşul a fost puternic şi a stat până în ultima clipă la capul părintelui Daniel, şi nu vorbea dumnealui în ultimele clipe, dar trebuie să vă spun, se precipită călugărul.

— Ce s-a întâmplat, Ieronime? întrebă părintele aşezându-se pe marginea patului.

— Doamne, iartă-mă! îşi făcu călugărul o cruce. După ce aţi dat împărtăşania părintelui Daniel, eu am rămas alături în rugăciune şi la un moment dat a început iarăşi să vadă îngeri şi pe răposatul stareţ Fanasie. Zicea că de ce stai acolo la streaşină, Fanasie, şi râzi? Şi întindea mâinile în aer. Să mă ierţi, părinte, dar cred că avea halucinaţii. Iar la un moment dat s-a uitat spre mine cu ochii goi şi îşi ţinea gura deschisă respirând greu. M-am dus să îi dau o înghiţitură de apă şi atunci m-a prins de mână şi mi-a zis: Doamne, iartă-mă!, că nu-mi mai iese din minte vocea aia. Mi-a zis: Ieronime, urcă-te pe mine! Urcă-te pe mine! Şi gâfâia greu, cu ochii larg deschişi. Apoi a încercat să îşi smulgă hainele de pe el, a rupt cămaşa în care era îmbrăcat şi m-a prins de guler şuierând printre dinţi: Dezbracă-te şi urcă-te pe mine! A spus asta de câteva ori şi pe urmă a căzut în nesimţire. Şi-a mai rotit ochii goi prin cameră de parcă vedea pe cineva şi a murit părintele. Binecuvântează-mă, Doamne, şi iartă-mă pentru ispita ce am adus cu mine.

Părintele Vladimir se ridică în picioare şi aprinse becul în cameră. Se întoarse spre Ieronim mângâindu-şi barba.

— Frate Ieronim, multe încercări trebuie să trecem în viaţa asta ca să ajungem la Dumnezeu. Ţine pentru tine întâmplările acestea. Vom face o slujbă mare cuviosului părinte pentru iertarea păcatelor şi să nu uităm că, înainte de a fi călugări sau preoţi, cu toţii am fost oameni, iar gândurile noastre de oameni rămân cu noi până în ultima clipă. Ce ai auzit vorbind prin gura părintelui stareţ era subconştientul lui. Subconştientul e partea noastră lumească ascunsă. Acolo ascundem rămăşiţele noastre omeneşti, dorinţele şi nefericirile noastre. Suntem fiinţe complicate. Doar lui Dumnezeu îi e simplu să se uite la noi şi să ne ierte pentru toate pe care le facem.

Afară întunericul pusese stăpânire pe dealurile dimprejur. Luminile se aprindeau în chiliile mănăstirii. Un alai de preoţi şi călugări îl urma cu paşi grăbiţi pe fratele Ieronim, care îşi ţinea mâinile adânc băgate în buzunarul sutanei. Într-o mână avea cheia de la chilia stareţului, iar în cealaltă cartea de rugăciuni. Cu nici un preţ nu îşi dorea ca aceste două lucruri să se

atingă. Cheia era rece şi simţi cum mirosul ei metalic urcă spre nările lui în timp ce descuia uşa. Îşi făcu o cruce şi intră.

Coincidenţe fericite

În acelaşi timp, în Bucureşti, într-o casă proaspăt renovată de pe Strada Eternităţii, aflată vizavi de intrarea în Cimitirul Progresul, siluetele a trei bărbaţi luceau în lumina argintie a unui televizor Samsung cu diagonala de 121 de centimetri. Întunericul cuprinsese tot cartierul, iar luminile oraşului încă nu se aprinseseră pe Strada Eternităţii din cauza unei erori de programare în reţeaua serviciului de iluminat public. Unul dintre cei trei bărbaţi se numea Maldini, crescuse în acea casă de pe Strada Eternităţii şi îşi păstra şi acum credinţa din copilărie că exista undeva, într-o clădire din Bucureşti, un om care apăsa pe un întrerupător ceva mai mare decât unul normal ca să dea drumul la iluminatul stradal. Uneori, acest om uita să schimbe ora la care se aprindea lumina, mai ales în lunile în care se făcea trecerea între anotimpuri. Acest angajat al primăriei reuşise chiar să îl enerveze în copilărie când, într-o seară, aprinsese mai devreme becurile de pe stradă, şi astfel tânărul Maldini a fost surprins de un vecin cum îşi trăgea ca ars mâna din chiloţii unei fete de 14 ani. S-a dovedit că vecinul era chiar unchiul fetei pentru că, odată cu lumina, s-a pornit şi tămbălăul pe Strada Eternităţii. În aceeaşi seară de toamnă târzie, Maldini l-a luat pe prietenul lui Dumitru şi au spart toate becurile de pe stradă cufundând-o în linişte şi beznă.

Maldini avea 39 de ani şi, alături de prietenul din copilărie, Dumitru, şi de Nicu Pastramă, pe care îl cunoscuse în Penitenciarul Rahova, urmărea începutul filmului *Troia* la noul televizor Samsung, pe care tocmai îl făcuse cadou mamei sale, Camelia.

— Băi, eşti nebun, ce bine se vede! Ia vino, mamă, să-l vezi pă Brad Pitt ce bine arată la televizoru’ tău nou, strigă Maldini spre maică-sa, care tocmai scotea din cuptor o tavă plină de plăcinte.

— Ia uite-l, mânca-ţi-aş pula ta, cum arată ăsta, Maldini, izbucni Nicu

Pastramă.

— Faza asta îmi place, spuse Dumitru, când se întâlnesc ăştia şi îl cheamă pă Ahile şi ăsta era la futut. Ia uite, mânca-ţi-aş, le spărsese pizda în ele. Şi ăsta acuma se ridică şi se duce să se bată cu ăla mare. Păi, cum pula mea să te duci, frate, să te mai baţi, după ce ai dat la astea toată noaptea şi ai mai şi băut?

— Era şi vinu' altfel pă vremea aia. Nu avea chimicale în el. Şi aeru' era mai curat, îşi dădu cu părerea Pastramă.

— Era o pulă, i-o tăie Maldini.

— Bă, o fi, da' cică Sile Veveriţă, îl ştii, are sala aia de jocuri unde s-a bătut ăia atunci când a murit Mihăiţă – Dumnezeu să-l ierte! –, zice că l-a găsit cu cancer la stomac. De la băutură e, sigur. Chimicele, pula mea, dădu verdictul Pastramă şi desfăcu o bere din care turnă puţin pe covor.

— Ce faci, mă? întrebă Maldini uitându-se la Pastramă.

— Pentru morţi, fratele meu, mormăi Pastramă.

— Bă, ce prost eşti, râse Maldini. Cu băutura se dă pă pământ, bă, să se ducă pă lumea ailaltă la mort, nu pă covor.

În cameră intră mama lui Maldini cu o farfurie plină de poale-n brâu. La 65 de ani, Camelia era obeză pentru înălţimea ei şi se legăna aproape ca un pinguin când mergea. Avea un picior mai scurt, iar asta îi dăduse un mers şchiopătat şi nişte dureri de spate îngrozitoare în adolescenţă, când oasele începuseră să se mărească. Era celebră în cartier. Toată lumea o cunoştea sau ajungea să o cunoască pe Pinguina la un moment dat, pentru că la ea venea oricine căuta un loc de veci în cimitirul de peste drum. Când o vedeau oamenii intrând în cimitir pe Pinguina, ştiau că urma încă o înmormântare.

— Ce bine miroase, tanti Camelia! se întinse Dumitru după farfuria cu poale în brâu. Ia luaţi un loc aicea să vă uitaţi la film.

— E, la cel film să mă mai uit io, Dumitre? Eu la Măruţă ce mă mai uit, şi la emisiunile astea de la Antenă, că la filme mă ia somnu', zise Pinguina aşezându-se lângă Maldini şi îşi puse ochelarii ca să vadă la televizor.

— Auzi, mamă? îşi îndreptă Pinguina privirea spre Maldini. Vezi că am avut o discuţie cu popa Colţun ăsta care a venit nou aici, în parohie. Şi zice că a venit un control cică de la miliţie cu locurile de veci. Ieri m-am dus cu cineva să îi dau un loc şi m-a oprit popa la poarta cimitirului că nu mai merge aşa, că el riscă şi că nu vrea să ajungă la puşcărie din cauza la nişte morminte şi că a făcut lumea reclamaţii că aduce televiziunile. Era şi

cu un avocat p-acolo. Umbla capiu.

— Păi şi nu i-ai zis să mă sune pă mine? spuse Maldini cu ochii în televizor.

— I-am zis că o să-l suni să discutaţi, ce să-i mai zic? răspunse femeia şi se ridică să-şi caute telefonul mobil.

În *Troia*, Paris tocmai o fura pe Elena şi lucrurile începeau să se complice. Maldini îşi verifică telefonul absent în timp ce Nicu Pastramă se bucura de plăcintele Pinguinei ca de nişte popcorn supradimensionat. Mâinile tatuate cu tuşe groase îndesau plăcintele aurii pe sub mustaţa lată.

— Tot de la femei se ia, mă, lumea, spuse Pastramă cu gura plină arătând spre televizorul nou.

— Maldini ştie mai bine ca toţi, îl împunse Dumitru pe Maldini, căruia i se întinse un rânjet pe faţa lată, în timp ce dădea cu degetul peste ecranul telefonului.

— Bă, unde a dispărut Pinguina? se ridică Maldini de pe canapea. Mamă, dă să-l sun pe slobozitu' ăla de popă, că n-am timp să mai trec săptămâna asta pă la tine.

Din bucătărie ieşi Pinguina şi îi întinse telefonul.

— Vezi că sună, spuse Pinguina şi dispăru înapoi în bucătărie.

Maldini intră în holul casei respirând precipitat şi se aşeză pe treptele care duceau la mansardă.

— Alo? Maldini la telefon. Da. Băiatu' lu' Pinguina, ca să fiu mai clar aşa. Deci, părinte, cum ne-a fost vorba? întrebă Maldini jucându-se cu lănţişorul de aur de la gât.

— Nu, băi nene, n-are treabă televiziunile cu cimitiru' Progresu', unde sunt îngropaţi toţi proştii. Dacă era ceva, avea treabă cu cimitirele din centru, cu Bellu, cu Sfânta Vineri, cu astea, începu Maldini să-şi piardă răbdarea. Din bucătărie, Pinguina scoase capul pe uşă şi îi făcu semn lui Maldini să intre în camera din faţă.

— Bă, fii atent, uite care-i treaba, să-ţi spun ceva. Ţine minte ce-ţi spun eu ţie, m-auzi? strigă Maldini intrând în camera întunecoasă.

— Bă, mă doare pă mine-n pulă ce ţi-a zis avocaţii şi ce controale a venit. Fii atent la mine, ascultă ce zic! Ai vorbit cu mama, ţi-a explicat ce şi cum. Treaba asta merge aşa de peste douăj' dă ani. Aşa a fost şi aşa o să rămână indiferent ce popă o să fie aici. Deci sfatul meu e să iei ăia o mie şi să mergi mai departe. Pinguina are grijă de toată lumea. Şi de restu' am io grijă. Mai interesează-te şi tu aşa de Maldini Cămătaru'. Mai întreabă

lumea să-ţi spună de Maldini şi pe urmă ia banii ăia de la mama, spuse Maldini jucându-se cu un căţel de porţelan care stătea cuminte pe televizorul vechi din cameră. Ascultând vocea din telefon, apucă bibeloul de o ureche şi îl sprijini în coada scurtă, încercând să îl învârtă pe suprafaţa televizorului în jurul axei sale, cum făcea de obicei cu pachetele de GoldLeaf.

— Eu nu vreau ca tu să te superi, îl luă la sentiment Maldini. Indiferent ce se întâmplă, Maldini cade mereu în picioare, aşa că dacă stai cu mine o să cazi şi tu tot în picioare. Eu am făcut puşcărie şi nevinovat, deci nu mi-e frică de puşcărie, dar îţi zic că nu e cazul aici. E zonă sigură. Cum să-ţi spun eu ţie, cimitirul ăsta e mai sigur ca moartea, dacă înţelegi ce vreau să zic. Da, da, normal. Haide, te rog io, vorbeşte cu mama şi rezolv-o frumos, ca să nu ajungem la alte situaţii, că doar aici ne-am născut şi aici murim, încheie Maldini. Da, bine. Seară bună şi ţie, părinte. Te-n-gură să te sparg de jegos, adăugă printre dinţi cămătarul închizând telefonul.

Becurile luminau gălbui strada. Maldini se opri în dreptul ferestrei cu bibeloul în mână şi privi spre maşinile parcate în faţa curţii cu gândul la electricianul care aprindea în fiecare seară luminile în Bucureşti. Povestea electricianului o ştia de la tatăl său. Auzise de mai multe ori prin casă cum îl înjura, mai ales toamna, când se-ntorcea de la serviciu şi intra cu bicicleta în vreun şanţ pentru că se însera mai devreme, iar luminile se aprindeau târziu. Dar într-o seară răcoroasă de octombrie Maldini primi o explicaţie completă de la tatăl său, Petre Fieraru, care îşi fuma liniştit ţigările Snagov stând pe pietroiul de la poartă. De gâtul lui gros şi nebărbierit se agăţase băieţelul de cinci ani murdar de praf şi de muci. Bărbatul luă copilul şi îl puse între picioarele sale sprijinindu-şi bărbia de umărul lui. Dinspre cimitir venea un miros dulce de tămâie, amestecat cu praf şi cu duhoarea înecăcioasă de tutun a mâinilor pe care tatăl le ţinea protector în jurul băiatului. I se părea că licuriciul de jar care se plimba prin faţa lui e o vietate prietenoasă. Părea că tatăl său îşi trăgea liniştea şi pacea din luminiţa aia roşiatică. Licuriciul decola mereu la final şi se dezintegra în aer sau se izbea violent de gard, transformându-se în scântei care mureau rapid lăsând în urmă doar întunericul pe care îl umpleau cuvintele tatălui.

— Bă, ţie ţi-e frică de întuneric? întrebă tatăl.

— Nu, răspunse copilul.

— Păi şi atunci de ce tremuri?

— De frig.

— Să nu-ţi fie frică de întuneric, tăticule. Trebuie să ne obişnuim cu

întunericul ăsta, că nu se ştie când ajungem acoloşa peste drum şi tre' să ne dea mă-ta loc de cazare. Şi acolo electricianu'-şef care aprinde lumina le ştie pă toate. Nu e ca ăsta de ne aprinde nouă lumina pe stradă. Ştie ce ai furat, ce ai minţit, ştie şi câte poale-n brâu ai mâncat la prânz, ştie câte fire de păr ai în cap. Ştie şi tace. Nu te atinge nici cu un deget cât trăieşti. De asta tot ce faci trebuie să faci tu, să nu aştepţi pă altu' să facă pentru tine. Adică, dacă nu merge lumina pă stradă, tre' să ştii să mergi pă întuneric sau să îl cunoşti pă electrician. Crezi că-l ştie careva pă electricianu' care aprinde lumina la noi pă stradă? Nu-l ştie. Stă undeva în Bucureşti şi probabil că întârzie mereu la serviciu. O merge şi el cu bicicleta tot pe întuneric, şi o avea la el mâncare cum îmi pune mie mă-ta, nişte sarmale, o ciorbă, vreo colivă, ce mai rămâne de pe la morţii ăştia. O avea şi el un băieţel aşa ca tine care face numai prostii şi o supără pe mă-sa. Mi-ar plăcea să îl văd o dată pe electrician cum intră cu bicicleta într-un şanţ când se întoarce de la serviciu şi să dau noroc cu el şi să-i spun să aprindă becurile alea mai devreme, că o să ne rupem gâtu' într-o zi. Fii atent ce-ţi spun, ăla care-l ştie pe electrician e mare jmecher. Ia uite că cre' că ne-a auzit, spuse bărbatul în timp ce becurile începură să pâlpâie slab pe Strada Eternităţii.

Bărbatul îşi sărută copilul pe ceafă şi apoi îl împinse spre casă. Se ridică şi îşi mai aprinse o ţigară.

Strada se îngălbenea încet şi dezvăluia alţi oameni strânşi la alte porţi, fumând şi vorbind despre alte lucruri. Petre Fieraru avea mereu impresia că, dacă luminile s-ar aprinde brusc pe stradă, probabil că s-ar vedea şi morţii cum stau şi fumează lângă gardul cimitirului şi vorbesc despre păcatele lor unii cu alţii, dar ăsta era un lucru pe care nu îl spunea nimănui, ca multe alte gânduri pe care le ţinea doar pentru el.

Uneori Maldini ieşea din casă, stătea nemişcat în întuneric şi număra până la o sută aşteptând să se aprindă lumina, fără să ştie că tatăl său făcea acelaşi lucru fumând pe pietroiul din faţa curţii. Câteodată numărătorile lor se potriveau la perfecţie, ca atunci când Pinguina fusese însărcinată cu micul Maldini şi stătea întinsă noaptea în pat, iar Petre Fieraru îşi ţinea palma mare şi grea peste buricul femeii şi număra cu respiraţia tăiată aşteptând să simtă o nouă mişcare a plodului. De obicei până ajungea la cincisprezece simţea o mişcare discretă în pielea întinsă a abdomenului. Din acest motiv într-o noapte, neavând somn, Petre îşi trecu palma peste burta gravidei cu toată graţia de care era capabil şi o lăsă acolo mult timp, gândindu-se la viitorul copilului său, dorindu-şi să ajungă mare şi să scape

de strada prăpădită pe care locuia acum. Dorinţa arzătoare a bărbatului îl înflăcăra, cum simţea mişcările copilului care se sincronizau cu propriile gânduri, şi atunci ceru un semn de la Dumnezeu, ceva, un semn oricât de mic. Dacă simţea copilul mişcând în burta mamei până ajungea cu numărătoarea la zece însemna că plodul va ajunge om mare şi respectat. Burta gravidei a mişcat într-adevăr când Petre a ajuns cu numărătoarea la zece, dar nu a ştiut niciodată dacă fusese copilul sau maţele puturoase ale Pinguinei care mişcaseră sub palma lui, întrucât, la nici o secundă după ce simţise mişcarea discretă a abdomenului, femeia a eliberat un pârţ puternic, aducându-i aminte lui Petre de iahnia de fasole pe care o mâncaseră în acea seară.

Maldini a crescut frumos alături de ceilalţi copii de pe Strada Eternităţii şi, oricât şi-ar fi dorit Petre Fieraru un frate sau o soră pentru fiul său, Pinguina nu a mai reuşit să ducă la bun sfârşit nici o sarcină din cauza problemelor cu coloana, dar mai ales a faptului că, după unsprezece ani de la naşterea lui Maldini, bărbatul s-a îmbolnăvit de cancer la plămâni şi a murit după un chin de câteva luni şi încă vreo câteva pachete de Snagov. A avut totuşi timp, înainte să ajungă în faţa lui Dumnezeu, să îşi dea seama că Maldini e un băieţel curajos, care va ajunge mare şi respectat. În fiecare seară de după înmormântare, Petre Fieraru îşi vedea băieţelul cum se strecura în cimitirul de peste drum şi stătea la capul mormântului său, în întuneric, până se aprindea lumina pe stradă. Petre ştia acum cu precizie matematică momentul în care avea să se aprindă lumina şi zâmbea fericit atunci când fiul său ajungea cu numărătoarea la o sută chiar în momentul în care becurile începeau să pâlpâie pe stradă. Îi plăcuseră întotdeauna coincidenţele fericite.

Acum, după atâţia ani, în timp ce privea pe fereastra casei în care se născuse, Maldini îşi trecu mâna peste pieptul masiv încercând să alunge usturimile. Doi doctori îi spuseseră deja că e gastrită şi că apărea cel mai probabil pe fond de stres. Din spatele lui auzi vocea lui Dumitru, discretă şi îndepărtată. Nu îi dădu atenţie. Se simţea relaxat aşa, cum stătea cu privirea pierdută pe fereastră. Gândurile îi alunecau printre crengile copacilor, peste capota X3-ului din curte, şi ajungeau până pe piatra rece din cimitir sub care se odihneau oasele tatălui său. Şi el avusese acelaşi obicei de a privi lung în gol, căutând parcă să prindă cu ochii un gând fericit undeva, departe.

— Maldini, tre’ să plecăm. A sunat Dan Poetu’, că cică a dat de Doiaru, spuse Dumitru mai tare.

— Aa, domnu’ Doiaru. Unde l-a găsit? se întoarse Maldini spre Dumitru.

— E la salon, beat, şi cică are banii la el.

— Ce vorbeşti? spuse Maldini pierdut încă în gânduri.

— E cu încă trei inşi după el. Nişte sportivi.

— Păi poate s-a apucat de sport domnu’ Doiaru. Poate vrea abonament la sală.

*

Maşina se opri discret în faţa unei case vechi de pe Strada Virgiliu. Aici era primul salon de masaj erotic pe care îl deschisese cămătarul mai spre centrul oraşului, în înţelegere cu ţiganii din zona Gării. Le mai plătea şi acum cotă parte din încasări, pentru că voia să fie corect cu ei, chiar dacă ţiganii din Calea Griviţei nu mai erau ce fuseseră odată. Casa avea şase camere şi o curte mică, în care în cursul zilei erau atârnate la uscat prosoape mari de bumbac şi lenjeria de pat. Maldini ţinea la curăţenie, chiar dacă unii clienţi care veneau aici mai aduceau cu ei câte o boală venerică sau vreun scandal. Când a deschis salonul, Pinguina a adus un preot să facă o slujbă, spunând că oricum curve şi peşti o să mai fie în ţara asta, măcar locul ăsta să aibă o protecţie, că domnu’ Isus înţelege, chiar el a salvat-o pe Magdalena din păcat, nu? Doiaru şi mai mulţi au râs, că nu prea se potrivea gestul cu afacerile cămătarului – chiar aşa zisese Doiaru, gestul! –, dar Maldini o respecta pe Pinguina şi chiar vedea un rost în felul în care punea problema. Dacă în alte ţări chestia asta e ca o meserie şi se plăteşte impozit, şi dacă stai să te gândeşti că unii aduc popa cu Boboteaza la începutul anului să le sfinţească sediul firmei, de ce să nu o lăsăm pe Pinguina să îşi facă damblaua, că doar nu face vreun rău.

Dar chiar şi aşa, cu toată protecţia Pinguinei, Maldini luase odată un sculament cu care se chinuise vreo doi ani, că boala tot revenea, ba de la una, ba de la alta, cum îi plăcea lu’ Dumitru să glumească, şi devenise ipohondru. De atunci a hotărât ca fetele să îşi facă analize periodic şi dăduse ordine clare în ce priveşte curăţenia. Vorbise cu un doctor dermatolog specialist, care îi povestise cum stă treaba cu bolile luate prin contact sexual şi ştia multe detalii despre cum se manifestă bolile cu transmisie sexuală şi anumite virusuri. Şi din ce ştia mai multe, de-aia se ferea mai tare.

Dumitru şi Pastramă se foiau pe scaune, aşteptând ca Maldini să spună ceva sau să intre cu toţii în casă. În aer era o tensiune pe care o cunoşteau

amândoi, o mai văzuseră la cămătar atunci când nişte familii de ţigani din Ferentari dăduseră foc unei săli de jocuri de care avea Maldini grijă.

— Eşti bine, frăţioare? întrebă Dumitru.

— Sunt bine, spuse Maldini ridicându-şi privirea.

— Păi deblochează maşina să mergem să vedem care e treaba.

— Bă, Dumitre, tu mai ştii, mă, când am avut io sculament? întrebă Maldini.

— Da.

— Bă, tu ştii care e singuru' lucru mişto la sculament, mă? întrebă Maldini deschizând geamul ca să scuipe o flegmă mare.

— Nu, Maldini. Ia zi.

— Bă, după ce fuţi o curvă bolnavă de sculament în maxim două zile ştii dacă ai boala sau nu. Te duci la medic, faci tratament şi îţi revii. Deci sculamentul îl vezi, îl simţi repede, asta e partea mişto. Dar e unele boli mai perverse. Viruşii, tată, spre exemplu. Ştii cum e cu viruşii?

— Nu, răspunse Dumitru uitându-se spre Pastramă, care urmărea conversaţia cu ochii beliţi de pe bancheta din spate.

— Ăştia sunt perverşi. Deci când intră în tine un virus nu îţi dai seama că l-ai luat. Unele boli nici nu ştii că le ai, pentru că virusu' are perioadă de incubaţie.

— Adică? întrebă Pastramă.

— Adică stă în tine ca într-un incubator şi se înmulţeşte. Dar faza care e? În timp ce se înmulţeşte, virusu' nu îţi dă nici un semn că îl ai. Zici că eşti sănătos şi mergi mai departe, bei, fuţi, mănânci. Şi, într-o zi, pac, îţi dă o febră mare şi nu ştii dă la ce e şi afli pe urmă că e dă la virus. Pac o hepatită C, pac un sifilis sau un HIV, şi te omoară virusu'. S-a înmulţit şi a stat ascuns în tine până într-o zi când apare şi îţi dă fatala.

— Adică cum a fost Ebola aia în Africa, nu? zise Pastramă.

— Da, mă, Pastramă. Ai văzut ce perversă a fost Ebola. Veneau doctorii cu ea din Africa şi nici nu ştiau că o aveau. Dacă luai un sculament din Africa, până ateriza avionul ştiai ce ai şi te duceai la medic. Aşa, cu viruşii nu ştii niciodată.

— Făceai febră şi mureai, spuse gânditor Pastramă.

— Da' ce facem, frăţioare, vorbim de boli venerice sau mergem să vedem care e treaba cu Doiaru? întrebă Dumitru.

— Vorbim de viruşi şi la Doiaru voiam să ajung şi io, mânca-ţi-aş gura ta, spuse Maldini deschizând portiera. Doiaru a stat cuminte, s-a înmulţit aici la sânu' nostru şi acum simt că am febră, Dumitre. Şi ştii că mie nu îmi

plac perverşii.

Erau 14 grade afară şi era puţin trecut de ora nouă seara. Un front atmosferic cald se abătuse asupra Bucureştiului şi adusese cu el impresia unei primăveri timpurii. De când se oprise maşina în faţa casei şi până au intrat în curte cei trei bărbaţi, mugurii socului care creştea în curtea vecinului crescuseră cu aproximativ jumătate de milimetru. Era o seară de primăvară perfectă. Căldura îndemna viaţa să iasă la iveală. Emoţiile, sistemul nervos şi dorinţele oraşului înmugureau. În clădirile de birouri, corporatiştii priveau cu jind prognoza meteo de pe ecranul telefoanelor, care arăta vreme frumoasă până la sfârşitul săptămânii, când urmau să apară nişte căderi de zăpadă şi o scădere accentuată a temperaturii. Un număr de 244 de corporatişti intraseră până acum în saloanele de masaj erotic ale lui Maldini. 242 de bărbaţi şi două femei. Cele două femei erau colege de birou şi ajunseseră la salon în urma unui pariu pierdut pe la patru dimineaţa într-un *teambuilding*. Restul clienţilor era format din studenţi, taximetrişti, agenţi imobiliari, patroni de firme mici şi mijlocii, fotbalişti, turişti străini, şi chiar şi un călugăr dintr-o mănăstire care venea lunar cu treburi în Dealul Mitropoliei şi se oprea din când în când într-un salon de pe Strada 11 Iunie ca să îşi descarce energia negativă. Majoritatea clienţilor treceau pe la salon când vremea începea să se mai încălzească, pentru că preferau să nu petreacă mult timp dezbrăcând şi îmbrăcând haine. Plus că în sezonul rece fetele se gripau mult mai uşor, iar clienţii încercau să evite situaţiile complicate, indiferent cât de curate ar fi fost saloanele lui Maldini. Aşa că de când începeau să înmugurească şi până le cădeau frunzele pe străzile Bucureştiului, copacii din jurul caselor în care erau saloanele aveau ocazia să vadă o mulţime de oameni excitaţi trecând pe sub crengile lor. Ce se întâmpla în interiorul caselor se întâmpla în prezenţa unor plante care nu aveau legătură neapărat cu trecerea anotimpurilor, dar care erau cunoscute pentru calităţile lor de purificare a aerului. Rolul lor era să asigure un aer curat în încăperi, fiind special cumpărate pentru acest lucru. O astfel de plantă era *Spatiphyllium*, cunoscută şi sub numele de Crinul Păcii. Planta nu era foarte pretenţioasă. Avea nevoie de apă din belşug şi prefera locurile umbroase, fiind o specie care creştea la baza altor copaci din pădurile tropicale. În saloanele lui Maldini planta creştea în ghivece de teracotă şi putea fi întâlnită la recepţie, pe barul unde unii clienţi beau câte un whiskey aşteptând să apară fetele, dar şi în camerele de masaj, unde asigura un aer proaspăt. În ciuda proprietăţilor benefice, dar mai ales a numelui care invita la o atitudine relaxată şi plină de serenitate, planta Crinul Păcii, în ghiveciul

său de teracotă, a fost ultimul lucru pe care Doiaru se aştepta să îl primească din partea lui Maldini.

Mâna grea a cămătarului făcu ţăndări ghiveciul în capul prietenului său îmbrăcat într-un trening Adidas, lăsându-l inconştient la podea, în timp ce un alt ghiveci, cu o muşcată banală, pornea spre unul dintre cei trei sportivi cu care Doiaru băuse până atunci. Situaţia se calmă rapid. Sportivii au fost încuiaţi într-o cameră separată, sub ameninţarea unui pistol, iar Doiaru a fost readus în simţiri de conţinutul frapierei în care stătea la răcit o sticlă de vin roşu de Segarcea băută pe jumătate. Doiaru, încă ameţit, îşi sprijinea capul de marginea canapelei de piele. Pământul îi intrase în gură şi în păr şi se amestecase cu sânge. Pastramă îl ridică cu o mână şi îl aşeză pe canapea, apoi luă o gură din sticla de vin pe care Dumitru o ţinea în mână. Cele trei fete care se aflau la treabă în acel moment fumau îngrijorate uitându-se la Doiaru, care era făcut praf. Una îi aruncă un prosop.

— Fă, ia gata! Hai, valea în bucătărie că avem treabă, le uşui Pastramă pe cele trei.

Cămătarul se aşezase într-un fotoliu şi îşi privea mâna zdrelită, în timp ce Doiaru începu să râdă spasmodic, cu sângele şiroindu-i din nasul umflat.

— Ce mai râzi, mă, băga-mi-aş pula-n sângili tău? Bă, tu vrei să-ţi crăp capul? răcni dintr-odată Maldini. Se lăsă o tăcere de câteva secunde, însă ea fu imediat spartă de flegma plină de sânge aruncată de Doiaru pe covor.

— De ce-ai dat, bre, că mi-ai crăpat capu’ deja. Uite, ţi-am adus banii, ţi-am adus ce îţi datoram, mânca-ţi-aş gura. Uite banii! De ce dai? zise şi scoase din buzunarul treningului o pungă de hârtie pe care o aruncă pe jos.

— Ia spune-mi, domnu’ Doiaru, de când ţi-ai făcut tu brigadă şi vii cu tupeu aici la mine cu băieţii, cu sportivii? Te-ai apucat de sport? Îţi place sportu’, bă? întrebă Maldini şi îşi aprinse o ţigară. Uite, bă, ce îmi face mie ăsta.

— Am venit să îţi aduc banii, am auzit că erai îngrijorat că de ce nu îţi aduc banii. Şi eram cu nişte prieteni. Era ziua lu’ ăsta, cum îi zice, Lică, şi am zis să dea şi el o bucă dacă tot plătim, spuse flegmatic Doiaru.

— Da’ ce, mă, aţi venit atâţia să îl ţineţi de mână când dă şi el o bucă? Sau o fi gay şi trebuie să i-o scoale vreunu’ din voi înainte? Ce zici, mă Dumitre, o fi gay? se întoarse Maldini spre Dumitru trăgând tare din ţigară. Ia hai să vedem, şi se îndreptă spre camera în care erau încuiaţi sportivii.

— Bă, Maldini, îl opri Doiaru pe cămătar din drum. Ştii ce te strică pe tine, mă? Adică ce m-am săturat io să văd la tine. Că tu te crezi Dumnezeu, mă. Tu crezi că eşti cel mai bun, mă. Că dacă eşti bun poţi să ai tot şi pe

oricine vrei tu. Şi o să vezi că nu e chiar aşa, începu Doiaru să scâncească. Dumnezeu e sus şi vede. O să vezi chiar în seara asta.

Maldini se opri. Pulsul îi alerga de nervi, dar nu ştia de ce se enervase atât de tare. Poate era de la ţigări? Ce urmărea pulifriciul ăsta şi de ce simţea că ar fi fost o greşeală mare să-l omoare? Se uită la Dumitru, care bea vin şi părea liniştit. Parcă nici el nu mai avea chef de tot tămbălăul, ar fi rămas bucuros să mănânce mai departe plăcintele Pinguinei pe Strada Eternităţii. Apoi îşi aduse aminte că de dimineaţă Cami îi spusese că astăzi are chef să mănânce urzici, că erau în Postul Paştelui şi în piaţă apăruseră urzicile. Urzici? Ce i-o fi trebuind urzici? Pe masa din bucătărie găsise două pungi aburite pline cu urzici. Luase cu degetele lui groase o tulpină şi se uitase la ea, iar înainte să o pună la loc în pungă se urzicase. Simţea şi acum pişcătura dintre degete, era ca o mâncărime dureroasă. Şi cum adică o să văd eu? Ce vrea Doiaru să zică? Avea senzaţia că ceva pute aici, ca acum vreo douăzeci şi cinci de ani, când mergea pe stradă şi abia venise primăvara. Era în săptămâna mare. Aerul de primăvară aluneca în fâşii călduţe pe străzi. Din când în când o adiere îi aducea la nas parfumul desprins din florile de corcoduş de pe marginea străzii. Mergea spre casă cu bicicleta pe care tocmai o furase din faţa cinematografului Patria. Pedala liniştit privind cât de bine se potriveau adidaşii lui albi cu cadrul bicicletei, când simţi în nări un miros ciudat, de parcă tocmai ar fi intrat cu nasul în dâra unei băşini. Cu cât înainta şi inspira aerul, senzaţia că cineva tocmai trecuse pe acolo şi trăsese o băşină puturoasă se amplifica. Totul dură câteva clipe, iar în momentul în care noua lui bicicletă BMX ajunse în intersecţia străzilor Vâltoarei cu Prelungirea Ferentari, mai avu timp doar să audă scârţâitul frânelor şi să vadă culoarea vopselei albastru-închis cu care Poliţia Română scria AIŢILOP pe capota maşinilor sale. Ca prin minune, nu păţise nimic, doar blugii i se rupseseră şi mai tare în genunchi, iar pielea albă a adidaşilor se zgâriase de asfalt puţin mai tare decât pielea genunchilor lui. Din maşină coborî un poliţist masiv, care îl luă imediat în braţe şi îl aşeză pe bancheta din spate a Daciei, întrebându-l speriat dacă a păţit ceva. Ţinându-şi capul în mâini, celălalt poliţist repeta obsesiv „L-am omorât? L-am omorât?“. Maldini era acum sigur că mirosul de băşină venea din maşina celor doi poliţişti drogaţi care probabil îi făcuseră bicicleta varză. După ce luă cei 150 de dolari de la poliţistul care între timp dăduse din plâns într-un zâmbet prostesc, Maldini se îndepărtă câţiva paşi de maşină încercând să îşi dea seama dacă nu era vreo capcană. Se întoarse cu spatele şi vru să o şteargă îndesând banii în buzunar, când poliţistul care

îl cărase la maşină strigă după el să îşi ia şi bicicleta, că, uite, nu a păţit aproape nimic.

Din acea zi Maldini observase că de câte ori se întâlnea cu poliţia, oricare ar fi fost contextul, bun sau rău, apărea şi mirosul de băşină puturoasă. Era ca un senzor ce se activa în preajma oamenilor care apărau legea, deşi e mult spus că apărau legea, pentru că majoritatea veneau să-şi primească partea sau să încheie vreo afacere cu cămătarul. În cei nouăsprezece ani de când se apucase de cămătărie şi proxenetism, Maldini făcuse doar cinci ani de puşcărie, iar asta adusese multă invidie şi ură în sânul celorlalte clanuri de cămătari şi ţigani din Bucureşti. Mulţi încercaseră să îi dezbine organizaţia şi să îi facă necazuri, spunând că un jupân adevărat ar trebui să fie temut de oamenii lui şi de curvele pe care le avea. Cu toate astea, multe fete veneau la saloanele lui de bunăvoie, căutând liniştea şi confortul. Mulţi smardoiaşi dezertau din clanurile rivale şi se înrolau în brigada lui Maldini, pentru că el le dădea comision şi le asigura spatele, şi doar cine greşea grav şi a doua oară era pedepsit sau alungat. Dar principalul motiv pentru care oamenii îl respectau era faptul că Maldini dovedise de fiecare dată că ştie când urmează să se împută treaba.

De data asta, în casa de pe Strada Virgiliu, mirosul de băşină trecu discret pe sub nasul cămătarului, apoi dispăru rapid, fiind înlocuit de o aromă puternică de tămâie. În timp ce Pastramă se uita spre el cu ochii beliţi, Maldini adulmecă aerul şi îşi dădu seama că ceva se întâmplase în spatele său. În holul casei stătea un preot.

— Am văzut poarta deschisă şi am zis să intru. Am mai sunat la poartă, dar nu am găsit pe nimeni niciodată. Dar pot să trec şi mâine seară, că văd că sunteţi ocupaţi, spuse părintele privind spre Doiaru care îşi tampona faţa cu un prosop plin de sânge.

— Da, părinte, treceţi mâine seară, se ridică repede Dumitru să îl conducă spre ieşire.

— Cu ce aţi venit, părinte? Cu botezu’, cu agheasma? Parcă astea erau în ianuarie, la Bobotează, se uită Maldini la părinte.

— Nu, dragă domnule, am venit cu cerşitu’, că aşa facem noi, preoţii, zilele astea. Turla bisericii a fost afectată de un incendiu înainte de Crăciun şi trebuie să refacem şi toată catapeteasma, pentru că s-au pierdut picturi valoroase în incendiu. Iar noi ne rugăm la Dumnezeu pentru credincioşii noştri enoriaşi care ne ajută. Fiecare după cum poate, spuse părintele cu umilinţă şi o uşoară ironie în glas.

— Şi de cât aveţi nevoie pentru turla asta? Ia intraţi puţin să stăm de

vorbă, că mai adineauri vorbeam de Dumnezeu, nu, domnu' Doiaru? îl invită Maldini pe părinte în casă.

— Dar ce a păţit domnul la faţă? întrebă părintele şi privi îngrijorat spre Doiaru.

— I-a căzut un ghiveci de flori în cap. N-a avut noroc în viaţă, spuse serios Maldini.

— Aoleo, ferească Dumnezeu! Nu vorbiţi aşa. Dacă pot să ajut cu ceva să spuneţi, că la biserică ţinem slujbe pentru orice beteşug, se oferi părintele.

— Părinte, luaţi un loc. Spuneţi cu turla. Cât vă trebuie? întrebă Maldini, în timp ce restul priveau încremeniţi la preotul care se aşezase în fotoliul de piele.

— Domnul meu, după puterea fiecăruia. Bătrânii sunt mai darnici cu noi, că se gândesc la mântuire mai mult decât tinerii, şi din puţinul lor ne ajută de fiecare dată. Chiar acum vin de la doamna Donose, care stă la numărul 39, şi a ajutat biserica cu 100 de lei din pensia dumneaei. Vă daţi seama? făcu părintele.

— De cât mai aveţi nevoie exact? reveni la subiect Maldini.

— Nu ştiu să vă spun, că nu am făcut o evaluare. Noi plătim pictorii şi restauratorii în tranşe. Când mai strângem nişte bani, îi chemăm, şi tot aşa până o să terminăm.

— Părinte, uitaţi aici 100 de lei şi de la mine, scoase Maldini o bancnotă din buzunar, şi mai aveţi aici încă cinşpe mii de euro, nu, Doiarule? spuse Maldini întinzându-se după punga cu bani aruncată pe jos.

— Sunt douăş'cinci de mii cu dobânda ta, răspunse Doiaru cu faţa căzută de uimire.

— Douăş'cinci de mii, părinte. Ajung? Euro, părinte, spuse Maldini zornăind punga cu bani.

— Nu ştiu cum să facem. Nu mă aşteptam, se bâlbâi preotul cu ochii la pungă.

— Ştiţi cum facem cu banii ăştia? Vi-i dau să-i folosiţi acum, să vă faceţi treaba, şi puteţi să strângeţi în continuare cu ţârâita de la oameni. Când aveţi o tranşă mi-i daţi înapoi. Nu trebuie să vă grăbiţi. Până mor eu avem timp, spuse Maldini râzând cu toţi dinţii spre Dumitru, care nu înţelegea nimic.

— Adică vreţi banii înapoi? întrebă părintele.

— Când oi muri, părinte. Până atunci foloseşte matale banii la biserică.

— Să ştiţi că noi nu obişnuim să luăm bani cu împrumut. Biserica nu

are venituri şi trăim doar din mila oamenilor, încercă părintele să clarifice lucrurile privind spre toţi cei din cameră. Noi primim cu dragă inimă donaţii.

— Adică vreţi toţi banii ăştia degeaba? Asta vreţi să spuneţi?

— Să mă ierte Dumnezeu, eu nu vreau nimic. Vă spuneam doar că la biserică oamenii fac donaţii din dragoste pentru credinţă şi Dumnezeu, bătu în retragere părintele.

— Ai auzit, bă, Doiarule, alţii nu primesc nimic de la Dumnezeu toată viaţa lor şi tot îşi dau pensia la biserică, iar tu, pe care te-a ajutat şi Dumnezeu ţi-a dat bani, te superi şi vii cu sportivii după tine, se uită Maldini spre Doiaru şi aruncă o monedă de 50 de bani spre el.

— Pe mine vă rog să mă scuzaţi, dar cred că trebuie să plec. Cred că pentru moment e suficient dacă donaţi şi o sută de lei, fără nici un fel de obligaţie din partea bisericii, şi bineînţeles că vă vom pomeni la slujbă pe dumneavoastră şi familia dumneavoastră, dădu părintele să se ridice.

— Staţi, părinte, să vedem cum facem cu banii ăştia. Că mie mi-au adus numai necazuri. Deci io vă dau douăş’cinci de mii, donaţie, cum vreţi, dar trebuie să îmi daţi şi dumneavoastră ceva, ca să ştie lumea că aţi fost ajutat, şi poate oamenii iau ca exemplu şi mai primiţi şi alte donaţii d-astea mari. Ştiţi la ce mă gândeam? Ca să fie exemplul în faţa oamenilor cum am văzut la o mănăstire. Să ne daţi două locuri de veci în curtea din faţa bisericii, pentru mine şi prietenul meu Doiaru, pentru când o muri fiecare.

— Domnul Doiaru locuieşte în aceeaşi parohie cu dumneavoastră, adică cu a bisericii? întrebă preotul.

— Dacă nu locuieşte, îl mutăm. Dar înţelegeţi ce vreau să zic? O parte din bani sunt ai mei, o parte ai lui, şi cred că meritărm amândoi un loc de veci pe lumea asta. De ce să nu fie în curtea bisericii pe care am ajutat-o cel mai mult? Aţi mai avut donaţii aşa de mari? întrebă Maldini.

— Nu în ultimii ani, adevărul e că nu. Dar trebuie să mă consult şi cu celălalt preot, să vedem cum facem cu locurile de veci, pentru că locurile de veci din curtea bisericii sunt rezervate pentru cei mai cuvioşi sfinţi părinţi şi pentru ctitorii bisericii, cei care au fost un exemplu pentru noi, spuse părintele. Dumneavoastră aveţi dreptate. Unele mănăstiri le oferă loc pentru odihna de veci celor mai milostivi dintre binefăcătorii lor. Şi noi avem deja în faţa bisericii trei morminte în care se odihnesc ctitorii actualului lăcaş, dar sincer să vă spun nici nu ştiu cum se procedează.

— Vă spun io cum se procedează. Luaţi banii şi trec zilele astea pe la dumneavoastră pe la biserică să discutăm. Unde e biserica? întrebă Maldini

întinzând punga cu bani spre preot.

— Este Biserica Sfântul Grigorie de pe Calea Plevnei. E o biserică veche, cu tradiţie, reconstruită în vremea lui Carol I, când o familie de boieri creştini a ajutat la ridicarea unui lăcaş din piatră. De-a lungul timpului a trecut prin multe, nu cred să fi fost eveniment major în ţara asta care să nu o afecteze. Cutremurul din ’40, cutremurul din ’77, pe urmă revoluţia, pe urmă câte şi mai câte, dar de fiecare dată oamenii ne-au ajutat. Cu voia lui Dumnezeu am ţinut puternice biserica şi credinţa, declamă părintele punând mâna pe punga de bani şi deschizând-o.

— Lăsaţi, părinte, că îi număraţi acasă. Dacă Doiaru zice că sunt douăş’cinci de mii, atunci atâta aveţi acolo, spuse Maldini ferm.

— Da’ de ce ţineţi banii ambalaţi în folie de plastic? întrebă părintele scoţând din pungă un teanc de bani.

— Nu ştiu, aşa i-a scos domnul de la bancă, spuse Maldini privind spre Doiaru care se albise la faţă.

Părintele puse banii la loc în pungă şi o împături cu grijă, apoi o îndesă în geanta de piele pe care o avea cu el. Din buzunarul sutanei scoase suta de lei pe care i-o dăduse Maldini şi o puse între paginile unei Biblii, lângă altă sută de lei, şi se ridică aranjându-şi ţinuta. Scoase un portofel voluminos din buzunarul sutanei şi îl desfăcu. Din el extrase mai multe iconiţe din plastic, cu Sfântul Grigorie, şi alese două. Restul le puse la loc.

— Nu mi-aţi spus cum vă numiţi, ca să ştiu pe numele cui trec donaţia, spuse părintele întinzând către Maldini şi Doiaru câte o iconiţă. E Sfântul Grigorie Teologul, marele înţelept care a spus că Dumnezeu trimite darurile sale cu bucurie mai mare decât cea cu care le primesc oamenii.

— Ion Maldini Fieraru, dar toată lumea îmi spune Maldini, pentru că i-a plăcut lu’ tata cum juca Maldini, spuse cămătarul uitându-se la iconiţă.

— Deci domnul Maldini şi domnul…? se uită spre Doiaru.

— Grigore Smarandache, spuse cu voce stinsă Doiaru.

— Grigore, ca pe Sfântul nostru. Uitaţi o icoană şi să vă rugaţi mai des că ajută, să ştiţi, minuni se mai întâmplă chiar şi în zilele noastre, spuse părintele.

— Puteţi să îl treceţi Doiaru, că aşa îl ştie toată lumea, completă Maldini.

— Să vă ajute Dumnezeu şi vă aştept la biserică, spuse părintele dând să plece.

— Părinte, ne arătaţi şi nouă un act de identitate? interveni Dumitru alertat de faptul că preotul pleca din casă fără ca nimeni să ştie măcar cum

îl cheamă.

— Pentru ce? se opri preotul în mijlocul camerei, uitându-se spre Maldini.

— Să ştim de unde să vă luăm, părinte. Că io am văzut multe jmecherii la viaţa mea, continuă Dumitru, şi nu ştiu unde plecaţi cu purcoiu' ăsta de bani.

Părintele scoase buletinul şi îl întinse spre Dumitru, care îi făcu repede o poză cu telefonul.

— Eu am încredere în tine, părinte, zise Maldini şi, punându-i o mână grea pe umăr preotului, îl conduse până la uşă.

Recepţia era plină de fum de ţigară. O fată intră şi începu să mătură în linişte pământul şi rămăşiţele ghiveciului din care Crinul Păcii continua să purifice cu ultimele forţe aerul din cameră. Doiaru fuma cu o privire pierdută, trăgându-şi din când în când mucii plini de sânge şi strângând cu putere în mână telefonul care îi vibra în buzunar. Între timp mugurii soculuiui din curtea vecinului crescuseră încă o jumătate de milimetru în aerul plăcut al primăverii. O jumătate de lună sclipea în tabla maşinilor de intervenţie ale DIICOT. Un subofiţer de jandarmerie sui printre lăstarii soculuiui şi sări în curtea casei lui Maldini. Deschise poarta şi făcu loc întregului pluton de intervenţie, care ocupă curtea. Cămătarul se aşeză pe canapea lângă Doiaru, picior peste picior, şi-l întrebă dacă simţea şi el mirosul de rahat care invadase camera, când uşa de la intrare se dădu violent de perete.

Mănăstirea Scărarului

Pe harta judeţului Prahova, în zona Subcarpaţilor de Curbură, undeva între Măneciu şi Cheia, se poate vedea o zonă de păşune înconjurată de păduri. La o privire mai atentă pe Google Maps, conturul zonei aduce cu cel al unui peşte ieşit la suprafaţa pământului printre valurile de păduri seculare. Acesta este vârful Nebunu Mare, care ajunge la înălţimea de 1472 de metri, fratele vârfului Nebunu Mic, sau Nebunaşul, cum îi mai spun localnicii, care ajunge la puţin peste 1300 de metri. Pe vârful Nebunu Mare, în coada acestui peşte care înoată în clorofilă se află Mănăstirea Scărarului.

La început a fost un schit micuţ, construit de un cioban credincios care visase într-o noapte cum un peşte imens ieşea din pădure şi începea să îi vorbească. În acele timpuri ciobanul nu avea nici măcar curent electric la stână, darămite conexiune la internet şi acces la hărţi văzute din satelit. Pentru că, dacă ar fi avut, ciobanul ar fi putut cu uşurinţă să recunoască peştele din vis pe harta judeţului văzută de pe orbita Pământului. A doua zi după vis, ciobănaşul a făcut o plimbare lungă în jurul păşunii de pe munte, alături de cel mai credincios câine al său, căutând locul pe care i-l arătase peştele din vis. La un moment dat, câinele s-a oprit într-un loc în care păşunea se îngusta şi a început să zgârme în pământ. De-acolo a ţâşnit un jet de apă cristalină, şi, odată cu el, un peştişor în culorile curcubeului a sărit pe lângă botul câinelui. Ciobanul n-a apucat să-l vadă decât o clipă, pentru că în momentul următor câinele l-a înşfăcat cu o mişcare scurtă şi sigură, lăsând în aerul dimineţii doar sunetul surd al maxilarelor care se închideau. Până să apuce ciobanul să reacţioneze, peştişorul înota deja în sucul gastric din burta celui mai credincios câine de la stână. Ciobanul nu s-a supărat. Şi-a mângâiat câinele pe creştet şi s-a îndreptat spre şopronul de la stână. Apoi a făcut din două bucăţi de brad o cruce mare. Când s-a întors cu crucea, şi-a dat seama că animalul lui credincios nu se mişcase din

locul în care apăruse peştele-curcubeu. Stătea cuminte cu botul pe labe şi aştepta. Ciobanul a însemnat locul cu crucea de brad şi a plecat spre cea mai apropiată mănăstire ca să anunţe minunea pe care o văzuse. Câinele însă a rămas acolo şi a răbdat frigul şi uneori foamea, până când s-a săvârşit prima liturghie în bisericuţa de lemn pe care ciobanul a ridicat-o cu ajutorul unor călugări. Când a murit, câinele a fost înmormântat în curtea bisericii, iar pe piatra lui de mormânt a fost sculptată imaginea unui mioritic cu aripi de înger. Urmaşi ai câinelui au rămas în continuare să păzească stâna de lângă mănăstire.

Drumul spre mănăstirea din vârful muntelui trecea prin pădure, fiind destul de anevoios, iar primii călugări care s-au mutat acolo să slujească şi-au construit o potecă din scări de lemn, ca urcuşul să le fie mai uşor. Această scară pierdută printre copaci şi lucrarea de căpătâi a monahiei Scara dumnezeiescului urcuş se asemănau întru câtva în mintea senină şi plină de iubire de Dumnezeu a călugărului Fanasie. Pentru el era clar că hramul mănăstirii nu putea să fie decât cel al Sfântului Ioan Scărarul. Părintele călugăr Fanasie a devenit astfel primul stareţ al Mănăstirii Scărarul, şi, odată cu el, în lăcaşul de pe muntele Nebunu Mare s-a instalat iubirea de Dumnezeu. Mulţi spuneau că Fanasie ar fi fost chiar ciobanul căruia îi vorbise peştele în somn, şi asta le dădea fiori marilor prelaţi de la oraş, care auzeau de la pelerini despre oi care intrau în mica bisericuţă de lemn şi asistau nestingherite la slujbe, ba chiar că unele behăiau în acord cu cântările fraţilor călugări care se îngrijeau de obşte. Oricum ar fi fost, cei care îl cunoscuseră pe Fanasie fuseseră atinşi de bunătatea şi limpezimea vorbelor lui, iar în privirea sa mulţi găsiseră alinare şi înţelegere. Cu timpul Mănăstirea Scărarului a început să crească. Stâna de oi a intrat în obştea mănăstirii şi a adus belşug de lapte, brânză, miei şi lână pentru cei care trăiau aici. O clădire nouă a fost construită pentru chiliile călugărilor, iar cu anii şi cu ajutorul celor care credeau în sfinţenia călugărului Fanasie, a apărut o nouă biserică, de data aceasta zidită din piatră. Cu toate că oamenii vorbeau doar despre fapte bune şi prosperitate, Mitropolia şi-a luat măsuri de precauţie şi a trimis nişte preoţi tineri în obştea mănăstirii, ca să se convingă de felul în care se împlinea cuvântul Domnului în vârful muntelui Nebunu Mare. Aşa a apărut într-o bună dimineaţă la poarta mănăstirii tânărul preot Daniel, care a devenit ucenicul întru credinţă al călugărului Fanasie şi stareţ al mănăstirii la scurt timp după moartea acestuia.

Părintele Daniel a adus multe lucruri bune în mănăstire. Prima lui

preocupare a fost să construiască o bibliotecă, în care să se găsească toate cărţile de rugăciune trebuincioase tinerilor călugări ce-şi căutau calea către Dumnezeu, şi o sală de mese încăpătoare, unde toată obştea să se reunească de sărbători şi să prăznuiască cu smerenie şi cumpătare. Astfel, chiliilor li s-au mai adăugat câteva încăperi în care călugării puteau să se rânduiască mai bine, iar când stareţul Daniel a împlinit vârsta de 70 de ani, a adus şi curent electric în mănăstire. De aici până la un computer conectat la internet în bibliotecă a mai fost doar un pas. Un pas pe care unii călugări nu l-au privit cu ochi buni, dar care s-a dovedit binecuvântat pentru mănăstire atunci când, într-o seară, părintele Serafim, care avea în grijă biblioteca şi parola de la internet, a descoperit aplicaţia Google Maps. Când fusese numit responsabil cu biblioteca, părintele Serafim se hotărâse să facă un website pentru obştea mănăstirească, unde lumea să poată vedea fotografii cu picturile din biserică şi să audă înregistrări cu cântecele călugărilor. Căutând surse de inspiraţie pe internet, părintele a dat peste site-ul unei mănăstiri care avea şi o localizare foarte clară pe hartă. Curiozitatea l-a împins să exploreze harta, şi astfel a descoperit ce frumos se vede Pământul de pe orbită. A petrecut ore în şir călătorind pe străzile din Bucureşti, încercând să vadă în ce stadiu sunt lucrările de la Catedrala Mântuirii Neamului, şi a făcut rapid nişte calcule comparând dimensiunea unui camion parcat pe şantier cu suprafaţa pe care o acoperea fundaţia Catedralei. A rezultat un impresionant număr de 140 de camioane puse cap la cap. Pentru o şi mai bună comparaţie, părintele a căutat pe hartă Biserica Sfântului Petru de la Vatican şi a pierdut câteva ceasuri bune admirând imensa piaţă şi pe omuleţii care împânzeau locul ca nişte furnici, întrebându-se dacă în imaginile de pe ecranul calculatorului, pe undeva prin casele din jurul pieţei, se află cumva vreun sfânt micuţ cât un grăunte de nisip care îşi înalţă spre cer rugăciunile smerite. După ce s-a săturat de vizita la Vatican, părintele Serafim s-a întors în ţară şi a căutat satul Şchiuleşti, unde crescuse până la vârsta de 12 ani. A căutat casa în care copilărise, în capătul străzii Uliţa, la marginea dealurilor, şi i-a mângâiat acoperişul cu vârful cursorului aducându-şi aminte de părinţii săi care muriseră într-un accident de maşină. Dar când a venit momentul să localizeze Mănăstirea Scărarului pe harta lumii, şi-a dat seama că cele trei clădiri care compuneau ansamblul monahal erau de negăsit. Oricât ar fi dat *zoom* pe Google Maps, în vârful muntelui Nebunu Mare nu apărea nimic. Cu greu putea fi observată o îngrăditură sau ceea ce părea a fi o stână de oi, dar nici urmă de mănăstire, iar acest lucru, din punctul de vedere al

părintelui Serafim, părea să fie o minune. Mănăstirea Scărarului apăruse ca o minune de la Dumnezeu, prin urmare era normal să fie invizibilă ochiului omenesc. Doar cine o căuta cu adevărat putea s-o vadă. Acest lucru a fost dezbătut intens de către preoţi şi călugări la masa de seară, iar stareţul Daniel, care îşi mâncase în tăcere tocană mănăstirească, s-a ridicat la final şi le-a dat binecuvântare celor prezenţi, spunând – în timp ce-l privea Serafim – că voia Domnului e mai puternică decât sateliţii de pe orbita Pământului
şi că poate această întâmplare ilustrează exact vorbele din vechime care ne spun să credem şi să nu cercetăm.

— Iertaţi-mă, părinte stareţ, dar ce vrea să spună această întâmplare? a întrebat un tânăr părinte la ieşirea din sala de mese. Adică ce semnificaţie are pentru noi faptul că, deşi suntem aici şi ştim unde ne aflăm, nu putem fi văzuţi de cei care ne caută? Să spunem că un tânăr curios ar căuta, ca şi părintele Serafim, locul în care se află Mănăstirea Scărarului, ca să îşi facă o idee, să o situeze geografic şi să ştie cum ajunge aici. De ce i-ar ascunde Domnul nostru locul în care poate şi-ar dori să ajungă? De ce să nu cercetăm, dacă dorim să aflăm tot adevărul?

— Dumneata, părinte Vladimir, ai toate cuvintele cu tine. Ştii să le foloseşti şi să iscodeşti cu ele voia Domnului. Eşti tânăr şi învăţat. Ce răspuns pot eu să dau unui om care ştie despre oameni şi calculatoare atât de multe ca domnia ta? Dar şi cuvintele, ca şi icoanele, îşi arată sensul celor care cred în ele, şi mai ales celor care au nevoie de ele. Poate că părintelui Serafim nu i-a fost de trebuinţă să i se arate imaginea mănăstirii văzută din satelit. Sau poate că tocmai de asta a fost trebuinţă, ca noi să avem această discuţie şi să ne dăm seama că omul poate cădea uşor în ispită chiar şi atunci când poate pipăi ceea ce ochiul unei maşinării nu e în stare să vadă. E posibil ca asta să fie încercarea, iar tânărul despre care vorbeşti să se uite la noi chiar în acest moment şi să vadă în imaginile de pe calculator ceea ce caută, răspunse stareţul Daniel mergând alene printre tufele de trandafiri spre chilia unde peste aproape cinci ani avea să îşi dea ultima suflare.

În urma lui, pe aleea cu trandafiri, părintele Vladimir rămase contemplând cerul pe care se înşira Calea Lactee, apoi închise ochii primind în plin, ca pe un dumicat de pâine aburindă blocat în capul pieptului, bunătatea cu care stareţul îi vorbise şi sub care simţea începutul unui reproş abandonat în aerul serii. Îl urmări cu privirea cum intră în camera sa. Lumina palidă a lămpii se aprinse, şi în cadrul ferestrei apăru

silueta unui bătrân cu părul alb. Bătrânul îşi puse ochelarii de vedere şi se adânci în lectura dinaintea vecerniei. Cam în acelaşi timp primele celule maligne începeau să construiască un eşafod al suferinţei în ochiul stâng al acestui bătrân preot. În câţiva ani avea să îşi piardă definitiv vederea.

În noua sa cameră, părintele Vladimir îşi deschise valiza şi începu să scoată din ea lucrurile pe care le adusese cu el de la Bucureşti. Mitropolia trimisese în recunoaştere pe vârful Nebunu Mare încă un om, de data aceasta aleseseră un preot tânăr cu studii de psihologie şi teologie, despre care se spunea că avea păreri prea ferme despre lucrurile tainice pe care le slujea Biserica. Una dintre aceste păreri a fost exprimată la prima predică de Paşte pe care părintele Vladimir a ţinut-o într-o biserică din Bucureşti, unde le-a prezentat credincioşilor lumânarea stinsă cu care fusese adusă Lumina Sfântă de la Ierusalim.

— Dragi fraţi şi surori întru credinţă, aceasta este lumânarea cu care a fost adusă săptămâna aceasta Lumina de la Sfântul Mormânt din Ierusalim. După cum puteţi vedea, ea este stinsă. O să vă întrebaţi de ce e stinsă. Şi-am să vă răspund că, probabil, după ce patriarhul a oferit oamenilor lumina de Înviere, unul din preoţii care slujeau în altar a lăsat lumânarea nesupravegheată în dreptul unei ferestre deschise. Cel puţin asta îmi imaginez că s-a întâmplat, pentru că eu aşa am găsit-o azi de dimineaţă, înainte să vin aici pentru slujba de Paşti. Ce vrea să spună acest fapt? Un lucru foarte simplu, dragii mei. Lumina Sfântă nu este efectul unei minuni care se întâmplă anual în Sfântul Mormânt. Este ştiut că, de sute de ani, patriarhul intră în Sfântul Mormânt singur şi aprinde o lumânare de la o candelă care arde acolo în permanenţă. Acesta este adevărul. Şi toată lumea ar trebui să îl cunoască, pentru că lumina adevărată nu este cea pe care o luăm de la preot în noaptea de Înviere. Aceasta este doar un simbol care ne uneşte vizibil în credinţă. Lumina adevărată este nevăzută şi stă aprinsă în noi, este singura care contează. Dar să revenim la această lumânare. Flacăra din Sfântul Mormânt este dată mai departe până ajunge la toţi creştinii ortodocşi. La noi ajunge cu un avion care străbate special distanţa Ierusalim–Bucureşti. Dus–întors. Anul acesta eu am fost preotul care a călătorit cu avionul până la Ierusalim şi înapoi, şi pot să vă spun că ceremonia de la Sfântul Mormânt a fost înălţătoare şi emoţionantă. Există în acel loc o energie pe care nimeni nu are cum să o nege, dar un alt lucru impresionant este decolarea avioanelor către oraşele creştine în care oamenii se pregătesc să vină să ia Lumină. Desigur că guvernele ţărilor creştin-ortodoxe fac un act de caritate şi ajută Biserica să împrăştie Lumina

de la Sfântul Mormânt, dar gândiţi-vă că această Lumină nu ajunge până în ultimul sat din România. Este fizic imposibil. Şi atunci Lumina pe care o iau oamenii care trăiesc în locuri mai izolate este mai puţin sfântă decât cea venită de la Ierusalim? Suntem noi mai importanţi ca ei? Sunt eu, cel care am simţit căldura acestei lumânări arzând în mâinile mele, mai presus decât un copil care merge la biserica din sat să ia Lumină? Nu, nu sunt. Preoţii de la Sfântul Mormânt se prefac că iau parte la un miracol de teamă că oamenii îşi vor pierde credinţa dacă vor afla adevărul. Dar eu cred că adevărul întăreşte omul şi îi dă forţa să caute răspunsuri în el însuşi şi să creadă în minunile care se întâmplă în jurul lui.

Pentru asemenea păreri personale, înalţii prelaţi ai Mitropoliei au primit numeroase sesizări din partea unor cuvioase doamne şi pravoslavnici domni care asistaseră la predică, dar şi câteva aprecieri din partea unor preoţi reformatori care au aplaudat discursul confratelui lor. Întâmplarea a ajuns chiar şi la urechile patriarhului, care a cerut informaţii suplimentare despre părintele Vladimir şi a decis în semn de iertare să îl trimită departe de aglomerările urbane, la o mănăstire unde să îşi clarifice prin rugăciune ideile pe care le avea despre Biserică. Astfel, părintele a ajuns la Mănăstirea Scărarului. Avea misiunea de a raporta bunul mers al rugăciunii în timpul Postului Mare şi de a scrie o carte de bucate cu reţete călugăreşti de post, spre o mai mare deschidere a Bisericii către credincioşii de la oraş, preocupaţi din ce în ce mai mult de o alimentaţie sănătoasă.

Părintele luase în serios reproşul patriarhului şi, dintre prosoapele de la IKEA pe care le scosese din bagaj, ieşiră la iveală şi câteva cărţi de bucate semnate de Jamie Oliver şi Yotam Ottolenghi. Se gândea să le popularizeze şi, cu ajutorul lor, să combine reţetele călugărilor cu ingrediente nemaivăzute până acum în mănăstire: coriandru, turmeric, ghimbir, curry, lemon grass, cardamom, garam masala, piper roz, piper verde şi şofran. Toate aceste condimente aşteptau cuminţi pe o măsuţă de lemn din Mănăstirea Scărarului, la puţin peste 1000 de metri altitudine faţă de magazinul Mega Image de unde fuseseră cumpărate cu câteva zile în urmă. Câtă risipă de materiale, îşi spuse părintele privind spre borcănelele de sticlă. Conţinutul e mai uşor decât ambalajul, dar asta este legea firii, gândi. Casele erau mai grele decât conţinutul lor. Bisericile erau mai grele decât oamenii care încăpeau în ele, fructul mărului era mai greu decât sămânţa, vaca – decât laptele şi, ultimul, dar nu cel din urmă, trupul omului, întotdeauna mai greu decât sufletul. Trupul tras de gravitaţie în jos. Sufletul tras de Dumnezeu spre cer. Ce forţe misterioase se întâlneau la suprafaţa

pământului! Ce luptă se dădea între trup şi suflet, între forţa gravitaţională şi Dumnezeu! Şi între aceste două forţe stătea ca într-o capsulă viaţa. Viaţa nu dădea voie sufletului să urce la cer şi nici trupului să se prefacă în ţărână. Rostul vieţii ţinea de acest gol interior, de lipsa care trebuia umplută cu ceva – sufletul trebuia umplut cu iubire, stomacul cu mâncare, plămânii de aer, biserica de oameni, borcănelele de condimente, întunericul de lumină, frigul de căldură.

Cugetările părintelui Vladimir se pierdeau în aerul camerei, parfumat de condimentele asiatice care atârnaseră atât de greu în bagajul său. Pleoapele îi căzură grele sub acţiunea gravitaţiei, combinată cu forţa oboselii, şi părintele adormi pe patul tare. În somn îi apăru un câine uriaş, care mergea în faţa lui pe scările de lemn. Câinele părea la fel de obosit ca şi el de urcuşul din pădure şi respira greu, cu limba scoasă de-un cot, lăsând în urmă bale lungi, pe care tânărul părinte Vladimir aluneca. Gravitaţia îl trăgea în jos pe scara de lemn, iar câinele începu să latre. Nu dură mult. Bătăile insistente în uşa camerei sale îl treziră. Era călugărul Gavril, bucătarul mănăstirii, care îl anunţa că începea slujba de seară. Se dădu jos din pat, simţind încă sub tălpi balele pe care alunecase în vis. Părintele se ridică şi porni spre biserică. În urma lui, confraţii adulmecau aerul plin de arome pe care nu le mai simţiseră până atunci. Trecând pe lângă mormântul câinelui cu aripi din curtea mănăstirii, simţi că misiunea lui va fi cu totul alta aici. Cărţile de bucate mănăstireşti erau doar un pretext pentru a începe o lucrare mult mai mare, o lucrare pe care nu prea mulţi vor reuşi să o digere. Dar pentru asta mai trebuia să aştepte ani buni, până când cancerul avea să îşi termine treaba cu stareţul Daniel şi însăşi existenţa părintelui Vladimir avea să fie dată uitării de către marile feţe bisericeşti de la Bucureşti.

Dare de seamă despre sfinţenie

La căpătâiul stareţului Daniel ardea o lumânare groasă din ceară de albine. Mirosul plăcut de miere învăluia corpul neînsufleţit al bătrânului preot pe care mâinile călugărilor îl spălau cu cârpe umede. După doi ani de suferinţă, trupul acestuia ajunsese la o greutate de 39 de kilograme. Cu mâini tremurânde, fratele Ieronim frământa între degetele subţiri două ghemotoace de vată. Le îmbibă în mir şi se apropie de cavităţile seci ale ochilor din care doar întunericul mai privirea spre cei din cameră.

— Apasă vata înăuntru şi trage pleoapa peste, spuse călugărul Dumitru.

Ieronim îndesă o bucată de vată în orbita mortului şi, de emoţie, scăpă cealaltă bucată pe jos. O ridică repede şi suflă praful de pe ea. Într-un mod sinistru, stareţul părea să îi facă cu ochiul.

— Ieronime, lasă vata aia şi du-te să mai aduci nişte apă călduţă, îl dădu Dumitru la o parte şi închise pleoapa stareţului peste ochiul de vată.

— Nu mai e apă caldă, taică Dumitre. Nu merge şi cu rece? întrebă Ieronim încet.

— Pune apă la încălzit, Ieronime, şi nu mai întreba toate prostiile.

— Iertare, taică, spuse Ieronim cu jumătate de voce şi ieşi din camera stareţului.

În bucătăria mănăstirii, printre oalele nespălate de la prânz şi grămezile de farfurii aranjate pe masa lungă de lemn, o furnică tocmai se îndrepta spre un borcan de miere, când o carte de bucate a lui Jamie Oliver ateriză cu zgomot peste trupul ei minuscul. Ieronim intră cu o găleată plină de apă şi trecu pe lângă părintele Vladimir, care părea să aibă o discuţie aprinsă cu fratele Gavril.

— Frate Gavril, iartă-mă dacă te-am supărat cu ceva, dar dumneata ştii bine canonul pe care l-am primit când am venit, şi acum e ocazia cea mai

bună să îi arătăm mitropolitului ce am făptuit aici, la mănăstire, spuse părintele Vladimir mângâindu-şi barba.

— Părinte, înţeleg, dar stareţul nostru a iubit mâncarea simplă, călugărească, pe care am pregătit-o întotdeauna, şi mai ales în post, spuse Gavril.

— Da, dragul meu. Vreau să îţi cer doar câteva lucruri în legătură cu meniul. De restul te ocupi după bunul plac al dumitale şi al răposatului nostru stareţ. Să facem trei-patru preparate din cărţile astea de bucate, aşa cum am mai făcut. Nu trebuie să pregăteşti cantităţi mari. Astea le punem doar în faţa mitropolitului. Restul obştii primeşte ce îţi doreşti dumneata să pregăteşti. Va fi bine şi pentru mănăstirea noastră, să vadă mitropolitul că ne gospodărim şi că aducem în viaţa monahală lucruri noi.

— Dacă asta e voia ta, părinte, o să mă rog în noaptea asta pentru sufletul părintelui nostru stareţ şi mâine o să mă apuc de pregătiri. Ştiţi câţi oameni vin de la Bucureşti? întrebă călugărul.

— Vin cinci persoane. Mitropolitul şi câţiva consilieri de-ai sfinţiei sale, spuse părintele Vladimir strângând în palma sa mâna călugărului bucătar. O să mă rog şi eu pentru părintele stareţ şi pentru dumneata, frate Gavril. Adu-ţi aminte că răposatul nostru stareţ a privit cu mult drag lucrarea noastră la cartea de bucate mănăstireşti pe care am săvârşit-o acum câţiva ani.

— Stareţul era om bun la suflet, părinte. Om bun. Cu har de la Dumnezeu. Vedea în toate ceva bun. Tu ce faci, Ieronime, cu apa aceea? întrebă Gavril ridicând cartea de bucate de pe masă şi eliberând insecta care îşi continuă drumul spre borcanul de miere.

— M-a trimis părintele Dumitru s-o încălzesc, că are trebuinţă la spălatul trupului, spuse spăşit Ieronim.

— Du-te şi sparge nişte lemne, că pun eu la încălzit. Da, părinte, facem aşa cum zici dumneata, spuse călugărul Gavril spre părintele Vladimir şi apăsă cu greutatea trupului său peste cartea de bucate, strivind acum definitiv trupul furnicii înfometate.

— Îţi mulţumesc, frate Gavril, încuviinţă părintele şi dispăru în întunericul din curtea mănăstirii.

Ca un depozit credincios sufletului, trupul aţos al părintelui Daniel aştepta cuminte întins în sicriul de lemn ars din biserica mănăstirii. Murmurul rugăciunilor reverbera în liniştea icoanelor şi a flăcărilor galbene de lumânare. Răcoarea intrase prin rasele călugăreşti cu puterea sa nevăzută. Primăvara părea să se fi îndepărtat de muntele Nebunu Mare, iar

fratele Ieronim simţea că frigul se înteţea cu cât stătea mai aproape de sicriul stareţului. Părintele Teofan începuse slujba de seară în memoria stareţului răposat. Vecernia fusese pentru părintele Daniel cea mai dulce slujbă. La adăpostul nopţii i se păruse mereu că tainele Bisericii se adâncesc şi mai mult şi că în întuneric cuvântul lui Dumnezeu e şi mai luminos. Aici îşi are rostul cuvântul lui Dumnezeu, spunea, aici, în întuneric, pentru că în întuneric e nevoie de lumină. După ce şi-a pierdut ambii ochi, părintele stareţ obişnuia să stea într-un colţ al bisericii şi să asculte vocile frumoase ale călugărilor din strană, dar uneori, în unele seri când durerile erau mai blânde, în ciuda trupului lui bolnav, se ridica din colţul său şi se alătura preoţilor care slujeau. Atunci umbla prin altar şi se oprea să se închine în faţa icoanelor cu o siguranţă care îi înfricoşa pe călugări.

Cu paşi tăcuţi intră în biserică şi părintele Vladimir, alăturându-se procesiunii. În urma lui plutea un miros plăcut de tutun ars şi tămâie pe care părintele Teofan îl sesiză imediat. Inspiră adânc, vrând parcă să filtreze nuanţele din aer. Când se întoarse cu faţa spre părintele Vladimir, cuvintele şi aerul i se blocară în gât. În dreptul intrării în biserică stătea un câine uriaş de stână care îl privea în ochi. Pentru o secundă toate vocile din biserică amuţiră şi până şi ochii icoanelor păreau să privească plini de curiozitate spre animalul care înainta pe covoarele de pe pardoseală. Se opri la capul sicriului cu o privire senină şi se aşeză cu botul pe labe fără să scoată un sunet. Nimeni nu ştia de unde apăruse câinele.

— Se plimba prin curte mai devreme. Cred că a scăpat de la stână, şopti părintele Vladimir spre Teofan.

— Frate Ieronim, scoate dumneata animalul din biserică şi închide uşa de la intrare, spuse părintele Teofan cu voce tare.

Ieronim făcu doi paşi pe după strană şi se opri la doi metri în faţa câinelui care stătea liniştit, cu ochii închişi, lângă masa pe care era sicriul.

— Ieronim! îl îndemnă părintele Teofan văzând ezitarea tânărului.

Călugărul se aplecă şi întinse mâna spre capul câinelui care începu să mârâie privindu-l ameninţător. Călugărul se retrase şi aruncă un ochi spre strană căutând ajutor.

— Dar lasă-l, părinte. Bietul animal o fi venit la căldură, spuse Vladimir deschizând liturghierul.

— Părinte, biserica a fost făcută pentru oameni, nu pentru animale, răspunse părintele Teofan.

— Aşa e, sfinţia ta, dar acum ce să facem? Să ne ocupăm de acest

animal nevinovat sau să mergem mai departe cu slujba? murmură ca pentru el părintele Vladimir.

— Şi, oricum, ştiţi că părintele nostru stareţ iubea câinii. De ce să înţelegem mai mult decât pare a fi prezenţa acestui animal aici? adăugă părintele Vladimir.

Slujba dură până când prima geană de lumină a dimineţii se ridică printre dealuri. Preoţii ieşiră din biserică tăcuţi şi obosiţi. Călugărul Dumitru rămase la priveghi alături de câinele ciobănesc. În curtea mănăstirii doi ciobani începuseră să sape o groapă sub cetina mare a unui brad. Părintele Vladimir intră în camera lui şi trase uşa cu grijă, ca şi când cineva ar fi dormit deja în cameră şi nu ar fi dorit să îl trezească. Îşi scoase reverenda şi o aşeză pe un umeraş pe care îl agăţă de uşa dulapului. Trase pe el o pijama şi se întinse pe patul de scânduri. În anii care trecuseră de când era la mănăstire schimbase două numere la haine şi începuse să poarte ochelari la slujbele de seară. Acum îşi ţinea ochelarii pe piept şi încă se gândea la cele ce urmau să se întâmple în ziua care abia începea, când două bătăi uşoare în tocul uşii îl făcură să se ridice din pat.

— Părinte Teofan? Vă rog, intraţi, spuse Vladimir punându-şi ochelarii pe nas.

— Nu vreau să te reţin. A fost o noapte lungă şi cu toţii suntem obosiţi, spuse Teofan aşezându-se pe un scaun.

— Sper că nu v-aţi supărat pentru câinele din biserică, spuse Vladimir.

— Unele lucruri se întâmplă cu un scop, altele din greşeală. De obicei oamenii tind să confunde coincidenţele cu evenimente care au alt sens decât cel evident. Aşa suntem făcuţi. Ne dorim mereu să fie mai mult decât ceea ce vedem şi să dăm sensuri înalte lucrurilor banale, spuse părintele Teofan.

— Credeţi că pentru mine apariţia câinelui înseamnă mai mult decât este de fapt? întrebă părintele Vladimir trăgându-şi un cojoc pe spate.

— Nu. Am ajuns să te cunosc în anii de când ai sosit aici şi nu cred asta despre dumneata, dar ceilalţi, călugării, ştiţi cum sunt, absorb fiecare lucru care se întâmplă în mănăstire şi încearcă să găsească un semn în orice, răspunse îngândurat părintele Teofan. Dar nu pentru asta am venit la dumneata.

— Cu ce pot să vă fiu de folos? întrebă Vladimir cuibărindu-se mai bine în cojocul de lână.

— Am înţeles că astăzi la prânz vor sosi de la Bucureşti mitropolitul şi câteva înalte feţe bisericeşti. Probabil ştiţi că stareţul nostru a fost trimis

aici de către Mitropolie şi pe bună dreptate i se cuvine multă cinste pentru lucrarea pe care a făcut-o la Mănăstirea Scărarului. E un moment important pentru toţi. Şi probabil că tot mâine o să se discute problema succesiunii. Cine să preia conducerea mănăstirii, şi ştiu că şi dumneata ai fost trimis tot de Mitropolie să slujeşti aici. De aceea, deşi în mod normal, în calitate de protosinghel, eu sunt succesorul părintelui stareţ, m-am hotărât să renunţ la această calitate. M-am gândit bine şi cred că cineva mai tânăr ar trebui să ducă lucrarea părintelui Daniel mai departe. Câţi ani ai dumneata? se opri brusc părintele Teofan.

— 49, spuse părintele Vladimir cu o sclipire în ochi.

— Eu am 69, adăugă Teofan.

— Dar sunteţi încă în putere. Mai aveţi mulţi ani înaintea dumneavoastră, de ce vreţi să renunţaţi? îl iscodi Vladimir.

— Întotdeauna m-am întrebat de ce catolicii îşi aleg mereu un papă bătrân şi bolnav. De ce nu aleg un bărbat mai în putere, care să poată reforma Biserica aşa după cum o cer timpurile? Pentru că mi se pare greu să fii deschis lumii atunci când tu abia reuşeşti să te ridici de pe scaun şi să dai o binecuvântare. Ce să mai vorbim despre credibilitatea unui papă căruia îi curge saliva din gură atunci când vrea să transmită un mesaj. Nu contest puterea pe care Dumnezeu o pune în aceşti oameni, dar, dacă stau să mă gândesc, Isus Cristos a reformat credinţa din temelii când nu avea decât 33 de ani. Nicăieri nu vorbeşte nimeni de bătrânul Isus Cristos, care a adus lumina omenirii. Isus a fost un om tânăr. Dar nu vreau s-o mai lungesc. Eu cred că viitorul înseamnă să dai mai multă putere oamenilor tineri, şi de asta are nevoie chiar şi mica noastră mănăstire. De aceea eu o să te susţin pe dumneata să preiei conducerea mănăstirii. Cred că eşti cel mai potrivit şi ai arătat o aplecare spre cum ar trebui să fie o mănăstire în timpurile astea şi ce ar trebui să găsească aici oamenii care îl caută pe Dumnezeu, spuse Teofan.

— Dar, părinte, eu nu cred că sunt pregătit, spuse Vladimir dându-şi jos ochelarii.

— Ba eşti, şi o ştii şi tu. Cred că sunt multe lucruri pe care le-ai face altfel pentru mănăstire, şi cred că eşti cel mai pregătit dintre noi să preiei o sarcină ca asta. Dumnezeu să te binecuvânteze! Hai să ne odihnim, că îndată vor sosi oaspeţii şi avem multe lucruri de discutat, încheie părintele Teofan.

— Eu sper să vă mai gândiţi, zise Vladimir şi se ridică să îl conducă până la uşă.

— M-am gândit destul, i-o tăie cu un zâmbet părintele Teofan, dar ce voiam să te mai întreb, dumneata fumezi? Am simţit un miros de tutun aseară când ai intrat în biserică şi mi s-a părut că vine de la dumneata.

— Nu era de la ţigări. Era un parfum pe care îl folosesc din când în când. Am o sensibilitate de când eram mic în preajma celor morţi şi folosesc un parfum ca să acopăr mirosul, spuse părintele Vladimir.

— Ce parfum este? se opri bătrânul cu mâna pe clanţă.

— Gucci, îl folosesc doar în situaţiile astea. Vreţi să îl mirosiţi? spuse părintele Vladimir şi scoase din dulăpiorul de la capul patului o sticlă pătrată cu capac negru.

— N-am mai văzut o sticlă de parfum de ani de zile. Mmm, chiar are un miros plăcut, spuse bătrânul inspirând adânc.

— Ia daţi-mi încheietura, mirosul diferă de la piele la piele, spuse Vladimir lăsând o dâră uleioasă pe încheietura albă a bătrânului. La mine lasă o aromă de tabac şi tămâie. Recunosc că am fumat în tinereţe. Poate de acolo mi se trage, spuse râzând părintele Vladimir şi îi ură odihnă plăcută vizitatorului său, care ieşi mirosindu-şi încheietura mâinii.

La indicaţiile părintelui Vladimir, masa de pomenire fusese întinsă de călugări în mica livadă de lângă biblioteca mănăstirii. Din spatele livezii începea pădurea deasă, care cobora versantul muntelui, iar în faţă, printr-o perdea de brazi, putea fi văzut mormântul proaspăt care îl înghiţise pe părintele stareţ cu câteva ore în urmă.

La masa scăldată în razele soarelui neobişnuit de puternic pentru sfârşitul lui martie, stăteau aplecaţi deasupra farfuriilor şapte preoţi, nouă călugări, un mitropolit şi cei doi ciobani care ajutaseră la înmormântare. În faţa mitropolitului se întindeau multe vase cu mâncare care arătau îmbietor: humus cu ardei copţi, mazăre cu mentă *sott'olio*, după reţeta lui Jamie Oliver, mutabal, orez biriani şi un risotto de arpacaş cu hribi şi muguri de pin. Ultimii care sosiră la masă fură părintele Vladimir şi călugărul Gavril, care aducea cu el un ceaun plin cu sarmale de post. Părintele Vladimir se aşeză lângă mitropolit şi puse pe masă cartea de reţete călugăreşti pe care o tipărise în urmă cu câţiva ani.

— Sfinţia voastră, doriţi să rostiţi o binecuvântare? întrebă Vladimir privind către mitropolit.

Mitropolitul se ridică din scaun şi mesenii îl urmară. Rosti o rugăciune scurtă în memoria părintelui stareţ şi un *Tatăl nostru*, apoi binecuvântă mâncarea şi pe cei prezenţi. Se aşeză trăgând adânc în piept

aerul curat în care se simţea mirosul de iarbă proaspăt cosită.

— Ce binecuvântare să trăieşti atât de aproape de natură! Întotdeauna mi-a plăcut mirosul ăsta de iarbă crudă, proaspăt cosită, spuse mitropolitul.

— Aşa e, sfinţia voastră. E plăcut, spuse părintele Serafim. Părintele nostru stareţ iubea să iasă la cosit şi se îngrijea personal de livada asta, Dumnezeu să-l odihnească. Ştiaţi că mirosul ăsta al ierbii proaspăt cosite vine de la o moleculă pe care o secretă firul de iarbă atunci când este tăiat? Oamenii de ştiinţă spun că ăsta e felul ierbii de a striga atunci când este tăiată. Părintele stareţ râdea când mă auzea şi îmi zicea mereu că Domnul a lăsat în toate lucrurile un semn al vieţii, şi că de-asta până şi iarba care creşte sub picioarele noastre are ceva de spus înainte să moară.

— Părintele Serafim are în grijă biblioteca mănăstirii şi, fiind mai tânăr, găseşte repede multe răspunsuri pe internet, interveni părintele Teofan.

— Aveţi şi internet aici, se miră mitropolitul. Mărturisesc, dragii mei, că sunt surprins de câtă înţelepciune şi deschidere găsesc în acest colţ de rai. Am trecut prin multe mănăstiri, dar cea a Scărarului îmi pare binecuvântată.

— Trăim în pace, sfinţia voastră, şi nu se încumetă multă lume să ia la pas drumul din pădure. Rar ne vizitează oameni din satele din jur, şi iarna suntem prinşi aici, între păduri, până la venirea primăverii. Rugăciunea ne ţine tari. Omul e o iarbă mai rezistentă, nu piere aşa uşor. Dar vă rog, luaţi din bucatele pregătite de fratele Gavril, spuse părintele Teofan.

— Chiar mă întrebam cine a pregătit minunăţiile astea, spuse unul dintre însoţitorii mitropolitului.

— E lucrarea părintelui Vladimir, zise călugărul Gavril şi merse cu oala de sarmale în capul mesei, unde stăteau înalţii prelaţi. Dumnealui a adus acum mai mulţi ani în mănăstirea noastră un cufăr plin de borcane cu condimente şi cărţi de bucate de care nimeni nu mai auzise la mănăstire. Dar să gustaţi şi din sarmalele preferate ale stareţului nostru, îi îndemnă călugărul.

— E o poveste lungă cu mâncarea de la Mănăstirea Scărarului. Părintele stareţ ne-a sprijinit mult şi am reuşit să scoatem o carte de bucate aici, la mănăstire. Am adus un exemplar să îl luaţi la Bucureşti. Ne-am inspirat din mari bucătari ai lumii, spuse părintele Vladimir.

— Sper că nu aţi plagiat, spuse râzând un alt însoţitor al mitropolitului şi luă o gură de risotto. De post, nu?

— De post, sfinţia ta. Hribii sunt culeşi din pădurile din jur, la fel şi

mugurii de pin.

— Se mănâncă mugurii de pin? reveni primul însoţitor.

— Da, sunt foarte sănătoşi. Arată ca nişte seminţe, îi vedeţi? Sunt ăştia mici, spuse părintele Vladimir luând pe vârful furculiţei câţiva muguri de pin din risotto şi arătându-i însoţitorilor de la Bucureşti, care plescăiau mulţumiţi.

— Îmi pare rău că nu am apucat să mai vorbesc cu părintele Daniel înainte de a părăsi această lume, spuse mitropolitul după o pauză în care se auzeau doar lingurile lovindu-se de blide.

— Părintele stareţ a fost om cu mare har, spuse Teofan luând o sarma din oala de pe masă. Îmi aduc aminte când l-am cunoscut, la înmormântarea soţiei mele, Dumnezeu s-o ierte. Aveam 30 de ani şi l-am chemat special pe părintele de la mănăstire pentru că eu nu aveam putere să îi fac slujbă soţiei. A fost o perioadă grea. Părintele a slujit şi la final a venit la mine, m-a privit în ochi şi mi-a spus doar atât: te aştept la Mănăstirea Scărarului. Şi a plecat. În seara aia am visat-o pe Cornelia cum lucra covoare la războiul ei de ţesut. Când m-am uitat la modelul covorului, am văzut că înfăţişa un câine ciobănesc uriaş, în vârful unui munte. După o săptămână eram aici la mănăstire şi aici am rămas, uitaţi, până acum, mai am puţin şi fac 70 de ani.

— Mulţi înainte, părinte, spuse mitropolitul. Deci dumneata ai fost preot şi ai avut parohie pe vremea comuniştilor, nu?

— Da, sfinţia ta. Aveam o parohie micuţă în Vălenii de Munte, dar lumea era haină şi învrăjbită. Au spus la miliţie că aveam război de ţesut acasă şi că făceam bani din covoare. Au venit cu câini să caute nişte damigene în care, chipurile, aveam strânse monede de cinci lei. Ne-au confiscat războiul de ţesut pe care soţia îl moştenise de la părinţii ei, şi de atunci numai rău ne-a mers. Toată lumea ne privea cu alţi ochi. În 2010 m-am dus la Bucureşti, la Arhivele Securităţii, să văd ce scria la dosar şi a rezultat că cel care spusese că aveam război acasă era celălalt preot din parohie.

— Da, am tot întâlnit cazuri de astea, fratele care îşi toarnă fratele. Comunismul a fost o plagă mare a societăţii, spuse mitropolitul luând cu delicateţe nişte humus cu ardei copt.

— Nu comunismul, dacă îmi daţi voie, sfinţia voastră, cât oamenii, spuse părintele Vladimir în timp ce lingura lui atingea lingura mitropolitului în vasul cu humus. Oamenii nu au fost obligaţi să intre în partid şi să toarne. Unii au preferat calea asta. Comunismul a fost ca o masă

plină de bucate întinsă în faţa oamenilor, cine a avut poftă să încerce comunismul a întins blidul şi a gustat. Cine a vrut să stea deoparte, a stat şi a răbdat.

— Nu era chiar o masă plină de bucate, spuse cu ironie unul dintre însoţitorii mitropolitului.

— Bucatele erau ideologia, părinte. Aşa cum în biserică îmbucătura cea mai de preţ de pe masă este credinţa, spuse Vladimir. Să ne aducem aminte de rugăciunea pe care a spus-o la începutul mesei părintele mitropolit: „Tatăl nostru / Care eşti în ceruri / Sfinţească-se numele Tău / Vie împărăţia Ta / Facă-se voia Ta / Precum în cer aşa şi pe pământ“, şi pe urmă spune: „Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi.“ Pâinea noastră cea de toate zilele nu este dumicatul pe care îl luăm de pe masă, nu? Este credinţa, este trupul lui Dumnezeu, nu? spuse cu înfocare părintele Vladimir.

— Părinte, haideţi să nu facem catehism chiar la masa de pomenire a cuviosului stareţ Daniel. Mă bucur să aud cuvintele acestea din gura unui preot care a scos o carte de bucate mănăstireşti, dar poate cu altă ocazie, spuse cel mai tăcut dintre însoţitorii mitropolitului.

La masă se lăsă liniştea, mitropolitul puse furculiţa în farfurie şi rămase drept în scaun, privind spre livada cu meri şi pruni a mănăstirii. Dinspre pădurea întunecată care abia începea să înverzească un aer rece urca spre vârful muntelui. La marginea pădurii apăru un ciobănesc uriaş, care traversă poiana şi intră cu un salt maiestuos în livada mănăstirii. Câinele traversă livada şi se apropie în pas alergător de masă privind ţintă în ochii mitropolitului. Acesta se ridică. O dilataţie a unui vas coronarian îi făcu muşchiul inimii să stea pentru o fracţiune de secundă, ca şi când o mână invizibilă şi caldă ar fi cuprins în căuşul ei cordul învelit în grăsime al mitropolitului. Respiraţia i se opri. O să mă muşte, avu timp să mai gândească preotul şi apoi simţi mirosul ierbii proaspete cum îi umple nările. La capul mitropolitului prăbuşit, câinele ciobănesc adulmeca aerul, în timp ce însoţitorii săi puseseră mâna pe scaune ca să se apere de animal. Câinele lătră o dată scurt. Părintele Vladimir ridică braţele în aer cât era de lung şi strigă. Câinele parcă se feri de vocea preotului şi, cu coada între picioare, intră sub masă şi se ascunse la picioarele călugărului Ieronim. Acesta închise ochii speriat simţind corpul cald al câinelui cum se lipeşte de piciorul său. Mâinile i se încleştară transpirate pe cartea de rugăciuni şi pe o cutie de chibrituri în care se aflau unghiile de la mâini ale stareţului Daniel. I le tăiase la sfârşitul priveghiului, când rămăsese singur în biserică

cu trupul bătrânului. Unul dintre ciobani puse o mână puternică pe braţul ţeapăn al călugărului şi îl ridică de la masă. Câinele fu izgonit şi toată lumea se adună în jurul mitropolitului prăbuşit. Ieronim urmări cu privirea câinele care dispărea în desişul pădurii, în timp ce căldura locului în care animalul îl atinsese îi urca spre abdomen, apoi spre piept şi în umăr, pe braţ în jos, până simţi cum văpaia se ascunde în cutia de chibrituri.

*

Cel mai tăcut dintre însoţitorii mitropolitului citea titlurile de pe cotoarele cărţilor aşezate în ordine pe rafturile din biblioteca mănăstirii. Barba neagră şi elegantă, cu doar câteva fire de păr alb în ea, îi dădea un aer erudit, care impunea respect. La sosirea în mănăstire, mitropolitul îl prezentase ca fiind părintele Mihail. În rest, nimeni nu ştia nimic despre acest consilier, în afara faptului că era zgârcit la vorbă. În bibliotecă intrară părintele Vladimir, Teofan şi alţi doi însoţitori ai mitropolitului, urmaţi de tânărul Ieronim care ducea o tavă cu cafele.

— Cred că va trebui să rămâneţi aici peste noapte. Am pregătit camerele pentru sfinţiile voastre. Putem să facem şi focul dacă e nevoie, spuse părintele Vladimir.

— Nu e nevoie. Am vorbit deja la Mitropolie şi au luat legătura cu cei de la SMURD. Vor trimite ei un elicopter în câteva ore. Bănuiesc că şi-a revenit sfinţia sa, nu? întrebă cel mai tăcut dintre însoţitorii mitropolitului rotindu-şi ochii peste rafturile din bibliotecă.

— Da, este mai bine. Stă întins în pat acum şi chiar glumea mai devreme cu părintele, spuse părintele Vladimir.

— Slab de înger. Ironic, nu? spuse cel mai tăcut însoţitor.

— Ce spuneţi, sfinţia voastră? Nu doriţi o cafea? întrebă părintele Teofan. Se aşeză apoi la masa din mijlocul încăperii, pe care stăteau mormane de cărţi bisericeşti.

— Spun că mitropolitul nostru, Dumnezeu să-i dea sănătate, este slab de înger, în ciuda ocupaţiei sale care îl aduce, aparent, mai aproape de Dumnezeu şi de îngeri, se întoarse cel mai tăcut însoţitor spre cei din cameră, luând o ceaşcă de cafea de pe tava lui Ieronim.

— Spuneţi că sfinţia sa se sperie uşor? ghici părintele Vladimir.

— Nu neapărat uşor, dar când se sperie tare leşină. E o problemă legată de tensiune şi de sistemul circulator. S-au mai văzut cazuri. Din nefericire poate fi fatal, spuse cel mai tăcut însoţitor luând o gură de cafea. Ce nu înţeleg eu e de unde a apărut câinele ăla? E câinele ciobanilor? Ce căuta în

curtea mănăstirii?

— Nu e al ciobanilor. Este un câine sfânt, spuse repede fratele Ieronim, stârnind un zâmbet pe faţa celui mai tăcut însoţitor al mitropolitului.

— Sfânt? Cum adică sfânt? întrebă acesta.

— A apărut şi azi-noapte în biserică, la căpătâiul părintelui Daniel, spuse cu vocea gâtuită Ieronim.

— A intrat în biserică şi s-a aşezat cuminte lângă masa pe care era sicriul. Nu a apărut aşa, din senin, cum s-ar putea înţelege. Am crezut că e un câine de la stână şi nu ne-a deranjat. A stat cuminte, spuse părintele Teofan făcându-i semn lui Ieronim să iasă. Ciobanii cred că e un câine de prin satele din jur.

— Înţeleg. Dacă ar fi vorbit poate am fi aflat ce treabă a avut cu mitropolitul, spuse cu un zâmbet pe buze cel mai tăcut dintre însoţitori. Nu ştiu dacă ştiţi, dar eu l-am cunoscut pe părintele Daniel, şi de asta am şi insistat ca mitropolitul să fie prezent la înmormântare. Din punctul meu de vedere, fostul stareţ al Mănăstirii Scărarului a fost un om sfânt.

— Cum l-aţi cunoscut, sfinţia voastră? întrebă părintele Vladimir luând o gură din cafeaua Jacobs pe care fratele Gavril o pregătea în ocazii foarte rare. Din cauza asta, acum, părintelui Vladimir i se părea că dispăruse Alintaroma din ea şi că rămăsese doar un gust de zaţ încălzit, acelaşi gust pe care i-l lăsa felul în care curgea conversaţia din bibliotecă.

În faţa computerului din bibliotecă, părintele Serafim asculta cu luare-aminte vorbele celui mai tăcut dintre însoţitori. Din când în când mai introducea parola de la internet, aşteptând să vadă dacă computerul se conectează. După câteva încercări nereuşite, cel mai tăcut dintre însoţitorii mitropolitului fu întrerupt de strigătul entuziast al părintelui Serafim.

— Sfinţia voastră! Veniţi să vedeţi. Am dat pe modul hartă şi acum se vede cel mai bine. Uitaţi! strigă entuziasmat părintele Serafim spre cel mai tăcut dintre însoţitori.

— Ce ar trebui să văd în imaginea asta? întrebă acesta cu răceală.

— Mănăstirea noastră, sfinţia ta. Adică, mă rog, în această imagine nu se vede Mănăstirea Scărarului, pentru că nu este, se precipită Serafim.

— Cum adică? Nu înţeleg ce vrei să spui, părinte, spuse cel mai tăcut dintre însoţitori.

— Sfinţia voastră, aici, în locul ăsta de pe harta lumii, se află Mănăstirea Scărarului, spuse părintele Serafim arătând cu degetul pe suprafaţa ecranului. Noi ştim că e aici, dar ea nu apare şi pe harta de pe internet.

— Deci ce spui dumneata e că există o eroare pe Google Maps, i-o tăie sec cel mai tăcut dintre însoţitori şi se întoarse cu spatele la ecran.

— Dragii mei, minunile nu se întâmplă pe internet, spuse părintele înghiţind aproape scârbit cafeaua şi lăsă ceaşca pe marginea mesei. Pe internet se întâmplă multe erori şi ispita e mai mare ca în realitate. Haideţi să fim puţin serioşi! spuse acesta aşezându-se în singurul fotoliu din încăpere, înconjurat de ceilalţi consilieri şi preoţi ai mănăstirii. Haideţi să discutăm puţin şi despre lucrurile reale, palpabile. Părintele stareţ Daniel a trecut la cei drepţi, ce rămâne de făcut? Am discutat deja cu mitropolitul în drumul nostru încoace şi am stabilit să alocăm Mănăstirii Scărarului o sumă de bani ca investiţie pentru consolidarea drumului de acces din pădure. Aşa o să fie mai accesibil pentru vizitatori.

— Dar, sfinţia voastră, să ştiţi că ne descurcăm bine cu banii pe care îi facem cu oile de la stână, iar drumul din pădure este un drum vechi de zeci de ani, are o valoare simbolică pentru noi şi a fost dintotdeauna considerat un fel de încercare pentru toţi cei care au venit aici. E parte din moştenirea sfinţilor părinţi. Mereu ne-am gândit că moştenirea trebuie păstrată aşa cum e, îşi căută cuvintele părintele Teofan în faţa celui mai tăcut dintre însoţitori, care îl urmărea cu privirea pe deasupra ramei ochelarilor.

— Orice moştenire piere dacă nu este îngrijită. Ce rost are pentru Dumnezeu o mănăstire izolată în vârful unui deal, la care oamenii nu pot ajunge decât făcând un sacrificiu, spuse cel mai tăcut dintre însoţitorii mitropolitului. În zilele noastre, Biserica are nevoie să se deschidă spre oameni, iar deschiderea asta începe cu drumul din pădure. Gândiţi-vă la banii pe care vi-i oferă Mitropolia ca la un împrumut. Când Mănăstirea Scărarului va creşte, oamenii vor veni şi vor ajuta şi mai mult comunitatea de călugări şi preoţi de aici şi, dacă vor prisosi banii, puteţi să îi înapoiaţi, nu e nici o supărare, spuse zâmbind.

— Aveţi dreptate, sfinţia voastră. Aşteptam un om ca dumneavoastră care să vină şi să aducă lumina şi în mănăstirea noastră, o viziune nouă, proaspătă, spuse părintele Teofan. De aceea, vreau să profit de acest moment şi să fac un anunţ. Vreau să renunţ la conducerea mănăstirii pe care ar trebui să o preiau după moartea stareţului Daniel şi să îi cedez locul părintelui Vladimir, care a arătat înţelepciune şi multă plăcere în a face lucruri noi şi bune pentru mănăstire. Cred că el e cel mai potrivit să construiască drumul din pădure, eu simt că sunt prea bătrân şi nu ştiu câtă putere mai am să duc lucrurile la bun sfârşit. E nevoie de cineva mai tânăr aici, şi trebuie să avem înţelepciunea să vedem acest lucru.

Pentru prima dată după mulţi ani, părintele Vladimir simţea nevoia să-şi aprindă o ţigară şi să tragă un fum adânc în pieptul care îi fremăta de emoţie. Printre gândurile care îi alergau prin minte, imaginea unui pachet de GoldLeaf îl făcea să strângă şi mai tare ceaşca de cafea în mână, atât de tare că până la urmă toarta delicată se frânse şi toată cafeaua, împreună cu recipientul în care se afla se împrăştiară pe podeaua bibliotecii.

— Văd că şi dumneata eşti luat prin surprindere, spuse cel mai tăcut dintre însoţitori privind cu un zâmbet spre ceaşca spartă.

— E o veste mare, sfinţia ta, spuse părintele Vladimir căutând cu privirea ceva cu care să strângă cioburile de pe jos.

— Câţi ani ai acum, părinte? întrebă cel mai tăcut dintre însoţitori.

— 49, răspunse părintele Vladimir. Ieronim, adu te rog un mop să ştergem mizeria asta, se adresă părintele călugărului care stătea cuminte într-un colţ.

— Să ştii că eram în biserică acum unsprezece ani, când ai ţinut predica aceea din prima zi de Paşti. La început nu mi-a venit să-mi cred urechilor, dar cu timpul mi-am dat seama că în toată corupţia şi slăbiciunea care ne înconjoară e nevoie, de fapt, de voci ca a dumitale. Voci ale adevărului. Simt totuşi că viaţa la mănăstire ţi-a mai luat din avântul vorbelor. Poate că asta e bine, te-ai maturizat, spuse cel mai tăcut dintre însoţitori. Preoţii şi călugării din încăpere priveau nedumeriţi şi cu admiraţie crescândă spre părintele Vladimir, pe care îl vedeau deja ca pe următorul stareţ, în lumina cuvintelor misterioase rostite de consilier. Şi cum se întâmplă de obicei cu sporii plantelor care sunt purtaţi de vânt pe distanţe mari până găsesc din nou un petic de pământ fertil, aşa încolţiră în părintele Vladimir vechile idei şi, cu o nostalgie pe care aproape o simţea scurgându-i-se prin vene, se închipui din nou dând glas tuturor gândurilor pe care timpul le plantase în mintea sa. Vedea cu ochii minţii cum sunt construite treptele din pădure. Vedea muncitorii cum trag după ei găleţile cu material şi îşi dădea seama că va fi greu, dar că la final lucrarea va fi impresionantă şi va fi fost făcută sub îndrumarea sa.

— Veţi primi binecuvântarea mitropolitului. Şi o scrisoare de la Bucureşti prin care părintele Vladimir va fi recunoscut stareţ al mănăstirii. Din păcate, la slujba de numire a stareţului nu vom putea participa. O veţi organiza după Paşte. Dumnezeu să îţi lumineze gândurile şi calea, părinte stareţ, se adresă părintelui Vladimir cel mai tăcut dintre însoţitori.

Pe pajiştea din faţa mănăstirii ciobanii alergau după oile care scăpaseră din ţarc şi se refugiaseră în pădure speriate de sunetul elicopterului

SMURD. Acesta decola încet cu cei şase preoţi de la Bucureşti înghesuiţi la bord. Mitropolitul primise cu bucurie vestea discuţiilor din biblioteca mănăstirii şi aprobase cu o privire plină de înţeles proaspăta numire. De la geamul elicopterului părintele Vladimir şi restul obştii mănăstireşti primiră o ultimă binecuvântare de la înaltul prelat. Maşinăria dădu un ocol mănăstirii şi se îndepărtă de siluetele răscolite de vânt şi de întâmplările prin care trecuseră în ultimele ore. Câinii lătrau sălbatic în urma elicopterului, iar oile se întorceau mânate de ciobani spre ţarcul stânii. Părintele Vladimir urmări cum silueta aparatului plutea şi se micşora la orizont până când pe cer nu mai rămase decât un punct care pulsa roşiatic. Mirosul oilor şi al ierbii se amestecau plăcut cu notele de parfum pe care încă le mai simţea ieşind de sub reverendă. Pământul se învârtea în jurul axei sale învăluindu-se treptat în întuneric, iar gândurile călugărilor din Mănăstirea Scărarului se ridicau spre Dumnezeu orbitând în jurul figurii noului stareţ. O nouă steluţă se ridică pe cerul credinţei acestor oameni, îşi spuse părintele Vladimir urmărind mica turmă de călugări pe care o mâna de la spate spre curtea mănăstirii.

Închisoarea

Maldini îşi aştepta avocatul întins pe o banchetă de lemn. Trecuseră câteva ore de când se afla în arestul Poliţiei Capitalei şi îşi simţea capul greu, iar ţigările pe care le fumase îi dădeau usturimi în piept. Pe burtă ţinea în echilibru o sticlă de 0,5 plină pe jumătate cu coca-cola. Din când în când o deschidea şi mai lua o gură din lichidul dulceag care se încălzise şi devenise greţos. Deschise ochii şi ridică sticla de cola deasupra capului, încercând să blocheze lumina albă de neon care venea de sus. Citi: „Numai arome naturale. Fără conservanţi adăugaţi. Din 1886“. În minte îi stăruia imaginea unui panou publicitar pe care îl văzuse înainte să îl suie mascaţii în dubă. Era o reclamă în care Elvis apărea într-un sacou roşu aprins, ţinând în mână o sticlă de cola. Nu reuşise să citească şi textul pentru că îl împinseseră în dubă. Dacă nu ar fi fost Doiaru, acum ar fi putut să deschidă uşa camerei în care se afla, să iasă din sediul poliţiei, să meargă, în morţii mă-sii, până în intersecţia Buzeşti cu Virgiliu şi să citească ce scria pe reclama cu Elvis. Ar fi putut să plece călare pe un cal alb din arestul poliţiei, dacă nu ar fi fost nenorocitul de Doiaru la mijloc. Putea să fie acasă acum şi să o fută bine de tot pe Cami, apoi să aprindă veioza şi să o privească cum stă goală, epuizată şi cu ochii sclipindu-i misterios prin fumul de ţigară. Putea să îşi parcheze maşina în curte şi, cu sticla asta de cola caldă în mână, să se dea jos obosit după o zi de muncă. În prag să aştepte Cami bându-şi ciocolata caldă şi mângâind pe creştet un Golden Retriever. Golden Retriever, nu Pitbull, în morţii mă-sii. Viaţa lui cu banii pe care îi avea acum, dar fără neîncrederea asta. Cum ar fi? S-ar fi lăsat de ţigări, da, şi ar fi început să alerge prin Herăstrău ca toţi şmecherii care îşi parcau maşinile la Casa di David în spate şi se dădeau jos gata echipaţi. Colanţi, adidaşi, căşti în urechi şi pe urmă o friptură bună. De unde s-ar fi întors seara? De oriunde, numai de la puşcărie nu. Acum ar fi putut să

aţipească liniştit în pula goală, gândindu-se doar la anul în care murise Elvis Presley. Care era? N-avea cum să fie 1886. Sigur era după 1900 şi ceva. Şi atunci care era treaba cu Elvis şi coca-cola? Poate s-o fi născut în aceeaşi zi. Pula mea, cu reclamele lor, ce bani fac şi ăştia, gândi şi mai luă o gură din poşirca încălzită. Simţi o gâdilătură în nara stângă. Se scărpină şi îşi văzu degetele pline de sânge. Cu un ţiuit în urechi, se ridică şi se şterse cu tricoul, mânjind crocodilul Lacoste de pe piept. Mustaţa groasă o simţea năclăită de sânge. Strigă după poliţist, dar nimeni nu părea să îl bage în seamă. Se întinse la loc pe banchetă şi ridică o mână, cum făcea în copilărie de câte ori începea să îi curgă sânge din nas.

Se deschise uşa şi un val de parfum inundă camera. Maldini se ridică obosit şi o întâmpină cu un zâmbet larg pe avocata lui favorită, Loredana Voiculescu. Loredana avea 31 de ani şi de obicei făcea două ture de Herăstrău legate înainte să se aşeze la masa unde el o aştepta uneori ca să discute contracte. Când se aşeza, sfârcurile ei erau întărite de la efort şi de la frecarea cu bluza mulată pe corp. Arăta şi mirosea ca un crin imperial desfăcut. Pielea îi strălucea pe picioare de la uleiul de argan pe care îl cumpăra în fiecare vară din Maroc şi cu care se ungea după baie. Buzele ei, odinioară fine şi pline de cumpătare, deveniseră în ultimii ani, după mai multe injecţii cu acid hialuronic, veritabile redute ale concentrării. Sânii erau neatinşi, dar la ultima cură de detox în Turcia cunoscuse o doamnă din PR care după doi copii arăta mai bine ca toate femeile din staţiune. Implanturile de calitate făceau minuni, dar ea mai avea timp. Întâi afacerile şi, în câţiva ani, poate şi copiii. Acum era îmbrăcată într-un taior negru, decoltat şi elegant. Chiar dacă era trecut de două noaptea, faţa ei părea foarte odihnită. Îşi trecu o şuviţă neagră pe după ureche şi puse servieta din piele pe masa din încăpere. Cum îl văzu pe Maldini îşi descheie nasturele de la haină şi îşi puse o mână în şold. Întoarse privirea spre poliţistul care o însoţea.

— Ce-aţi făcut, mă? L-aţi bătut? întrebă cu o voce metalică în care se simţea mila, în timp ce muşchii de pe picioare îi zvâcneau nervos.

— Nu s-a atins nimeni de el, doamna avocat, spuse poliţistul încercând să cuprindă cu privirea buzele, decolteul şi picioarele femeii în acelaşi timp.

— Atunci o fi de la Dumnezeu. Fă-ţi o cruce şi lasă-ne, că vreau să vorbesc cu clientul meu, spuse avocata aşezându-se la masă.

Poliţistul ieşi şi îi lăsă singuri. Maldini îşi trase mucii plini de sânge, în timp ce avocata îşi dădu haina jos. Mâinile ei moi, cu vene proeminente

care îi traversau degetele lungi, scoaseră din servietă o foaie şi nişte şerveţele.

— Te-au bătut? întrebă avocata întinzându-i şerveţelele.

— Nu, e de când eram mic, răspunse Maldini râzând.

— Păi ce, tu ai fost vreodată mic? glumi femeia.

— Râdem, glumim? Zi cum stau, spuse Maldini.

— Stai pe pula ta, ca să te citez. Deocamdată eşti reţinut pentru vătămare corporală şi sechestrare.

— Sechestrare? izbucni Maldini. Pe cine am sechestrat?

— Se pare că erau doi indivizi încuiaţi într-o cameră, spuse avocata privindu-l pe deasupra ochelarilor de pisică.

— A, păi erau agitaţi. Drogaţi, spuse Maldini.

— Am fost şi l-am văzut pe Doiaru. E în spital. Are vreo zece copci şi toată faţa umflată. A depus plângere pentru vătămare. Am citit raportul poliţiei, l-au folosit pentru flagrant. Spune ceva despre nişte bani pe care trebuia să ţi-i dea cu camătă şi că, înainte să intre jandarmii peste voi, tu i-ai dat toţi banii unui preot care trecuse din întâmplare pe acolo. Zicea ceva despre o turlă a bisericii şi că tu i-ai dat banii, douăzeci şi cinci de mii de euro, spuse rar avocata, pentru nişte locuri de veci în faţa bisericii. Spune-mi ce s-a întâmplat acolo ca să ştiu cum atacăm problema, zise avocata lăsând ochelarii pe masă.

— M-am prins că era mână în mână cu poliţia, futu-i morţii lui. I-au făcut analize? Că de-asta luase Doiaru bani de la mine. Că băga în venă. Poate era drogat când a venit acolo şi acuma era în sevraj, voia să scape. Poliţia l-a crezut cu banii? întrebă Maldini.

— Tu n-auzi că era flagrant? Poliţia marcase banii şi când au venit nu i-au găsit. Au percheziţionat toată casa. Ce s-a întâmplat cu banii?

— Dumitru e şi el arestat? întrebă Maldini.

— Da, este, spuse avocata aplecându-se peste masă cu tot parfumul ei. Spune-mi de unde să-l iau pe popă înainte să ajungă poliţia la el, şopti şi îi întinse un pix şi o foaie.

— Biserica e pe Calea Plevnei. Sfântu’ Grigore parcă, şopti Maldini inspirând valul de parfum.

— OK, deci Doiaru era drogat, spui, reluă cu voce tare avocata. Şi când aţi ajuns acolo era într-un conflict cu cei doi bărbaţi pe care Dumitru i-a închis într-una din camere. Voi i-aţi luat partea lui Doiaru pentru că îl cunoşteaţi şi pe urmă a venit poliţia.

— Cam aşa, prinţesa mea, spuse cu un rânjet Maldini şi îşi aprinse o

ţigară lăsându-se pe spate. Cu terenul ăla din Aviaţiei ce se mai aude? Rezolvăm?

— Hai să le luăm pe rând. Deocamdată trebuie să dai o declaraţie. Aceeaşi pe care o s-o dea şi Dumitru şi, ăsta, Pastramă. Cu ăsta ce mai e?

— E băiat bun. De-al nostru, spuse Maldini.

— O să rămâi în arest până se clarifică situaţia. Nu am cum să te scot. Ăla e în spital, poliţia caută în continuare banii. E panică maximă şi e ora două noaptea, spuse femeia deschizând servieta şi adunând foile de pe masă.

— Asta e. Ieşim noi şi de-aici. Ştii ce mi-a plăcut mie mereu la tine? făcu Maldini pe relaxatul.

— Da, da, ştiu. Hai să lăsăm astea că e târziu şi mai am treabă, i-o tăie femeia.

— Nu, mă, voiam să zic că mi-a plăcut mereu de tine că bei doar apă plată şi nu pui gura pe cola ca alţii, spuse cămătarul scărpinând crocodilul de pe piept.

— Adică? ridică o sprânceană femeia.

— Adică cola face rău. Uită-te la mine, cum beau puţină, cum îmi dă borşu'. De când mă ştiu, spuse Maldini tamponându-şi nasul.

— Tot nu înţeleg, spuse avocata şi deschise uşa dând să iasă.

— Lasă că înţelegi tu. Ştii ce nu au ăştia în puşcărie? Oglinzi. E greu fără oglindă pentru cineva care bea apă plată, nu?

Loredana ridică o sprânceană, închise uşa şi se apropie de masa la care fuma Maldini. Neoanele albe făceau ca faţa negricioasă a lui Maldini să pară şi mai întunecată. Puse mâna pe sticla de cola şi o desfăcu privind în ochii înceţoşaţi ai cămătarului. Deasupra buzelor ei câteva broboane de transpiraţie stăteau ca o rouă caldă printre firişoarele de puf. Duse sticla la gură şi o goli, apoi îşi trecu limba peste buzele umflate cu acid hialuronic. Aromele naturale încălzite se combinau cu transpiraţia sărată în timp ce zgomotul tocurilor cui se pierdea în spatele uşii închise. Maldini stinse ţigara. Ar fi făcut un infarct doar ca să se trezească într-un spital şi să nu mai simtă mirosul de rahat din preajmă.

*

Camera de arest era aglomerată. De câte ori ajungea în arest preventiv, Maldini se simţea ca şi când i s-ar fi spart o băşică în palmă. O usturime mică fix pe linia vieţii, un strat subţire de piele fusese îndepărtat şi acum locul era expus prafului şi transpiraţiei dând fiecărei secunde un disconfort

enervant. Usturimea dispărea când ajungea în puşcărie. Acolo lucrurile erau simple. Lumea se cunoştea. Era o ierarhie. Fiecare ştia cât are de stat şi toată lumea era împăcată cu ideea că e la puşcărie. Nu era nevoie decât să te obişnuieşti cu ideea că timpul trece fără tine. Unii mai sufereau de nostalgie după oamenii şi viaţa de afară, dar cine era deştept îşi făcea treaba din pârnaie la fel de bine ca afară. Şi asta era valabil mai ales pentru cei cu pedepse mai mici, care puteau fi eliberaţi condiţionat. Pentru cei care aveau de făcut peste 15 ani de puşcărie lucrurile se complicau. Cei din jurul lor îi priveau cu alţi ochi. Li se diminua puterea când erau puşi la păstrare pentru mult timp, oricât ar fi fost de şmecheri afară. Toată lumea ştia că în cinşpe ani petrecuţi la pârnaie chiar şi cel mai mare mafiot pierdea aproape tot şi ieşea om simplu pe poarta puşcăriei la final. Cu toate astea, puşcăria în sine era mai plăcută decât arestul preventiv, pentru că în preventiv se transpira mai mult. Nu poţi fi niciodată sigur ce fac judecătorii cu dosarul tău. Ştii că te-au prins şi că o să primeşti pedeapsă, dar gândul care face arestarea preventivă mai grea pentru cei aflaţi la început este că ar putea să îţi dea drumul. Ai putea să scapi printr-o minune. Şi pe urmă îţi spui că, de fapt, o să îţi dea pedeapsă, dar poate o să fie mai mică. E ca în secţiile de urologie din spitale unde pacienţii încă nu au fost operaţi, miroase a pişat şi transpiraţie şi se discută despre ce problemă are fiecare şi cine e următorul. La final vine brancardierul şi te duce spre sala de operaţii, pe tine te trec toate transpiraţiile, dacă o fi mai complicat decât credea doctorul? Pe holuri mai simţi un miros de parfumuri scumpe şi te întorci uşurat, tumoarea speranţei că ai putea scăpa a fost extirpată şi mergi la puşcărie. Tensiunea s-a terminat. Vei dormi bine.

Maldini fuma într-un colţ al celulei şi număra turele pe care le făcea printre paturi un tip care vorbea cu accent unguresc. Spunea că avocatul său trebuie să sosească din moment în moment să-l elibereze. Ungurul intrase în celulă ultimul, pe la 5 dimineaţa. Era unul dintre cei care se aflau pentru prima dată în arest. Prostii, n-o să vină nimeni la ora asta să te scoată, spuneau ceilalţi. Maldini nu prea vorbea. Urzicătura din dimineaţa trecută părea foarte departe, abia mai simţea ceva în locul în care apăruse urticaria. Îşi freca locul respectiv de pe deget şi se gândea la Cami. Nu vorbiseră de 24 de ore. Poate ar fi trebuit să îi spună avocatei să ia legătura cu ea. Era prima dată când lipsea fără să îi zică nimic. O învăţase prost. Sau ea îl învăţase pe el prost, gândi cămătarul şi se ridică din pat strivind ţigara într-o cutie goală de pateu. Afară mijeau zorile şi un frig înviorător intra pe geamlâcul deschis. Erau şase inşi într-o celulă de patru, pentru că în ultima

vreme celula de arest preventiv se umpluse de politicieni şi corupţi. Patru erau arestaţi pentru furt şi doar Maldini cu încă un ţigan care sforăia cel mai tare din toată camera se aflau acolo pentru vătămare corporală. Aproape nimeni din celulă nu ştia cine e Maldini şi se uitau acum la el rezervaţi văzându-i tricoul plin de sânge în razele soarelui. Un miros de cafea proaspătă se insinuă de undeva. Toată lumea trăgea cu poftă pe nas mirosul acrişor. În faţa cămătarului, cocoţat în patul de sus stătea un gras transpirat, care abia se trezise. Rula ţigări cu tutunul pe care-l scotea dintr-o pungă.

— Asta vine de la camera 4, zise grăsanul. Au adus un fost ministru de câteva zile şi în fiecare dimineaţă se face cafeluţa. Jmecheri politicienii ăştia. Pula mare şi afară, şi în pârnaie.

Ungurul începu să bată cu pumnii în uşa camerei şi să se agite şi mai tare la mirosul de cafea care intra pe sub prag.

— Daţi drumul să vorbesc cu comandantul. Daţi drumul să vorbesc cu comandantul, începu să strige uşor piţigăiat. Am dreptul să sun la avocatul.

— Stai, bă, în morţii tăi, cu gălăgia. Comandantul doarme acasă la el la ora asta, spuse un puşti de 20 de ani arestat pentru furt de biciclete, abia trezit din somn şi el.

Ungurul îşi dădu pe spate părul tuns într-un salon de pe Calea Victoriei şi se aşeză deznădăjduit pe marginea patului. În coama lui blondă se puteau vedea câteva fire de păr mai lungi care nu erau aduse la acelaşi nivel impecabil cu restul, pentru că, exact în momentul în care coafeza se pregătea să le aranjeze, în salonul de înfrumuseţare intrase poliţia. El a zis că era vorba despre nişte bartere, dar procurorii erau de altă părere şi au aruncat pe masă o revistă de lifestyle pe care ungurul o publica în Bucureşti. Au deschis la pagina 3 şi în loc de editorial ungurul a văzut printată copia unui document din care reieşea că Ministerul Turismului plătea lunar apariţia unei reclame în revistă. La pagina respectivă nu exista reclama cu România, ci una la festivalul de muzică de la Sziget. În realitate ungurul printa la un tipar digital câteva numere din revista sa săptămânală pe care le trimitea la minister, iar banii pe care îi primea lunar îi împărţea cu un consilier al ministrului. Fapt pentru care avocatul lui întârzia să îl elibereze din arestul preventiv.

Grasul termină de rulat două ţigări şi îi întinse una lui Maldini.

— Dă-mi voie să te tentez cu una rulată. E mai sănătoasă ca astea la pachet. Practic te speli pe dinţi cu ea, spuse grasul şi sări jos din pat.

— Ce să faci, mă? Eşti pârţar? făcu Maldini obosit luând între degetele

sale groase ţigara rulată.

— Nu sunt pârţar, replică circumspect grasul.

— Da, văd că miroase a băligar ţigara asta a ta, deci tre’ să fii pârţar, spuse Maldini serios trecând ţigara rulată pe sub mustaţa lui groasă.

— Cum adică, pârţar? întrebă grasul.

— Adică bulangiu, băi bulangiule, răspunse Maldini.

— George Boteanu, se prezentă grasul. Nu sunt pârţar, nici bulangiu. Sunt scriitor.

— Scriitor? Băi, nene, au dispărut violatorii din puşcării şi au apărut scriitorii. Ce dreacu’ fel de scriitor eşti tu, mă? întrebă Maldini întinzându-se în pat relaxat, ignorând mâna întinsă a scriitorului.

— Acum nu scriu. Sunt în perioada de acumulare. Mă uit la oameni. Văd cum vorbesc, ce fac. Şi oricum, aştept sentinţa ca să am în sfârşit o celulă stabilă şi să mă organizez. Aici e agitaţie, unii vin, alţii pleacă. Nu mă pot concentra, dar e interesant şi util.

— Şi despre ce e cartea? întrebă Maldini plictisit.

— Despre moarte, spuse sec grasul.

— I-auzi. Crime, astea, nu? Ai omorât pe cineva până acu’? îl luă Maldini la mişto.

— Nu, dar… se bâlbâi grasul.

— Păi şi cum pula mea scrii, mă, despre moarte? i-o tăie Maldini.

— E despre frica de moarte şi despre moarte aşa, în general. Moartea ca întâmplare a vieţii. Moartea ca acumulare a unor întâmplări, cu efectele pe care le lasă în urma ei. Nu e despre omorât oameni. Poate să fie şi despre cum omori o albină. Tot moarte se cheamă. Omori o albină care intră aici, în celulă, şi asta influenţează lucrurile în altă parte. Albina aia dacă n-o omori poate să ajungă într-o maşină şi să se aşeze pe faţa conducătorului auto. Să zicem că ar fi o femeie, şi femeia se sperie de albină şi face accident. Şi în accidentul ăla mor alţi oameni. Totul din cauza albinei, spuse grasul privind petele maronii de pe crocodilul Lacoste al lui Maldini. Animalul părea că mâncase ceva care nu îi căzuse prea bine la stomac, iar grasul zâmbi la ideea unei colecţii de haine de firmă cu logouri reprezentând diverse animale care au probleme cu sănătatea. Crocodili graşi, pume aflate la ciclu, cai anorexici care vomită sau un cocoş cu perfuzie.

Maldini trase câteva fumuri din ţigara rulată. Tutunul era mai tare decât ce fuma el de obicei. I se făcu rău şi simţi o bâlbâială în bătăile

inimii. Se ridică repede din pat şi tuşi încercând să-şi potolească pulsul, care i-o luase razna. Ajunse la chiuvetă şi luă o gură de apă ca să scape de senzaţia de greaţă şi de arsură din capul pieptului, dar degeaba. I se părea că în cameră e din ce în ce mai puţin oxigen. Conversaţia celor din spatele său îl ameţea şi mai tare şi îşi simţea mâinile amorţite. Arsura îi urcă pe gât şi vomită câteva resturi de poale în brâu amestecate cu cola. Ar fi vrut să îl întrebe pe gras ce morţii lui de ţigară îi dăduse să fumeze, dar când se uită spre patul din celălalt colţ al camerei lumina soarelui îi intră în ochi şi, odată cu ea, o durere ascuţită în piept îl seceră. Căzu peste chiuvetă cu toată greutatea celor 120 de kilograme. Chiuveta se desprinse din perete şi acum părea o bucată de carton care se face bucăţi în mâinile lui. Un jet de apă ţâşni de undeva şi traversă aerul de deasupra lui. Mâinile îi îngheţaseră pe piept şi simţi că sângerează, dar nu avu putere să ridice capul de pe pardoseală ca să vadă de unde venea sângele ăla care-i îmbibase tricoul. Un curcubeu se arcui deasupra lui prin dâra de lumină care intra în cameră. Ar fi vrut să îi spună grasului că e prost. Că în pârnaie sigur o să îl prindă vreunu’ şi-o să-l fută în cur. Îi veni să râdă. O să moară ca prostu’ în pârnaie, se gândi. Ungurul se aplecă deasupra lui spunându-i ceva. Apa îi curgea şiroaie prin părul blond. Maldini nu înţelegea ce spune. Şi chiar dacă ar fi ştiut ungureşte nu ar fi putut vorbi. Apăru şi grasul prin curcubeul de deasupra şi îi ridică de pe piept chiuveta, care era rece şi albă ca o bucată de zăpadă. Ungurul începu iarăşi să bată cu pumnii în uşa de metal. Ăsta chiar vrea să plece acasă, se gândi cămătarul întorcându-şi privirea în lumina soarelui. Era o lumină rece, în care doi porumbei se jucau pe pervazul ferestrei. Se gândi la Cami. O să moară ca prostu’ pentru nimic şi Cami o să rămână singură şi o să se-aleagă prafu’ de toate. Umbrele porumbeilor îi jucau pe faţă ca nişte mâini fără greutate care îl mângâiau spasmodic. Lumina se împuţina.

Viaţa la mănăstire după stareţul Vladimir

Aşa cum stătea la masa din bucătărie, fratele Ieronim putea vedea printre mormanele de străchini unghiile cu ojă sărită ale fetei care spărgea cu un dumicat de pâine gălbenuşul unui ou prăjit. Fata stătea în capul mesei şi mânca în linişte, trecându-şi din când în când mâna prin claia de păr negru, strălucitor. Părea abia trezită din somn. În farfuria fratelui Ieronim stăteau, fără să se atingă, două bucăţi de pâine şi un cârnat. De fiecare dată când simţea că fata se uită la el, călugărul îşi pleca privirea în farfuria sa. Încerca să îşi ia gândul de la umărul ei dezgolit inspirând puternic mirosul pâinii proaspete, separându-l de cel al cârnatului prăjit în untură.

Era a doua săptămână din postul Sfinţilor Petru şi Pavel, iar părintele Vladimir, noul stareţ al mănăstirii Scărarului, dăduse un soi de dezlegare la ispită, lăsând pentru întărirea călugărilor întru credinţă mâncarea de dulce la liber. Spunea că existau lupte ale spiritului mai importante decât postul. De aceea, în fiecare zi călugării primeau în farfurie şi o bucată de carne, pe lângă hrana de post. Cei care nu reuşeau să se ţină departe de ispită şi mâncau hrana de dulce erau rugaţi ca seara să recunoască greşeala pe care o făcuseră. Pentru că mai importante decât nevoinţa călugărului în post erau dezgolirea lui de păcate în faţa lui Dumnezeu şi nădejdea în iertare. Majoritatea călugărilor priviseră cu neîncredere ideea stareţului, dar la finalul primei zile călugărul Gavril, bucătarul mănăstirii, se simţi ca un copil atunci când recunoscu în faţa tuturor că pe lângă iahnia de post gustase puţin şi din cârnatul de porc făcut chiar de el după o reţetă specială. Lui i se alăturară unul dintre oieri şi călugărul Dumitru, care primiră iertarea obştii şi o nouă şansă pentru următoare zi de post. Cu toţii se simţeau mai bine seara, când, în biserică, recunoşteau micile greşeli pe care le făcuseră peste zi. Spre finalul săptămânii, fiecare greşise cu ceva, dar se simţeau mult mai bine şi mai împăcaţi că fapta le-a fost iertată şi că nu mai

erau nevoiţi să îşi ascundă gândurile. Aşa erau cu toţii mai împăcaţi şi se priveau cu încredere în ochi şi cu zâmbetul pe buze.

Asta încercă şi fratele Ieronim în bucătărie, la un moment dat, un zâmbet spre fata care lua micul dejun. Dar zâmbetul îi îngheţă imediat pe faţă când o făptură blondă, în pantaloni scurţi şi un tricou foarte mulat pe o pereche de sâni tari, tulbură liniştea dimineţii cu vocea ei nazală. Blonda ridică în aer un pachet de cafea Jacobs.

— Fată, unde facem şi noi o cafea? Auzi, n-ai şi tu un foc, că nu ştiu ce am făcut cu bricheta aia, spuse uitându-se spre Ieronim. Săru' mâna, părinte! Fumezi? N-ai şi tu un foc? Haide, că nu muşc, începu să chicotească blonda.

Fratele Ieronim se ridică cu ochii în podea de la masă, luă o felie de pâine din farfurie şi ieşi în viteză făcându-şi repede câteva cruci în timp ce fetele râdeau în urma lui. Sângele îi alerga cu viteză prin vene, şi drumul până la chilia stareţului i se păru interminabil. Asta şi pentru că, pe poteca din curtea mănăstirii, erau alţi călugări care se opriseră din treabă şi priveau nedumeriţi spre uşa bucătăriei unde intrase arătarea blondă. Băgă mâna în buzunarul sutanei şi găsi cartea de rugăciuni, o strânse în palma transpirată, apoi bătu de trei ori la uşa părintelui stareţ Vladimir şi, fără să mai aştepte răspuns, băgă capul în chilie. Părintele stătea în genunchi şi îşi făcea o cruce mare privind peretele plin de icoane din faţa lui. Se ridică şi se întoarse spre fratele Ieronim, care înţepenise în pragul uşii. Părintele era gol puşcă.

— Zi-mi, Ieronime, arde ceva în biserică? Ce dai buzna aşa? spuse părintele Vladimir aplecându-se după sutana întinsă pe marginea patului.

Ieronim se întoarse ca ars şi trase uşa după el. Gândurile i se loveau de cutia craniană ca nişte vrăbii captive într-o cameră goală. Glasurile păsărilor îl asurzeau. Ce căuta părintele Vladimir în pielea goală la rugăciunea de dimineaţă? Ce căutau cele două fete în bucătăria mănăstirii? Îşi petrecuseră noaptea în mănăstire? Că doar nu vii la Mănăstirea Scărarului şi primul lucru pe care îl faci e să te duci în bucătărie şi să îţi faci nişte ouă ochiuri şi o cafea.

Până seara toată lumea din mănăstire aflase că cele două fete care apăruseră în bucătărie şi îl speriaseră pe fratele Ieronim erau de fapt trei, şi erau studente: Ana, Maria şi Ramona, venite de la Bucureşti în pelerinaj. Un pelerinaj mai neobişnuit, ce-i drept, pentru că cele trei fete erau studente la jurnalism şi făceau un reportaj despre toleranţa Bisericii şi a preoţilor din mănăstiri la noua generaţie de credincioşi care era în multe

feluri, dar mai ales destul de sumar îmbrăcată. Călugării le-au atras atenţia fetelor asupra ţinutei lor, că aduce ispita acolo unde ar trebui să fie smerenie şi gânduri curate. La masa de seară din bucătăria obştii, cele trei fete stăteau lângă părintele stareţ Vladimir îmbrăcate în sutane bărbăteşti, care le acopereau până la pământ, dar care în acelaşi timp le puneau în evidenţă şi mai mult tinereţea şi frumuseţea chipurilor. Una dintre ele purta o şapcă de skate neagră care îi acoperea claia de păr creţ. Fata cu oja sărită de pe unghiile mici părea în continuare uşor adormită, iar blonda, Ramona, era de departe cea mai vorbăreaţă şi mai curioasă dintre toate. De câte ori se uita la părintele Vladimir, Ieronim îl vedea stând dezbrăcat în capul mesei şi râzând cu cele trei fete nemaivăzut de frumoase. Pe drept cuvânt nemaivăzut de frumoase pentru Ieronim, căci nu mai văzuse o fată atât de frumoasă în preajma lui din şcoala generală.

— Părinte, cred că de dimineaţă l-am băgat în sperieţi pe unul dintre călugări cu comportamentul nostru, spuse Ramona privind spre fratele Ieronim. Cum îl cheamă pe călugărul mai tânăr din capul mesei? se aplecă blonda spre urechea stareţului.

— Ieronim. Îi spunem fratele Ieronim aici, la mănăstire, zise părintele Vladimir inspirând aroma de L'Oréal pe care o răspândea părul blond al tinerei. Ieronime, vino mai aproape. Domnişoarele studente vor să vorbească cu tine, spuse părintele stareţ acoperind cu vocea sa de tenor sunetul lingurilor care se loveau de străchinile de lut în căutarea boabelor de fasole.

Ieronim se ridică şi se apropie cu un zâmbet timid pe faţa plină de tuleie blonde. Ramona luă şapca de pe creştetul colegei roşcate şi o puse pe capul lui Ieronim.

— Asta poartă băieţii pe la Bucureşti, spuse Ramona zâmbind.

Ieronim îşi dădu repede şapca jos şi îşi aranjă părul vâlvoi. Cercetă absent şapca şi o întinse înapoi fetelor.

— Păstreaz-o. Te apără de soare, spuse fata.

— Da, dar e neagră. Îmi fierbe capul în ea. Mai bună e pălăria de paie, spuse Ieronim. Ce scrie pe ea? întrebă arătând spre literele de deasupra cozorocului.

— Cred că sunt iniţialele echipei de baseball din New York, New York Yankees, spuse blonda încercând să-şi aducă aminte dacă chiar era de baseball sau de baschet.

— Aţi fost la New York? întrebă Ieronim.

— Nu, râse blonda. Dar nici şapca asta nu cred că a trecut prin

America. De obicei sunt făcute în Asia de nişte copii, în fabrici imense care aprovizionează restul lumii cu îmbrăcăminte şi electronice.

— Aşa am auzit şi eu, interveni părintele Vladimir. Mare păcat. Copiii ar trebui să se joace, nu să lucreze în fabrici. Fraţilor, ridică tonul părintele stareţ, probabil că aţi avut ocazia să faceţi cunoştinţă cu oaspeţii noştri din seara asta. Domnişoarele Ana, Ramona şi Maria vin de la Bucureşti, sunt studente şi fac un reportaj despre mănăstirile din România. Vor rămâne la noi până mâine, când îi vom prăznui pe Sfinţii Petru şi Pavel. Arătaţi-le mănăstirea, povestiţi-le istoria noastră şi aveţi grijă de ele. Vor scrie despre noi la ziar. La ce ziar?

— La un ziar online, spuse blonda. E ca o temă pe care am primit-o de la editor. Fiecare jurnalist mai tânăr primeşte o temă de cercetare şi la final apare un text verificat de mai mulţi jurnalişti cu experienţă.

— Şi aici se întâmplă lucrurile cam la fel, spuse stareţul. Fiecare primeşte o temă de credinţă. Mâine dimineaţă, fratele Gavril, bucătarul nostru, va ieşi la cules de zmeură şi fragi, spre exemplu. Dacă, domnişoarele doresc, pot să îl însoţească, se adresă stareţul mesenilor care îl urmăreau în linişte. Ieronim, dacă doreşti, poţi să mergi şi tu cu dumnealor. În seara asta ne întâlnim ca de obicei la vecernie, să discutăm despre păcatele noastre. Doamne-ajută şi miluieşte-ne pe noi, păcătoşii! spuse părintele Vladimir şi se ridică de la masă.

Prezenţa celor trei fete în Mănăstirea Scărarului îi trezea părintelui Vladimir o nostalgie plăcută, pe care o simţea ca o gâdilătură pe sub sutană, undeva în zona buricului. Îşi aducea aminte de anii în care fusese student la psihologie, de nopţile pierdute prin Green Hours stând la taclale cu necunoscuţi, cu fete zgomotoase şi imprevizibile, cărora încerca să le facă profilul psihologic. Unele personaje erau conflictuale, altele tăcute, dar deveneau pline de iniţiativă după câteva pahare de bere. Întotdeauna în spatele unui personaj de acest fel se ascundea o nesiguranţă pe care el voia să o descopere. Era ca o cheie care închidea şi deschidea firile oamenilor. Imediat ce făceai rost de această cheie, totul devenea mai clar, mai simplu şi în cele din urmă mai plictisitor. Dialogul fetei blonde cu Ieronim părea desprins dintr-un colţ de cârciumă, şi asta i se părea stareţului mai valoros şi mai autentic decât orice vorbă cuvioasă pe care o mironosiţă ar fi putut-o spune la masă cu o duzină de călugări bărboşi. Sau poate că fetele se prefăceau a fi altceva decât erau? Poate că acum jucau doar un rol, gândi părintele privind cum blonda îi ia lui Ieronim paharul de apă din mână şi bea din el privindu-l drept în ochi. Asta înseamnă ispita? Să cunoşti viaţa

până în cele mai mici detalii? Să ştii ce joc joacă ceilalţi cu tine? Aşa arată viaţa oriunde pe planeta asta.

Prin aerul călduţ de pe vârful Nebunu Mare râsetele fetelor se auzeau ca de pe altă lume. Ecourile cristaline intrau până în altarul bisericii dând un aer straniu slujbei de seară, un aer pe care mulţi preoţi şi călugări din bisericile României l-ar fi considerat nepotrivit. Dar în Mănăstirea Scărarului lucrurile stăteau altfel, pentru că stareţul acestui loc ştia să îşi poarte turma pe poteca dintre lume şi Dumnezeul nemuritor.

— Să luăm aminte şi să nu gândim pripit, spuse în încheierea vecerniei. Oaspeţii noştri de azi ne-au adus vocea şi înfăţişarea lumii adevărate, lumea pe care noi trebuie să o slujim şi să o aducem pe calea dreaptă. Acestea sunt glasurile pe care trebuie să le înţelegem şi să le aducem aproape de noi. Nu vă închideţi firea în rugăciune ca să alungaţi un hohot de râs care vă tulbură liniştea, pentru că acesta este lucrul pentru care am ajuns să îl slujim pe Dumnezeu: înţelegerea lumii vii care începe dincolo de porţile bisericii şi mănăstirii noastre, o lume care e plină de suferinţe şi care are nevoie de noi. Ca să putem vindeca această lume, trebuie să o înţelegem şi să facem parte din ea. Trebuie să fim ca ea şi să împărtăşim experienţa oamenilor, ca să putem să îi ajutăm atunci când au nevoie.

Părintele Vladimir se retrase în chilia sa cu gânduri noi. Îşi dădu jos sutana şi rămase în întuneric ascultând şuşotelile fetelor care stăteau pe o bancă în livadă şi îl descoseau pe tânărul Ieronim. Întins în pat, aproape aţipind, părintele auzi la un moment dat râsul lui Ieronim cum intră pe fereastra lui.

Toţi locuitorii mănăstirii au adormit în noaptea aceea cu fereastra întredeschisă, lăsând vocile tinerilor să intre în gândurile lor. În visele tuturor călugărilor apăru marele câine ciobănesc. De data aceasta, câinele avea alături de el o căţea frumoasă cu pui. În mijlocul bisericii, cei doi câini erau cununaţi de părintele stareţ, care oficia slujba fără haine pe el. Din pereţi ieşeau frunze verzi, iar când părintele Vladimir intră în altar, în faţa lui se deschise pădurea. Cei doi câini se pierdură în desişul verde alături de bărbatul gol, lăsând în urma lor doar foşnetul frunzelor uscate.

A doua zi de dimineaţă, fratele Gavril se pregătea să meargă la cules de fragi, când ieşi în curtea mănăstirii şi le găsi pe cele trei fete dormind îmbrăţişate pe pajiştea plină de rouă. Picioarele lor albe ieşeau de sub sutanele întunecate. Fire de iarbă umede se lipiseră de coapsele lungi şi de frunţile celor trei. Sub roua dimineţii păreau asudate ca după un lung efort

şi prăbuşite acolo sau, mai precis, aşa cum simţea călugărul privind spre ele, căzute din cer direct în curtea mănăstirii. Lângă ele, un câine ciobănesc uriaş stătea cuminte, cu botul pe labe, întins pe sutana lui Ieronim. Unde o fi băiatul ăsta? se gândi călugărul punând mâna pe o sticlă care zăcea goală în iarbă. Mirosi şi recunoscu damful de vin de Panciu pe care îl păstra în beci pentru sărbători.

— Haide, trezirea, frumuşelelor! spuse călugărul Gavril împingând în umărul blondei cu sticla goală de vin. Fragii nu vin singuri la mănăstire să se roage de noi să îi mâncăm. Avem treabă astăzi.

Fetele părăseau încet lumea viselor şi se întorceau cu icnete şi oftaturi spre lumea mănăstirească în sânul căreia aduseseră ispita. Blonda se întinse şi îl prinse pe călugăr de un bocanc.

— Cum e părinte să îl prinzi pe Dumnezeu de un picior? glumi blonda întinsă pe spate cu privirea spre călugăr.

— Ca să îl prindeţi pe Dumnezeu de un picior trebuie să mai trimiteţi şi câte o rugăciune spre cer, nu să daţi iama în beciul mănăstirii, spuse călugărul retrăgându-şi bocancul greu din mâna fetei.

— Ce frumos se văd stelele noaptea de aici, din curtea mănăstirii! Eu dacă aş locui aici aş dormi numai sub cerul liber vara, spuse blonda scuturându-şi pulpele de rouă şi de firele de iarbă. Dar să ştiţi că ne-am şi rugat azi-noapte. Ne-a învăţat Ieronim.

— V-a învăţat înainte sau după ce aţi terminat sticla de vin? Lasă că pun eu mâna şi pe împieliţatul de Ieronim. Să vă văd acum la slujba de dimineaţă. Mă întreb dacă aşa faceţi şi acasă la părinţii voştri, spuse călugărul arătându-le sticla de vin goală.

— Uneori, dar să ştiţi că ne-am simţit ca acasă aici, la mănăstire. Înainte să ajungem aici am mai trecut pe la două mănăstiri din judeţ, dar ne-au alungat, spuse blonda ridicându-se şi făcând câteva mişcări din şolduri ca să se dezmorţească.

— La Mănăstirea Scărarului părintele stareţ are alte idei despre lumea asta mare, spuse călugărul făcându-şi cruce. Cu bietul Ieronim ce aţi făcut?

— S-o fi transformat în câine, spuse roşcata râzând spre ciobănescul care moţăia lângă ea.

— Vă arde de glumă, spuse fratele Gavril. Mergeţi şi spălaţi-vă, e târziu.

— Trebuie să mai purtăm sutanele astea şi astăzi? întrebă blonda privind spre călugăr cu mâna streaşină la ochi.

— Puteţi să vă puneţi haine normale. Necuratul stă ascuns în zilele de

sărbătoare. Sau merge prin pădure după fragi şi mure, adăugă bărbatul după o scurtă pauză.

Picăturile de rouă încă mai stăruiau pe firele de iarbă. Un iepure tăie curtea mănăstirii în două şi se pierdu în livadă. Sfinţii Petru şi Pavel urmăreau din înaltul cerului cum oamenii dormeau încă pe unele meridiane ale planetei, iar pe altele se adunau prin biserici şi aşteptau începerea slujbei. Cei mai de la est, din Rusia şi alte state răsăritene, stăteau deja la mese şi îi sărbătoreau pe cei doi sfinţi, iar sfinţii priveau cum rugile urcau la cer ca un val. Valul creştea odată cu oamenii care intrau în biserici şi se micşora pe măsură ce ei îşi umpleau burţile cu mâncare şi băutură. Deasupra Mănăstirii Scărarului pluteau diverse gânduri şi rugăciuni. Cei mai mulţi se rugau pentru ca sfinţii să le scoată din gânduri visul cu părintele stareţ care ţinea o slujbă de cununie în pielea goală. Fetele aşteptau cuminţi pe scaune şi se rugau ca slujba să înceapă mai repede. Dar părintele stareţ şi fratele Ieronim lipseau din biserică. Prin firele de iarbă din curtea mănăstirii tălpile lor goale păşeau agale scuturând picăturile de rouă printre degetele răşchirate de plăcere. În uşa bisericii cei doi se opriră şi îşi făcură o cruce mare. Rugile celor prezenţi dispărură şi în locul lor apărură întrebări şi gânduri nelămurite. Intrară. Amândoi desculţi şi fericiţi. Părintele stareţ într-o pereche de pantaloni scurţi roşii cu un tricou care avea un curcubeu pe piept, iar fratele Ieronim într-o pereche de blugi tăiaţi deasupra genunchiului şi un maiou pe care se putea citi un JUST DO IT spălăcit.

— Bucuraţi-vă, fraţilor! începu părintele Vladimir, cu spatele spre uşa bisericii. Nu judecaţi, ci bucuraţi-vă pentru fratele nostru Ieronim, care a găsit bucuria acestei lumi alături de noi, servitorii Domnului şi ai lumii vii. Calea cea bună nu trebuie să fie dreaptă, gândul cel înţelept nu e întotdeauna şi primul gând care ne vine în minte. Cine suntem noi? Nişte oameni. Suntem mai presus decât ceilalţi oameni? Suntem mai luminaţi? Poate cei mai în vârstă călugări şi preoţi de la sfânta noastră mănăstire cred că viaţa le-a arătat toate feţele acestei lumi, că ştiu să separe binele de rău pentru că au citit Sfânta Scriptură, că s-au rugat pentru cei slabi şi păcătoşi şi i-au ajutat cu vorba şi cu fapta pe cei în necaz. Dar încă suntem departe de adevăr. Ne ascundem în spatele hainelor noastre negre de pustnici şi stăm cu spatele la Dumnezeu, ferindu-ne privirea de lumea vie şi păcătoasă de după gardul mănăstirii. Oamenii se ascund de noi atunci când suntem îmbrăcaţi în uniformă. Adevărata lor durere, păcatul lor se dă în lături din

faţa sutanei bisericeşti. Şi cum putem noi înţelege păcatul lor, dacă nu ştim ce înseamnă? Cum putem să le oferim uşurarea iertării, dacă noi înşine nu ştim nimic despre săvârşirea păcatului şi despre greutatea vinei care apasă asupra omului? Calea iertării înseamnă rugăciune şi credinţă. Dar asta e uşor de spus şi greu de înţeles pentru omul viu. Calea iertării înseamnă şi să te ierte pe tine însuţi. Suntem noi în stare să oferim iertare pentru greşelile pe care nu le-am făcut? Cum să îi oferim iertarea unei femei care şi-a lepădat pruncul? Cum putem să oferim iertarea bărbatului care şi-a înşelat nevasta? Sau celui care a furat ori a ucis? Noi stăm în biserică şi aşteptăm ca omul să vină încărcat de păcate. Îi dăm iertarea şi canonul la spovedanie, iar omul pleacă din biserică şi greşeşte din nou. E mai uşor să ceri iertare de la Dumnezeu decât de la omul în faţa căruia ai greşit, pentru că Dumezeu pare departe, e un loc în care oamenii vor ajunge mai târziu şi până atunci vinovăţia se va pierde printre grijile zilnice. Oamenii nu ştiu să se ierte cu adevărat pe ei înşişi şi nici să ceară iertarea pentru că nimeni nu îi înţelege pe deplin când au greşit. E datoria noastră să facem un pas către oameni, să fim ca ei. Să trecem prin greşelile lor.

Părintele stareţ îşi trase sufletul o clipă, cu zâmbetul pe buze, apoi înaintă prin biserică privind spre cei prezenţi. Preoţii cei mai bătrâni arătau ca nişte copii care tocmai aflaseră că jucăria lor preferată se stricase şi că acum trebuiau să caute în groapa cu nisip o piesă mică, un ac în care stătea tot rostul jucăriei. Iar groapa de nisip era murdară. Ştiau că nu numai pisicile, dar şi oamenii aveau obiceiul să îşi îngroape murdăriile.

— Şi ce să facem, părinte stareţ? vorbi Serafim în numele călugărilor şi preoţilor, în sufletul cărora visul creştea îmbrăţişându-i ca o mână care le încălzea piepturile.

— Am să vă dau exemplu. Cunosc un psiholog care lucra într-un orfelinat. Înainte de a lucra acolo, psihologul a avut un cabinet într-un oraş mare. La el veneau zilnic oameni cu diverse probleme, depresii, anxietăţi, traume legate în marea lor majoritate de criza prin care treceau după vârsta de 30 de ani. În oraşe, oamenii îşi pierd identitatea şi devin străini de ei înşişi. Bărbaţi care nu mai puteau să doarmă bine noaptea pentru că nu erau împăcaţi cu ceea ce făceau şi le era frică de eşec, femei care nu reuşiseră să aibă încă un copil până la vârsta de 40 de ani, familii care se destrămau din cauza nepotrivirilor şi care căutau consiliere de dragul copiilor. Câştiga mulţi bani şi era mulţumit de viaţa lui, dar ceva îl făcea nefericit. Nu reuşea să vindece nici un caz din cele pe care le avea. Unii făceau terapie cu el de ani de zile şi uneori problemele lor păreau să devină şi mai serioase. Şi

renunţau, obosiţi. Până într-o zi, când a reuşit să ajute pe cineva. Un pacient foarte anxios care nu avusese parte de iubire în copilărie şi pe care mama lui îl învinuise de toate eşecurile ei. Pentru că ea nu îşi dorise acel copil, iar copilul a dus după el această povară până când a crescut şi lumea din jurul lui a început să i se pară ameninţătoare. Psihologul şi-a dat seama că înţelegea foarte bine problemele acestui om pentru că şi el trecuse în copilărie prin ceva asemănător. După ce a încheiat terapia cu acest pacient, psihologul a renunţat la cabinetul său din oraş şi s-a angajat într-un orfelinat, înţelegând că problemele pe care putea să le rezolve erau cele pe care le cunoştea şi de care se vindecase el însuşi. Cum ar fi putut să ajute o femeie de 40 de ani care nu reuşea să rămână însărcinată? Găsind răspunsurile în cărţile de psihologie? El putea să vindece şi să ajute oameni care treceau prin aceleaşi probleme de care se vindecase el singur. La fel ca un trup care se vindecă de un virus şi pe urmă capătă imunitate în faţa respectivei boli.

Soarele se ridicase deasupra bisericii şi se revărsa printre crăpăturile uşii de la intrare ca un râu de aur alb. Prin el treceau fire de praf strălucitoare, care se împleteau plutind în încăpere. Un deget lung, cu oja sărită de pe unghie, apăsă încet pe butonul unui reportofon şi îl opri, apoi scoase din buzunarul pantalonilor două baterii şi le schimbă cu cele consumate. Ieronim îşi drese vocea scurt, iar părintele stareţ îşi petrecu o mână pe după grumazul tânărului.

— Fratele Ieronim a venit azi-dimineaţă în chilia mea. Am avut o discuţie lungă. Mi-a mărturisit că s-a îndrăgostit, continuă sec părintele. Ce lucru minunat, mi-am spus. Un călugăr care descoperă iubirea, aşa cum orice om de vârsta lui Ieronim poate că a făcut-o deja. M-am bucurat, fireşte. Orice schimbare care se petrece într-un om e o schimbare care îl va duce mai departe şi îl va ajuta să înţeleagă mai bine viaţa. E o evoluţie, zic eu. Vrei să ne mărturiseşti bucuria ta, Ieronim? încheie părintele stareţ luându-şi braţul din jurul umerilor tânărului.

Ieronim îşi puse mâinile în şold căutându-şi cuvintele. Arăta ca un atlet de la proba de sărituri care tocmai trecuse cu succes peste bară. Braţele lui albe puneau în evidenţă o pereche de tricepşi pe care nimeni nu i-ar fi ghicit pe sub sutana neagră şi largă. Privirea lui căuta ceva printre feţele bărboase din biserică. Când îşi găsi punctul de sprijin în mulţime se fâstâci şi se întoarse repede cu faţa spre altar. Îşi făcu cruce şi trase aer în piept. Reveni cu privirea la mulţime şi spuse cu voce tremurată:

— Ramona, vrei să fii soţia mea?

Firele de praf păreau să se fi oprit din circulaţia lor haotică prin aer. Două secunde, trei, şi hohotele de râs ale fetelor inundară biserica. Ramona privi crispată spre ele, apoi spre Ieronim. Pe faţa ei se amestecau surpriza şi o tristeţe sinceră. Ieşi din rândul ei şi se apropie de băiatul pe care scria JUST DO IT. Ce ironie, îşi spuse fata. Îi întinse o mână şi se uită în ochii lui. Lumea lui mică îşi căuta loc în galaxia ei strălucitoare. Răspunsul îi stătea pe limbă ca un greiere gata să sară. Se gândea la părinţii ei, la fostul ei iubit care o părăsise cu câteva săptămâni în urmă pentru alta, la prietenele ei care râdeau în spate în timp ce verificau dacă reportofonul încă mai înregistra, la toată lumea pe care o cunoştea. Era gata să dezamăgească o planetă întreagă. Simţea legăturile cu restul lumii şi încerca să îşi imagineze cu ce semănau sforile care o ţineau pe loc în faţa lui Ieronim. Era ea fuiorul de lână din care se deşira restul lumii, sau lumea era fuiorul din care se deşira ea? Nu, nu era lână. Era fum. De ţigară. Tot ce îşi dorea acum era să îşi aprindă o ţigară, să tragă cu putere din ea şi să se învăluie în fum. Dumnezeu sigur ar înţelege, îşi spuse gândindu-se la scena din mijlocul bisericii.

— Cred că ai înţeles greşit ce s-a întâmplat azi-noapte, şopti fata. Lumea nu se mai căsătoreşte aşa de uşor, spuse cu voce tare, uitându-se spre părintele stareţ. Poţi să vii cu noi, Ieronim, continuă fata după o pauză. Noi mai avem de văzut mănăstirile din Bucovina, apoi ne întoarcem la Bucureşti. Poţi să rămâi cu mine şi cu fetele. Nu, fetelor? se întoarse blonda spre prietenele ei care nu mai râdeau.

Cea mai generoasă ofertă a fetei era o invitaţie în gaşca prietenelor ei. Ieronim o apucă de subsuoară cu o mână şi o trase spre el. Fata nu avu timp să zâmbească că se trezi cu limba lui Ieronim pătrunzând în gura ei ca un şarpe. Cealaltă mână a lui Ieronim o prinse de mijloc. Se desprinse din îmbrăţişarea lui sălbatică şi o luă la fugă spre ieşire. Ieronim strigă după ea cu voce stinsă realizând că probabil a pierdut orice şansă de a o mai avea vreodată, neştiind deocamdată că acest lucru îi va deschide o lume plină de posibilităţi. Părintele stareţ îl luă în braţe, încercând să îl liniştească.

În pădure fragii dădeau în pârg, murele negre aşteptau să fie culese. Părintele stareţ începu slujba de dimineaţă chemând oamenii la rugăciune şi la prăznuirea Sfinţilor Petru şi Pavel. Cei mai tineri călugări şi preoţi ieşiră în grabă după fete, lucru care le făcu pe acestea să se sperie şi să o ia la goană spre poarta mănăstirii, dar curând observară că bărbaţii nu alergau după ele, ci se îndreptau spre chiliile lor. În scurt timp, aceştia intrau din nou în biserică îmbrăcaţi în blugi şi tricouri şi se alăturau slujbei, care

semăna acum cu o întâlnire a unor vecini adunaţi la petrecerea unui prieten comun.

Cami

Atmosfera din Bucureşti i se părea insuportabilă încă de la primele ore ale dimineţii. Maşinile respirau ca nişte animale năduşite şi lăsau în urma lor limbi de căldură care se ridicau spre cer. Asfaltul se topea încet, iar Cami trecea printre maşinile oprite la stop, uşor îngrijorată că valul de căldură ar putea anunţa marele cutremur. Citise undeva că în primăvara lui 1977, înaintea cutremurului, temperatura crescuse simţitor, iar asta se datorase căldurii care ieşea din pământ prin faliile din zona Vrancei. Pentru Cami era destul de clar că marele cutremur urma să aibă loc în curând, de aceea, la începutului anului, îl convinsese pe Maldini să se mute într-un apartament dintr-un bloc cu patru etaje, nou construit, undeva pe lângă Casa Vernescu.

Gândurile despre cutremur dispărură însă rapid în momentul în care, contemplând cerul albastru fără nici un nor, lovi cu geanta stâlpul unui semafor. Imediat simţi cum din eleganta şi încăpătoarea geantă Furla pe care o primise cadou de Crăciun de la Maldini, un miros de formaldehidă, toluen şi alţi compuşi chimici îi umple nările. Una din cele douăzeci şi cinci de sticluţe de ojă Chanel se spărsese la impactul dintre stâlpul de metal şi suprafaţa dură a icoanei cu Fecioara Maria şi Pruncul Isus pe care o primise de la Pinguina cu câteva zile în urmă. Nu avea curajul să deschidă geanta, dar grăbi pasul spre salonul de cosmetică de pe Strada Paris, din spatele Guvernului, sperând că stricăciunile sunt mici. După felul în care mirosea geanta părea destul de grav, dar spera la o minune din partea Maicii Domnului.

Ajunse. Salonul se afla într-o casă veche, frumoasă, ai cărei proprietari erau stabiliţi în Franţa, pe undeva prin Provence. Trei încăperi, o bucătărie şi biroul ei, asta era tot. Mirosul de cafea şi fum de ţigară se amesteca plăcut cu cel de fixativ şi de ojă din sticluţa spartă în geanta ei. La o

socoteală scurtă reieşea că fetele de la salon foloseau pentru unghiile clientelor circa zece sticluţe de ojă pe lună, dar auzise de saloane de cosmetică din Bucureşti unde se consumau şi până la treizeci de sticluţe lunar, ceea ce o făcea să se întrebe de ce nu existau şi ambalaje mai mari pentru ojă, sticle de 250 de mililitri sau chiar mai mult. Când ajunse în biroul ei elegant, se bucură însă că sticluţele erau mici şi că nu se spărsese decât una singură.

În salon nu era nici un client. Asta poate şi pentru că era sărbătoare şi cele mai multe cliente trecuseră pe la salon cu o zi în urmă. Se aşeză pe un scaun în faţa oglinzii şi oftă aducându-şi aminte de geanta pe care tocmai o stricase. Duse mâna la nas şi inspiră mirosul plăcut înţepător de ojă care îi intrase în piele. Una dintre fetele care lucrau la salon se apropie şi îi răsfiră părul tuns bob.

— Doamnă, nu vă bag o culoare în el? Nu v-aţi plictisit de blondul ăsta platinat? Ştiţi cum v-ar sta bine? Cu un roşcat intens. Şi să vă mai iau puţin pe la vârfuri. Ce spuneţi? întrebă coafeza privind-o pe Cami în oglindă.

— Crede-mă că m-aş tunde periuţă. M-a ameţit de tot căldura asta. Sau o fi de la oja aia? Când veneam încoace am dat cu geanta într-un stâlp şi am spart o sticluţă de roşu Chanel. Cu o ojă de o sută de lei am stricat o geantă de două mii de euro. Asta da afacere, spuse Cami.

— Aaa, e geanta aia frumoasă de la Furla? Doamnă, dacă o aruncaţi, să mi-o daţi mie, se alertă coafeza.

— Păi am pus-o la uscat pe balcon, că nu mai suportam mirosul. Poţi să o iei mai încolo, spuse Cami gânditoare. Auzi, dar din ce sunt făcute vopselurile astea pentru unghii, că zici că mi-am vărsat în geantă toate cabinetele de cosmetică din oraş?

— Doamnă, lucruri bune nu sunt, vă zic. Eu când am fost însărcinată nu mi-am făcut niciodată manichiura. Adică m-am mai dat cu un lac acolo, dar ojă-ojă n-am folosit, pentru că afectează. Sunt colege care mi-au spus că există cazuri de leucemie la copiii ale căror mame s-au dat cu ojă în timpul sarcinii. Şi, oricum, vă daţi seama după miros că nu e prea sănătoasă oja aşa, în general, spuse coafeza luând o sticluţă dintr-un set şi citindu-i eticheta. Uite, toluenu', nu ştiu unde am citit că afectează ficatul, completă femeia cu vocea mai joasă.

— Doamne fereşte, cum să afecteze ficatu', măi Mimi? pufni Cami. Ce, te dai pe ficat cu ojă?

— Nu, doamnă, dar substanţele intră prin unghie, nu ştiu să vă zic mai mult. Am citit şi io pe net, spuse coafeza.

— Nu mai citi toate prostiile pe net. Auzi, da’ ce oră e, că văd că e gol salonu’, întrebă Cami căutându-şi telefonul prin buzunare.

— E zece, dar să ştiţi că azi e sărbătoare şi cine a avut nevoie la cosmetică a fost ieri. Azi e sărbătoare, Sfinţii Petru şi Pavel, la mulţi ani, dacă aveţi sfinţi în familie, spuse coafeza scoţând o ţigară slim dintr-un pachet.

— I-auzi, se miră Cami.

De ce se bucura că e sărbătoare azi? În adâncul minţii o amintire plăcută voia să iasă la suprafaţă. Ar fi vrut să întindă mâna spre ea, dar nu vedea nimic. Era o senzaţie pe care o mai avusese. Dădea peste lucruri sau situaţii care păreau să îi spună ceva, dar gândul rămânea mereu în suspensie, doar o impresie. Tanti Maria, mătuşa lui Maldini, glumea cu ea şi îi spunea că are sânge de vrăjitoare şi că astea erau premoniţii. Ştia că nu e adevărat. Încercase să înveţe să dea în cărţi, în bobi, să citească în palmă, dar nu se lipise nimic de ea. Cu toate astea senzaţia de familiar revenea. Uneori i se întâmpla când se privea în oglindă şi îşi aranja părul mereu scurt, ca al Andreei Esca, ziceau coafezele de la salon ca s-o flateze.

Avea o slăbiciune pentru părul lung şi roşcat, însă Maldini prefera blondele şi părul tuns scurt la spate, aproape periuţă. Era frumoasă, dar timpul începea să lase urme pe faţa şi pe corpul ei, în ciuda tuturor tratamentelor estetice pe care şi le făcea săptămânal.

De când se îmbolnăvise Maldini simţise o scădere în trupul său. Văzuse într-o oglindă la Fundeni. Era dimineaţă. Maldini făcea chimio. Stătea în pat şi o fixa cu privirea lui de fier. A rugat-o să închidă uşa rezervei cu cheia, că vrea să-i spună ceva. Când s-a întors spre el deja şi-o scosese din pantaloni şi o freca cu stânga, că în dreapta era prinsă perfuzia. A pufnit-o râsul. Acum că se gândea îi era limpede că râsese ca proasta.

— Am crezut că mor, făi Cami, da’ uite că n-am murit. Încă, zâmbise amar Maldini. Hai, dezbracă-te că vreau să mor fericit, îi spusese.

În lumina albă a neoanelor îşi vedea trupul diferit, pielea părea decolorată, ţâţele mai lăsate, şoldurile arătau ca nişte mânere care trăgeau să iasă prin piele, ochii păreau umbriţi de cearcăne. Totul arată mai bolnăvicios în spitalele astea, îşi spusese văzându-se în oglinda de la baie. Poate că slăbise prea mult de la regimul Dukan? Oare câţi bolnavi de cancer s-or fi privit în oglinda asta? Oare câţi mai trăiesc? Se apropie de Maldini şi i-o luă în mână. Nu părea prea în formă bărbatul ei. O spaimă combinată cu tristeţe o străbătu simţindu-i slăbiciunea.

— Pune gura, se uită Maldini în ochii ei.

Cami se lăsă pe vine şi puse gura. Îl simţi cum îşi revine. Ca un astronaut care fusese pe orbită şi acum aterizase pe Pământ, iar carnea îi devenise dintr-odată mai grea. Oare câţi mai făcuseră acelaşi lucru în rezerva asta? se întrebă. Oare câţi mai făceau acelaşi lucru în spital chiar atunci? Prezenţa morţii creează urgenţe. Compasiunea te face să accepţi orice. Văzuse mulţi bărbaţi în spital care păreau în putere. Ce ultimă dorinţă mai dulce decât sexul putea exista? Poate o ţigară, pentru cei cu cancer la plămâni. Poate o porţie de morfină pentru cazurile mai grave, dar gura caldă şi umedă a unei femei responsabile îi poate da întotdeauna unui bărbat muribund iluzia că viaţa mai are încă lucruri de oferit.

Din păcate lucrurile se complică mereu cu pacienţii care fac chimio. Stările de vomă pot să apară din senin şi să întrerupă chiar şi cele mai plăcute activităţi. Poate nu chiar acum, îşi spuse Cami simţind cum i se umple gura cu sămânţa caldă a cămătarului. Se ridică şi fugi spre baie lăsându-l pe Maldini în urmă cu greţurile şi convulsiile lui.

Făcea chimioterapie de şase săptămâni. Doctorii găsiseră cancerul împrăştiat în plămâni. Erau şanse mici, dar oricum trebuia mai întâi să facă chimioterapie şi pe urmă operaţia. Dacă se va putea izola tumoarea, evident. Cum veniseră toate grămadă, puşcărie şi cancer şi cine ştie ce mai urma… Cel mai greu fusese până îl eliberaseră. În penitenciar au crezut că făcuse infarct, abia când l-au dus la Municipal, după câteva crize, câţiva litri de lichid drenaţi şi un computer tomograf au găsit petele albe de pe plămâni. Avocata s-a descurcat de minune şi a reuşit să îl scoată din puşcărie pe motiv de boală. Maldini nu mai reprezenta un pericol public atâta vreme cât era internat în spital, sau acasă, cu stări de vomă şi ameţeli provocate de chimioterapie. Tot ce avea de făcut era să nu mai fumeze, să facă tratamentul şi să se roage la Dumnezeu. Şi exact asta făcea Maldini, mergea la spital pentru chimio şi se ruga. În cei şase ani de când erau împreună, Cami îl văzuse o singură dată pe Maldini făcându-şi cruce, când deschisese din greşeală uşa unui popă care venise cu botezul. Când Cami îl întrebase cine fusese la uşă, Maldini îşi făcuse o cruce mare cu mâna în care ţinea paharul de whiskey ciocnindu-l de frunte, îşi înmuiase degetul arătător în băutură şi îşi desenase o cruce umedă pe frunte cântând: „Doamne miluieşte! Doamne miluieşte! Popa prinde peştee…“

Acum în apartamentul lor apăruseră icoane în fiecare cameră, o candelă ardea neîncetat, iar în fiecare duminică mergea la o biserică de pe Calea Victoriei să se roage şi să pupe o cutie de argint în care erau moaştele

unui sfânt. De fapt, era o cutie foarte mică, în care probabil se afla doar o bucată de os din mâna unui sfânt. Cami nu reţinuse exact numele lui, Pinguina ştia toate lucrurile astea. Ea se ocupa de sufletul lui Maldini. Dăduse acatiste la toate bisericile mari din Bucureşti şi ar fi vrut să îl ia cu ea la mormântul lui Arsenie Boca, dacă starea lui ar fi fost mai bună, dar Maldini slăbise destul de mult şi, oricum, părea destul de ocupat cu treburi aici, în Bucureşti. Aproape în fiecare zi Dumitru îl vizita şi se închideau în dormitor o jumătate de oră să discute. Cami ştia despre afacerile cămătarului şi nu se mira dacă din când în când primea câte un teanc de bani ca să îi bage în saloanele de cosmetică, cum îi spunea Maldini. Banii îi dădeau cumva încredere. Se simţea mai sigură pe ea când mergea pe străzile din oraş cu câteva mii de euro în poşetă. Ba mai mult, de câte ori Maldini ieşea din dormitor după o discuţie lungă cu Dumitru şi îi dădea bani, simţea că starea bărbatului se îmbunătăţea şi că mai erau şanse. O vedea în sclipirile din privirea lui.

Gândul optimist al vindecării bărbatului ei o străbătea pe Cami şi acum, în timp ce urmărea cum iese fumul din plămânii coafezei care stătea pe balcon şi trăgea cu poftă din ţigară. Poate chiar acum, în timp ce o privea pe această femeie cum fumează, câteva celule din plămânii ei se alterau şi se transformau într-o mică tumoare, iar în câteva luni, un an, doi, cine ştie, femeia va trebui să renunţe la serviciu şi să facă un împrumut pentru tratament şi operaţie. Fără să ştie dacă va avea şanse. În cazul lui Maldini, cel puţin din punct de vedere financiar situaţia era mai fericită. Oncologul îi propusese să se opereze în Turcia, la o clinică specializată, pentru că aveau şi aparatura, şi protocolul medical mai bune şi pe urmă urmăreau cu atenţie evoluţia bolnavului. Toată treaba asta costa 120 000 de euro, aflase Cami. 120 000 de euro era o sumă pe care puţini oameni ar fi reuşit să o împrumute de la o bancă. Coafeza probabil că ar fi reuşit să ia, cu un credit ipotecar pe apartamentul ei cu două camere din Titan, maximum 50-60 000 de euro. Cu banii ăştia se opera în România şi pe urmă cine ştie ce urma. Dacă mai trebuia intervenit de unde lua alţi bani? Dădea anunţ pe Facebook şi rămânea la mila oamenilor? Văzuse pe Facebook destule anunţuri puse de părinţi care mai aveau nevoie de bani pentru operaţii. Pe copii îţi vine mai uşor să îi ajuţi, dar pe o coafeză din Titan, care probabil că a făcut cancer de la atâta stat la bârfă la ţigară, de ce s-o ajuţi?

— Mimi, închide uşa la balcon că intră tot fumu’ în salon, spuse Cami aducându-şi aminte de icoana pe care o adusese cu ea în geantă.

— Doamnă, cred că avem un client, strigă Mimi de la intrare, în timp ce stingea grăbită ţigara în scrumieră.

— Păi ocupă-te, răspunse Cami căutând pe masa de manichiură sticluţa cu acetonă. Auzi, unde găsesc şi eu nişte acetonă, că am pătat o icoană cu ojă? continuă Cami şi se opri cu privirea pe intrarea în salon. Acolo o văzu pe Mimi cum mustăceşte spre ea în timp ce poftea clientul în salon.

Din pragul uşii, un preot îi zâmbea cu toţi dinţii lui Cami, care pe moment se fâstâci.

— Acesta este salonul de cosmetică Madame Madlen? întrebă mieros părintele.

— Da, răspunse Cami, schimbând o privire cu Mimi care dădea din umeri în spatele preotului.

— Mă scuzaţi, daţi-mi voie să mă prezint. Sunt părintele Cristea de la Biserica Sfântul Grigorie. Trebuia să mă întâlnesc aici cu domnul Dumitru, la ora 10. Am întârziat puţin, se scuză popa strângând la piept o geantă de piele burduşită.

— A, da? Nu ştiam. Soţul meu nu mi-a spus nimic, zise Cami.

— Sunteţi soţia domnului Dumitru? Îmi pare bine să vă cunosc, spuse foarte amabil părintele.

— Nu, râse Cami. Sunt soţia lui Maldini, patronul. Dumitru este un prieten.

— Sigur că da, zâmbi puţin crispat părintele Cristea. Soţia domnului Maldini. Dumnezeu să-i dea sănătate.

— Poftiţi la mine în birou până vine Dumitru, propuse Cami. Mimi, adu-mi nişte acetonă în birou, te rog, pentru icoană.

Părintele se aşeză pe unul dintre fotoliile din faţa biroului, cu geanta de piele în poală. Apoi începu să cerceteze cu privirea interiorul camerei. Pe un raft din spate, printre diverse sticle, spray-uri şi sticluţe de ojă, se vedeau câteva fotografii cu Maldini şi Cami în costume de baie, undeva pe o plajă exotică. Părintele se aplecă spre fotografii şi îşi puse ochelarii ca să vadă mai bine.

— Mă scuzaţi, părinte, dar aici la mine miroase ca în depozit. Mi s-a spart o sticluţă de ojă în geantă astăzi, când veneam încoace, şi, colac peste pupăză, am murdărit şi o iconiţă pe care o aveam la mine, spuse Cami.

— Ştiţi de unde vine expresia colac peste pupăză? întrebă misterios părintele privind pe deasupra ochelarilor.

— Colac peste pupăză? Nu ştiu, de la Ion Creangă? îşi dădu Cami cu presupusa privind spre tavan, apoi începu să caute vată şi acetonă prin sertarele biroului.

— În Ardeal, pupăza este un colăcel mai mic care se împarte la pomenirea morţilor, deci în urma unui necaz, spuse părintele aşezându-şi ochelarii pe nas. Denumirea colăcelului vine de la o altă expresie, îi cântă pupăza, care era folosită când cuiva îi mergea rău, asta pentru că pupăza era simbol al morţii în practicile magice medievale. Colacii, pe de altă parte, sunt şi ei asociaţi cu necazul, pentru că erau împărţiţi la pomeni. Deci colac peste pupăză vrea să spună că e vorba despre un necaz peste care vine un necaz şi mai mare. Dumneavoastră, din câte înţeleg, vi s-a spart o sticluţă de ojă în geantă şi aţi pătat o icoană. Sticluţa de ojă e necazul mic, iar stricăciunea icoanei ar fi necazul cel mare, nu? încheie părintele demonstraţia.

— Necazul cel mare ar fi stricăciunea genţii de două mii de euro în care s-a spart sticluţa de ojă, părinte, spuse Cami cu tristeţe în glas. Că oja de pe icoană mai iese cu nişte acetonă, dar din poşetă nu mai scot nimic.

— Lucruri pământeşti, doamnă, spuse părintele cu o uşoară răceală în voce.

Cami ţinea icoana în mână şi se uita la ea gânditoare. Razele din jurul capului Fecioarei Maria erau inundate de oja roşie, dând impresia că sfânta din icoană avea capul spart.

— Ce ciudat sună, Fecioara Maria dată cu ojă, nu, părinte? spuse Cami gânditoare agitând în aer sticluţa de acetonă pe care i-o adusese Mimi.

— Sună modern, spuse părintele.

— Cum adică modern? întrebă Cami.

— E chestie de perspectivă. Vă daţi seama că, dacă Biserica ar accepta icoane cu Fecioara Maria cu unghiile făcute, s-ar apropia mai uşor de oameni, de tineri cel puţin. Fecioara ar fi ca unul dintre ei, un om obişnuit cu care poţi să stai de vorbă şi să îi spui toate păcatele şi necazurile, spuse părintele Cristea.

— Şi pe Isus să îl picteze în blugi şi cu şapcă, cam asta vreţi să spuneţi, completă Cami cu o sprânceană ridicată.

— Dacă vreţi, da. E o chestiune de perspectivă. Dar vedeţi dumneavoastră, începu preotul, zeii ca să ofere protecţie nu trebuie coborâţi din cer pe pământ. Nu trebuie aduşi la nivelul omului. Pentru că omul e păcătos şi trufaş şi oricând se poate urca pe sine deasupra celui sfânt dacă nu primeşte ajutor. Pentru că Dumnezeu şi sfinţii nu oferă mereu ajutor. Ei

îi lasă pe oameni să îşi rezolve problemele şi singuri. Credinţa înseamnă să rămâi alături de Dumnezeu chiar şi atunci când el nu se arată. Dacă vă gândiţi puţin la cazul Mântuitorului nostru Isus Cristos, el când a venit pe Pământ s-a îmbrăcat în hainele oamenilor din acele zile, a mâncat mâncarea acelor zile, a trăit cu oamenii acelor zile, iar la final, pentru că oamenii au fost trufaşi, s-au pus mai presus decât zeul coborât pe pământ şi l-au omorât, nu? Imaginaţi-vă că Dumnezeu şi-ar mai trimite un fiu pe Pământ în zilele noastre. Ar trebui să se îmbrace ca oamenii din zilele noastre, poate chiar în blugi şi cu şapcă, şi s-ar hrăni cu mâncarea din zilele noastre.

— Ar mânca de la McDonald's şi s-ar îngrăşa, completă amuzată Cami în timp ce ştergea de zor la icoană.

— Poate chiar ar şi lucra la McDonald's, doamnă, cine ştie. Meseria de tâmplar nu mai are căutare în zilele astea. Tinerii săraci de azi lucrează de obicei ca vânzători în magazine pentru a se putea menţine în facultate. Probabil că noul Isus ar trebui să aibă facultate în zilele noastre ca să poată fi ascultat, nu? Şi la final acest nou copil al lui Dumnezeu care ar veni să spună adevărul ar fi iar omorât de oameni. Pentru că adevărul deranjează mereu şi acum avem mult mai mulţi oameni pe planetă decât în urmă cu 2000 de ani, şi deci mult mai mulţi oameni ar fi deranjaţi de venirea acestui nou Mântuitor şi de mesajul său. Oare care ar fi mesajul său dacă ar veni? se opri gânditor părintele pentru o clipă.

— Şi ar şi fuma, nu? întrebă Cami. Probabil că s-ar îmbolnăvi de cancer.

— Cancerul nu înseamnă nimic pentru Dumnezeu. Sunt doar nişte celule din corp care pot fi date afară. Dacă omul e capabil să vindece cancerul, vă daţi seama Dumnezeu, completă părintele, prins în gândurile cu venirea unui nou Isus Cristos.

— Of, Doamne, oftă Cami privind cu ochi rugători spre aura Sfintei Fecioare plină de ojă Chanel. Mare e mila lui Dumnezeu!

— Da, doamnă, şi oamenii uită mereu să întoarcă mila asta. Gândiţi-vă cât costă, spre exemplu, o sticluţă de ojă. Cât costă, apropo? se opri părintele.

— Undeva la 30 de dolari, dacă e de calitate, răspunse Cami.

— Doamne Dumnezeule, 30 de dolari o sticluţă de ojă! Şi după câteva zile clientele dumneavoastră dau oja jos şi pun alta nouă în loc. Practic aruncă banii la gunoi, în loc să facă ceva folositor cu ei, să ajute un sărac, să dea de mâncare sau ceva de îmbrăcat unui copil. Înţelegeţi, doamnă? spuse cu reproş părintele în voce.

— Da, înţeleg, răspunse Cami cu vinovăţie. Dar să ştiţi că nu am nici un ban la mine astăzi. Am doar sticluţele astea de ojă. Dacă doriţi, vi le dau, propuse Cami cu o sclipire în ochi. Au costat 600 de dolari toate, adaugă şi le împinse spre preot.

Părintele se uită pe fereastră şi suflă greu sub povara sutanei negre în care se încălzise peste măsură. Se întoarse cu privirea spre sticluţele de ojă şi le fixă câteva secunde. Luă o sticluţă cu mâna lui grăsuţă şi o verifică atent. O puse la loc pe masă şi după câteva secunde deschise geanta mare de piele şi trase toate sticluţele în interior fără un cuvânt. Cami zâmbi uşurată.

— Doriţi un pahar cu apă? O cafea? întrebă relaxată Cami.

— Un pahar cu apă că m-am încălzit rău, spuse părintele lăsând geanta jos lângă piciorul scaunului.

Paharul era din cristal. Era un set primit de la avocata lui Maldini. Trecea lunar pe la salon să îşi aranjeze părul. Nu îşi făcea niciodată manichiura la salon. Îi era teamă de bolile pe care le-ar putea lua de la instrumentarul nesterilizat, dar îi plăcea să se coafeze.

— Cristal de Boemia, spuse Cami împingând paharul plin spre părintele Cristea. Mai am încă cinci din acelaşi set şi o carafă. Cred că sunt destul de scumpe. Dacă doriţi, eu le donez. Pentru săraci, completă cu vocea joasă Cami.

Părintele bău apa pe nerăsuflate şi mai ceru un pahar privind suprafaţa sticlei şi gândindu-se oare de ce era atât de scump cristalul de Boemia. Goli şi al doilea pahar de apă şi îl cântări în mână. Îl aşeză pe masă.

— Aveţi o cutie în care să le puneţi? Că mi-e că le sparg până ajung eu la biserică şi e păcat de ele, spuse părintele.

— Am cutia în care le-am primit, răspunse Cami entuziastă. Vi le pun imediat. Doar să nu faceţi ca mine şi să intraţi în vreun stâlp cu geanta, că cine ştie ce mai pătaţi.

— Chiar avem nevoie de bani în perioada asta, am început lucrările de reabilitare a turlei bisericii. Soţul dumneavoastră ne-a ajutat cu o sumă importantă, dar mai sunt multe lucruri de făcut până refacem biserica aşa cum era, începu părintele şi scoase din geantă câteva iconiţe plastifiate pe care le puse pe masă. Uitaţi, Dumnezeu să vă ajute. Chiar voiam să mă întâlnesc cu domnul Fieraru să îi spun că au aprobat cei de la Mitropolie să îi oferim două locuri de veci în curtea bisericii noastre, aşa cum îşi dorea.

— A vorbit el cu dumneavoastră despre locuri de veci? întrebă cu spaimă Cami.

— Da, în primăvară, când m-am întâlnit prima oară cu dumnealui şi mi-a făcut donaţia, spuse părintele.

Cami scăpă un pahar pe jos gândindu-se că Maldini ştia de mult timp că suferea de cancer şi îi ascunsese. Paharul se lovi de pardoseala de lemn şi se rostogoli intact la picioarele părintelui.

— Dar de ce a luat două locuri de veci? întrebă Cami.

— Pentru el şi pentru un prieten de-al dumnealui care şi el a contribuit cu bani, răspunse preotul. Domnu' Doiaru.

— Nu îl cunosc, spuse Cami ca pentru ea şi puse pe masă o pungă de hârtie de la Massimo Dutti în care stătea cutia cu cinci pahare şi carafa din cristal de Boemia. Părintele îi întinse al şaselea pahar.

— Rezistente pahare, observă el.

Îşi făcu apariţia Dumitru. Afară se făcuse şi mai cald. Transpiraţia trecuse prin sacoul crem de vară cu care era îmbrăcat. Părintele se ridică agitat în picioare şi întinse mâna spre Dumitru, în timp ce Cami schiţă un zâmbet rece spre bărbatul solid care probabil că avea mult mai multe lucruri în comun cu Maldini decât avea ea. Tristeţea puse stăpânire pe ea, şi femeia ieşi spre salon cu icoana Maicii Domnului într-o mână şi cu geanta Furla în cealaltă.

Aruncă geanta pe un scaun.

— Uite, Mimi, e a ta, spuse.

Ieşi pe balconul din spate şi luă o ţigară din pachetul coafezei. O aprinse şi trase în piept atât cât se pricepea. Se simţea dintr-odată străină de Maldini şi de tot ce însemna viaţa ei. O ameţeală plăcută trecu prin ea ca un val de căldură care îi topea furia şi frustrarea. Îi venea să plângă, dar nu ştia de ce. Începu să fredoneze o melodie necunoscută care îi trecu prin minte ca lumina unui fulger. Apăru şi dispăru. I se mai întâmplase şi altădată, dar acum parcă dură mai mult. În urma cântecului rămăseseră frânturile unor gânduri despre o fată singură şi tristă. Dumitru apăru în uşa balconului.

— Sunt cu maşina. Merg acasă să îl duc pe popă până la Maldini. Vrei să te iau şi pe tine? întrebă el.

— Nu, răspunse ea şi stinse ţigara în scrumieră. Mai am treabă aici, minţi. Sărut mâna, părinte, făcu femeia un semn către preot şi se întoarse cu spatele la Dumitru.

Era ora prânzului. Simţea foamea în stomac. Nu mai mâncase nimic de seara trecută, dinainte de ora şase. De obicei foamea era ca un cuţit care i se învârtea plăcut în stomac, iar când îl simţea ştia că va fi bine, mai slabă şi mai rezistentă. Doar nu degeaba cei care supravieţuiseră în lagărele de

exterminare germane reuşiseră să ajungă la vârste venerabile. Studiile arătau că organismul uman trebuia alimentat doar cu două treimi din nevoia lui reală pentru a-i creşte speranţa de viaţă. Dar astăzi toate teoriile astea şi încercările ei de a-şi menţine silueta şi chiar expresia „speranţă de viaţă“ o făceau să zâmbească amar. Pentru ce atâta speranţă de viaţă? Care era rostul ei pe pământ? Să facă profitabil salonul de cosmetică? Să aibă grijă de Maldini, acum că era bolnav? Şi dacă Maldini moare? Cu ea ce se va întâmpla? Cine era ea? Ştia doar că îl iubea orbeşte pe acest bărbat cu privirea de oţel, cu mustaţă lată şi zâmbet viclean, care atunci când era îngrijorat semăna cu un urs necăjit; în clipele acelea îi era cel mai drag, pentru că îşi arăta sensibilitatea şi se lăsa iubit.

De când se îmbolnăvise, Maldini era mai rece. Nu mai avea energie şi pentru ea. Dumitru şi mersul la biserică îi umpleau cam tot timpul, iar când erau singuri prin vreo rezervă de spital sau acasă, bărbatul i-o trăgea cu ultimele fărâme de energie, ca şi când ar fi făcut-o pentru ultima oară şi apoi adormea. Niciodată nu vorbeau despre ei şi ce urmează să se întâmple dacă el păţeşte ceva. Evident că o să-i lase ei casa şi destui bani. Şi pe urmă?

Îşi mai aprinse o ţigară şi intră în birou. Icoana de pe masă se scălda în razele soarelui, cu faţa Maicii Domnului în sus, privind cum se ridică fumul de ţigară spre tavan. Puse mâna pe ea. Argintul se încălzise. Gândurile femeii se topeau ameţite de fumul de ţigară şi, privind la dârele roşcate de pe icoana caldă, îşi dădu seama că tot ce îşi dorea la ora aceea era să fie mai răcoare, primăvară dacă se putea, să se plimbe pe Calea Victoriei şi apoi să intre într-un coafor şi să se vopsească roşcată. Agăţă icoana într-un cui, deasupra intrării din birou, îşi luă portofelul care încă mai mirosea a ojă şi ieşi. La nivelul asfaltului erau deja 40 de grade.

Facerea de bine (I)

Pentru un bolnav de cancer la plămâni vara în Bucureşti era cea mai proastă variantă de anotimp. Medicii recomandau aer curat oricărui pacient cu complicaţii la plămâni, mai ales celor cu carcinom cu celule mici sau cancer cu celule în formă de bob de ovăz, cum se mai numea cancerul de care suferea Maldini. Cauzele apariţiei acestei boli erau fumatul şi o moştenire genetică pe linie paternă. În cazul acestor pacienţi, renunţarea la fumat era obligatorie, dar nu şi suficientă. Medicul oncolog îi recomandase lui Maldini să se mute în afara Bucureştiului, cel puţin pe perioada tratamentului. În Băneasa, lângă pădure sau oricum undeva unde aerul era mai puţin poluat decât cel de pe Calea Victoriei. Bărbatul slăbise destul de mult în ultimele luni, de la 118 kilograme şi o masă musculară consistentă acum abia dacă depăşea 90 de kilograme în zilele în care mânca bine. În mod ironic, i se părea că arată bine aşa, fără burtă şi cu muşchii mai bine conturaţi.

În fiecare dimineaţă se ridica din pat la ora cinci sau chiar mai devreme. Insomniile îi dădeau bătăi de cap. Bâjbâia prin întuneric cu telecomanda de la aerul condiţionat în mână şi închidea aparatul care îi usca gâtul. Deschidea fereastra dormitorului şi îşi lipea nasul de plasa de ţânţari. Rămânea acolo minute bune urmărind soarele cum se ridică peste oraş. Răcoarea dimineţii intra ca o atingere călduţă pe sub hainele lui şi îi dădea de înţeles că urma încă o zi sufocantă. Maldini se gândise destul de mult dacă avea rost să caute o casă în Băneasa şi să se mute acolo cu tot calabalâcul. Pinguina îi spusese că poate oricând să vină să stea la ea, dar cămătarul simţea că, indiferent unde ar fi locuit, cursul evoluţiei boabelor de ovăz din plămânii săi tot s-ar fi schimbat. Unul dintre primele lucruri la care se gândea dimineaţa era să nu moară chiar în perioada asta cu călduri. La 40 de grade la umbră orice mort începe să pută şi i se făcea silă doar

când se gândea la asta. Văzuse în copilărie la cimitir un mort care explodase într-o vară, chiar înainte să îl bage în groapă. Erau tot 40 de grade afară şi mortul puţea deja de la câţiva metri. Pinguina spusese atunci că nu îl primiseră la autopsie pentru că avea SIDA. Aşa că maţele bărbatului începuseră să fiarbă în interior de la căldură şi burta i se umflase ca un balon. În momentul în care l-au ridicat din maşină să îl pună în groapă, burta omului a crăpat şi tot cimitirul a început să miroasă. Când a ajuns şi Maldini să vadă mortul explodat, deja jumătate din rudele răposatului vomitau la intrarea în cimitir, cealaltă jumătate plângea şi vomita lângă groapa în care patru bărbaţi cu ţigări aprinse în gură coborau sicriul. Lumea de pe stradă ieşise la poartă de parcă luase foc ceva în cimitir, dar nimeni nu ştia cum să stingă focul. Mirosul a rămas în nările lui Maldini câteva zile şi atunci a realizat că de apă şi de foc mai scapi, dar de mirosul urât nu prea. Că mirosul vine după tine oriunde ai fi. Intră prin crăpături şi te găseşte, te înconjoară şi bagă spaima-n tine.

Următorul lucru la care se gândea dimineaţa în timp ce-şi freca vârful nasului de plasa de ţânţari era o ţigară GoldLeaf. Răcoarea firavă din aerul dimineţii îi gâdila nările probabil la fel cum gâdila şi frunzele de tutun de pe câmpurile din America, sau Africa sau unde s-o mai fi cultivând tutunul pentru ţigările GoldLeaf. Şi oare ce or face patronii de la GoldLeaf în momentul ăsta, se întreba imediat bărbatul. Probabil că unii dorm, alţii sunt în şedinţe, unul fute vreo secretară. Cine ştie? Depinde de ţara în care locuiesc pe pământul ăsta, că GoldLeaf nu există doar în România. Dar oare o avea vreunul dintre ei cancer? O face chimioterapie la Fundeni careva? Măcar un adjunct, acolo, nu neapărat şeful cel mare. Apoi mai stătea puţin şi ofta privind pe fereastră. Se uita la Cami care dormea dezvelită. Ce delicate şi cuminţi erau degetele ei de la picioare. Îi plăcea uneori să o ia de degetul mic de la picior şi să tragă de el până trosnea, aşa cum îi făcea şi Pinguinei când era mic. Îşi luă unul din pectorali în palma lată şi îl cântări. Carnea se împuţinase pe el. Îl încordă. Nici puterea lui nu mai era ca odinioară. Ce repede poate să se strice corpul unui om! Auzise prin spitale poveşti despre canceroşii cu probleme la plămâni care începuseră tratamentul graşi şi puternici şi în şase luni se curăţaseră. I se păruse greu de crezut, dar acum credea. După doar trei luni, boala pusese gheara pe el şi îi luase aproape 30 de kilograme. Doctorul era optimist. Putea să mai piardă încă 10 kilograme fără probleme, îi spusese. Important era să nu mai fumeze şi să ducă o viaţă cât mai liniştită, fără stres, pentru că oricum corpul era stresat de medicamente în această perioadă. Adică să stea

ca prostu' liniştit în pat şi să aştepte să crape, îşi spunea Maldini. Nu putea să stea pur şi simplu pe marginea patului şi să vadă cum se termină totul. Mai avea lucruri de făcut. Pentru sufletul lui şi pentru Cami, pentru tovarăşii lui, şi poate şi pentru duşmanii lui. Omul şi la 90 de ani tot simte că mai are lucruri de pus în ordine, darămite el, care abia împlinea 40 de ani în toamnă. Oare o să prindă aniversarea asta?

Gândurile bărbatului se diluau. Ar fi vrut să întrebuinţeze mai cu folos puţina energie pe care o avea de dimineaţă. Poate ar fi trebuit să o trezească cu o pulă mare pe Cami. Să o fută bine acum cât mai simţea că poate, dar mai mult se enerva pentru că îşi simţea pula moale şi nici nu îi dădea vreo şansă să se scoale. Se agita şi ieşea din dormitor privind icoana de pe perete. Îi venea să plângă de nervi şi supărare. De ce, Doamne? Asta era întrebarea anului pentru Maldini. Poate chiar întrebarea vieţii. De ce cancer şi de ce acum? Astea erau variaţiunile întrebării. Apoi se aşeza în genunchi lângă canapeaua mare de la Mobexpert şi se ruga cu lacrimi fierbinţi la Dumnezeu aşa cum îl învăţase Pinguina. Întâi spui *Tatăl nostru*, pe urmă *Crezul* şi la final te rogi din sufletul tău la Dumnezeu să îţi dea sănătate. Bărbatul spunea primele două rugăciuni ca pe nişte poezii şi apoi, când ajungea la ultima parte, începea inevitabil cu întrebarea „De ce, Doamne?" care curgea într-un murmur fierbinte către icoana unui Isus Cristos răstignit de pe perete. Maldini nu căuta îndurare neapărat. Nici nu îndrăznea să se gândească la vindecare. Pentru el cancerul însemna moarte. Îl văzuse pe taică-său cum se prăpădise şi doar îi semăna. Nu spera să scape. Aşa că, în partea de final a rugăciunii, Maldini îşi plângea mai mult de milă simţindu-se singur în faţa morţii şi trimitea către Dumnezeu o serie de gânduri pline de ciudă pentru că îi erau tăiate rădăcinile aşa devreme. Că ce bine ar fi dacă omul ar şti planul lui Dumnezeu cu el şi s-ar putea pregăti, ar putea aştepta clipa cu demnitate. În unele zile se gândea şi îi propunea lui Dumnezeu să îl scape de cancerul ăsta şi să îi dea un infarct sau ceva care să îl secere la pământ atunci când îi va veni ceasul, dar până atunci să îl lase în putere şi să îi dea voie să se îndrepte. Pentru că asta era dorinţa lui Maldini: să se îndrepte şi să se pregătească de judecată. Uneori, la final, bărbatul, epuizat, îşi imagina cum rugăciunea lui ieşea prin tavan şi urca prin aer, printre păsările care zburau deasupra blocului, printre undele care purtau mesaje SMS de la un telefon la altul, pe lângă avioanele cu pasageri, apoi părăsea atmosfera planetei, trecea de sateliţi şi ajungea în spaţiu. Vizualizând acest drum al gândurilor lui către Dumnezeu se liniştea. Acelaşi lucru se întâmpla şi cu fratele Ieronim, la Mănăstirea Scărarului,

doar că rugăciunile acestuia erau de mulţumire către Dumnezeu şi deci intrau în altă categorie, mai uşor de primit şi fără aşteptări din partea adresantului.

Şi pe bună dreptate cămătarul se gândea că rugăciunea lui simplă, care pornea dintr-un apartament de pe Calea Victoriei, ajungea mai greu la Dumnezeu decât rugăciunea unui călugăr de la muntele Athos, de exemplu, care ţinuse post şi ştia cum să se roage. Că şi rugăciunea asta la Dumnezeu nu era chiar aşa de simplă, îi spusese Pinguina. Vedea rugăciunea lui ca pe un poştaş care urca agale pe o bicicletă către Dumnezeu, în timp ce gândurile şi rugile călugărilor adevăraţi zburau ca nişte rachete spre împărăţia cerurilor. Tot Pinguina îi spusese că mai bine era să se roage la Fecioara Maria, pentru că rugăciunile oamenilor simpli ajung mai repede la ea, iar ea duce mesajul mai departe. Maldini încercase şi varianta asta. Adusese icoana Maicii Domnului din bucătărie şi o pusese în locul celei cu Isus, dar i se părea o prostie, pentru că, dacă te rogi la Dumnezeu, trebuie să fii bărbat şi să îi spui în faţă ce crezi, că oricum Dumnezeu aude şi vede tot, nu?

După ce termina ritualul mistic şi dobândea o mică speranţă pe care o simţea cum pâlpâie în interiorul plămânilor săi, Maldini îşi dădea jos hainele şi se uita în oglindă la trupul care încă nu îl lăsase baltă, apoi se cântărea şi făcea o baie lungă. Îi crescuse barba cât stătuse în spital şi îi plăcea aspectul pe care i-l dădea. Îl făcea să pară şi mai ameninţător. În mintea lui aşa arăta un jupân adevărat: barbă neagră cu câteva fire albe, ochi pătrunzători şi, eventual, o burtă. Iar el încă se mai simţea jupân.

În dimineaţa Sfinţilor Petru şi Pavel, Maldini se îmbrăcă elegant, îşi dădu părul negru pe spate şi porni spre biserica la care mergea în fiecare duminică să se roage şi să pupe moaştele ferecate în cutiuţa de sub icoana Maicii Domnului. După slujbă se întoarse grăbit acasă fără să mai aştepte pupatul moaştelor pentru că Nicu Pastramă îi ceruse printr-un SMS să se întâlnească de urgenţă.

Ajunse acasă. Cami plecase la salon. Ferestrele erau larg deschise în toată casa, dar căldura începea deja să se instaleze. Dădu drumul la aparatele de aer condiţionat şi mâncă un ou fiert privind pe fereastră la porumbeii care stăteau nemişcaţi pe sub streşinile caselor din vecini în aşteptarea caniculei. Oare porumbeii ăştia nu fac cancer de la atâta gaz de eşapament cât e în oraşu’ ăsta? se gândi cămătarul şi auzi soneria de la uşă.

Câteva minute mai târziu, când încă mai simţea gustul dulceag-

sulfuros de ou fiert printre măsele, Maldini stătea în mijlocul sufrageriei lui mari şi privea în tăcere alături de Nicu Pastramă spre un cearşaf întins pe canapeaua de la Mobexpert. Pe el se odihneau o pulă tăiată şi trei degete arătătoare de la trei mâini diferite. Aşa cum stăteau acolo, cele patru mădulare cu diversele nuanţe de sânge pe care le lăsaseră în jurul lor pe material păreau să alcătuiască un peisaj pictat în acuarelă de un artist contemporan. Erau rămăşiţele unui sacrificiu colectiv. O ofrandă. Dar cămătarul se arătă nervos în faţa compoziţiei.

— Cine? murmură Maldini fără să îşi ia ochii de la cearşaf.

— Cine adică? reformulă Pastramă. Păi degetele sunt de la sportivi şi aia e a lu' Doiaru, spuse el repede.

— Când s-a întâmplat? Azi? E sărbătoare, bă, azi, se încruntă Maldini.

— Aseară. Doiaru a venit prin poştă direct din Italia. După sportivi m-am dus personal aseară, spuse Pastramă ştergându-şi sudoarea de pe frunte şi gât.

— Strânge mizeria asta, spuse Maldini. Voi mă faceţi cu capu' pă mine, bă, Pastramă. Voi vreţi să mă băgaţi în pământ mai repede ca canceru'. V-a zis cineva să faceţi treaba asta? arătă spre cearşaful pe care îl strângea Pastramă. Acuma ce urmează? Sportivii o să vrea răzbunare. Începe războiu', în pula mea, şi io abia mă ţin pă picioare.

— Asta vream să spun, că sportivii şi-au tras-o singuri, se precipită Pastramă. Nu m-am atins nici cu un deget de ei. M-am întâlnit cu ei aseară. Au venit singuri cu mâinile bandajate. A venit ăla mare şi gras cu degetele astea la mine şi mi-a zis că are ceva pentru tine, că cică îi pare rău pentru ce s-a întâmplat în primăvară şi că a auzit că eşti bolnav şi că cine a greşit a fost pedepsit, spuse Pastramă. N-am stat să îi verific dacă chiar erau degetelor lor sau prinseseră vreun fraier şi îl ciopârţiseră. Eu am venit să îţi aduc mesajul. Pe Doiaru tot ei l-au aranjat.

— Cine a greşit a fost pedepsit, mormăi Maldini ca pentru el. Înseamnă că eu am greşit mai mult ca toţi, Nicule. Uită-te la mine cum arăt. Vin de la biserică. Trebuia să pup nişte moaşte ca să mă însănătoşesc, da' n-am mai stat, am venit repede că te grăbeai tu să îmi arăţi puli şi mâini ciopârţite. Acuma cine ştie ce o să se întâmple mai departe. Dumnezeu e sus şi vede, cum spunea şi Doiaru în seara aia. Nu trebuia să îl omorâţi, mă. Voiam să îl iert pe Doiaru. Poate aşa era mai bine, spuse Maldini cu tristeţe în glas.

— Da', nu l-am omorât eu, Maldini. N-auzi că sportivii, repetă Pastramă.

Nu se aşteptase la asta. Sportivii probabil că deja pariau pe ziua în care el o să crape şi voiau să facă o înţelegere cu el, să profite de ce lăsa în urmă. Poate că Pastramă lucra deja pentru sportivi. Îi părea rău să vadă un om la care ţinuse cum îl părăseşte. Cât de uşor uită oamenii de unde au plecat şi cine a avut grijă de ei când le-a fost greu. Dar el era terminat. Avea cancer. Se simţea iar singur. Îi venea să plângă de ciudă şi întrebarea „De ce, Doamne?“ era gata să fie aruncată prin tavan spre înaltul cerului. Dar se gândea că aşa era normal, de fapt. Aşa ar fi făcut şi el dacă ar fi rămas un loc liber. Ar fi încercat să ia oamenii şi să îi aducă în curtea lui. Brusc se bucură pentru Pastramă, chiar nu era prost deloc. Poate asta ar fi trebuit să îi ceară şi lui Dumitru, dar el nu ar fi făcut-o niciodată. Dumitru era prietenul lui din copilărie. Dumitru era fratele lui din altă mamă. Ce mai era de făcut? Ar fi trebuit să se întâlnească cu sportivii şi să facă o înţelegere, să aibă grijă măcar de fetele care lucrau în saloane. Se simţea departe de toate lucrurile astea. I se păreau toate amintiri de demult. Viaţa lui nu mai avea legătură cu smardoiaşii, curvele, banii şi manglelile din primăvară. După doar trei luni totul părea îngropat în trecut. Jepcile, terenurile, banii împrumutaţi, ce rost mai aveau toate astea? De bani avea nevoie pentru operaţie şi să îi lase lui Cami. Dumitru se ocupa de toate. Ce îi rămânea lui? Îi mai rămâneau câteva luni. El trebuia să aibă grijă de sufletul lui acum. Trebuia să se pregătească de asta şi abia dacă ştia să se roage cum trebuie. Simţea că viaţa lui trebuia să fie departe de oraş şi de toate încurcăturile vieţii. Poate ar fi fost mai bine să plece pentru o perioadă.

— Când te întâlneşti cu ei spune-le că vreau să ne vedem să discutăm, vorbi Maldini.

— Cu cine să mă întâlnesc? se bâlbâi Pastramă.

— Cu şefii tăi noi, Nicule. Cu sportivii, spuse cămătarul obosit.

— Ce zici acolo? întrebă Pastramă intimidat.

— Nu te mai preface că nu e adevărat. Da’ aşa e viaţa de borfaş. Decât să plângă mă-ta, mai bine să plângă mă-sa, nu? Te iert, bă, Pastramă, se uită Maldini la omul lui. Haide, nu te mai holba ca prostu’ că nu-mi place să mă minţi în faţă. Haide, du-te şi fă cum am spus, îi puse Maldini o mână după umăr. Haide că tre’ să apară Dumitru şi ăsta se supără repede. Ia-ţi degetele şi spune-le sportivilor că trebuie să ne întâlnim să negociem. Nu las treburile neterminate. Zi-le că e de bine, Nicule, da? Hai, lasă-mă, mai zise şi îl împinse uşor de la spate spre ieşire.

Maldini simţi cât de repede obosea încercând să îl scoată pe Pastramă din casă. Dacă Pastramă ar fi vrut să îi facă felul, i-ar fi luat câteva secunde

să îl pună la podea. Era oricum pus la podea, doar Dumnezeu îl mai ţinea în picioare. Pământul îl trăgea în jos. Oamenii şi păcatele îl trăgeau în jos.

Nicu Pastramă ieşi fără un cuvânt. Îi luă mâna cămătarului în palmele lui şi o strânse cu grijă şi vinovăţie, ca şi când ar fi fost mâna unui copil de care ar fi trebuit să aibă grijă şi eşuase, apoi trase uşa după el ca o lespede de piatră peste groapa unui mormânt. Pentru el cămătarul era deja un trecut frumos care nu avea să se mai întoarcă.

Aşa cum bine intuise Maldini, Dumitru se îndrepta spre apartamentul său de pe Calea Victoriei. În dreapta lui, în maşină stătea părintele Cristea care ţinea cu grijă la picioare setul de pahare de cristal şi geanta burduşită cu sticluţe de ojă. Părintele îl rugase pe Dumitru să îi dea scaunul mai în spate şi nu mai contenea să se minuneze de când descoperise că scaunul era acţionat electric şi se putea muta ca un robot în faţă, în spate, în sus sau în jos. Aerul condiţionat însă îl bucură cel mai tare pe părinte şi îl făcu să se relaxeze.

— Doamne, câte a reuşit şi omul să facă pe pământul ăsta! exclamă preotul. Dar auzisem acu’ câţiva ani că aparatele astea de aer condiţionat ar fi de fapt vinovate pentru gaura din stratul de ozon.

Dumitru se uită cu coada ochiului la preot şi acceleră printre maşinile care abia se urneau din loc.

— E un lanţ al slăbiciunilor, continuă părintele. Cu cât se face mai cald, cu atât oamenii folosesc mai mult aparatele de aer condiţionat, iar asta duce la mărirea găurii din stratul de ozon, care duce la călduri şi mai mari şi tot aşa, până într-o zi când o să trebuiască să purtăm toţi costume cu aer condiţionat şi n-o să mai putem respira aerul de afară. Nu e departe ziua asta, vă spun.

— Da’, părinte, în biserică nu aveţi aer condiţionat? întrebă Dumitru.

— Se vede că nu aţi prea dat pe la biserică, răspunse părintele. În biserică nu e nevoie de aer condiţionat vara, avem răcoare naturală, pentru că bisericile sunt înalte şi păstrează aerul cald sus, în timp ce jos, la nivelul pardoselii, aerul e mereu răcoros.

— Dar în merţanele cu care merge patriarhul o fi aer condiţionat, ce ziceţi? îl luă Dumitru tare.

— Nu ştiu să vă spun, că eu nu am mers cu maşina preafericitului, răspunse părintele.

— Da’ de ce îi spune patriarhului preafericit? Ce a făcut de e aşa de fericit? De ce nu îi spune preaamărât sau preanecăjit, că la câte necazuri se întâmplă pe lumea asta nu ar trebui să fie deloc fericit, spuse Dumitru

văzând cum părintele făcea ochii mari la vorbele lui.

— Uită-te, spre exemplu, la câte maşini sunt pe străzi, continuă Dumitru. E plin Bucureştiul de dimineaţă până seara de maşini. Că e vară, că e toamnă, că plouă, că ninge, românaşul se suie în maşină şi îi dă pedală. Şi stau maşinile bară la bară în tot oraşul şi se umple aerul de gaze de eşapament. Şi pe trotuare trec oameni, unii aleargă, vezi Doamne, că fac sport, alţii se întorc de la serviciu, dar mai ales trec o grămadă de femei cu copii mici în cărucioare. Nu ştiu dacă aţi văzut asta, părinte, câte femei cu cărucioare sunt pe Calea Victoriei, spuse Dumitru parcând maşina în faţa blocului lui Maldini. Haideţi că am ajuns, adăugă.

Părintele se dădu jos din maşină şi se îndreptă spre primul coş de gunoi.

— Pe aici, spuse Dumitru, în timp ce părintele Cristea arunca la gunoi sticluţele de ojă Chanel, scuipându-şi în sân şi alungându-l pe necurat din geanta sa.

— Deci eu, părinte, dacă aş fi patriarh în România şi aş avea putere peste români, aş introduce un nou păcat pe lista păcatelor omeneşti. Ştiţi care? întrebă Dumitru.

— Care, domnu’ Dumitru? întrebă părintele cu uşoară indiferenţă.

— Condusul maşinilor mai vechi de cinci ani prin oraş, spuse Dumitru. Pentru că maşinile produc cea mai multă poluare în Bucureşti şi gazele astea ucid oameni. Nu îi omoară pe loc, evident, dar după cinci-şase ani de respirat aerul ăsta poluat, apar problemele. Probleme grave. Şi nu ai pe cine să faci vinovat, că doar nu ştii care a fost maşina de la care ai inhalat mai mult gaz de eşapament.

— Interesantă idee, spuse părintele intrând în bloc, dar păcatele sunt scrise doar în Biblie. Dumnezeu judecă oamenii, nu şoferii auto.

— Păi, ce? Şoferii nu sunt oameni? întrebă Dumitru.

— Ba da, dar păcatele şoferilor nu sunt individuale. Sunt colective. Şi nu doar şoferii sunt de vină pentru poluare. De vină sunt şi cei care fac maşinile, şi cei care extrag petrol. E un păcat colectiv. E greu de spus cine ce vină are, nu? spuse părintele.

— Da, părinte, aşa o fi. Şi în timpu’ ăsta mor oameni, oftă Dumitru.

— Biserica nu salvează oameni, Biserica salvează suflete, spuse părintele intrând în scara întunecată a blocului. Dar nu e lumină pe scară? întrebă părintele orbecăind.

— Nu e, părinte, că au fost nişte hoţi care au spart boxele de la subsol, morţii lor de hoţi, şi au stricat şi lumina de pe scară. Am vorbit cu

administratoru’, da’ ăsta se mişcă ca ochiu’ mortului. Doar când e de strâns întreţinerea e primu’ la uşă, spuse Dumitru şi aprinse lumina de la telefon.

Apartamentul cu patru camere al lui Maldini putea fi uşor considerat de cinci camere. Holul pătrat din mijlocul casei părea în sine o cameră în care puteai să întinzi o masă de zece persoane. Apartamentul fusese al unui bătrân singur care se îmbolnăvise de cancer şi avusese nevoie de bani pentru tratament. Din acest motiv preţul apartamentul de 120 de metri pătraţi fusese foarte convenabil, doar 118 000 de euro. Avocata lui Maldini nu negociase absolut nimic. Singurul lucru pe care l-a negociat cu ajutorul lui Maldini a fost comisionul agentului imobiliar, care ceruse 5 000 de euro doar pentru că participase la câteva întâlniri între ea şi bătrânul proprietar . Apartamentul chiar era o ocazie, după cum se putea vedea – acestea fuseseră singurele cuvinte pe care agentul imobiliar le scosese pe gură în timpul întâlnirilor. Agenţii imobiliari erau o specie care nu îi plăcea deloc lui Maldini. Toate terenurile pe care le cumpărase le negociase direct cu proprietarii. În marea lor majoritate, proprietarii erau nişte băieţi care lucrau în primării de sector sau în societăţi cu capital de stat care puneau în vânzare diverse loturi de teren. În astfel de afaceri în care comisioanele chiar erau mari, dar asta pentru că valoarea finală a proprietăţii era foarte criticată. În cazul unui apartament de patru camere, oricât de spaţios şi de central ar fi fost amplasat, Maldini nu considera că ar fi trebuit plătit vreun comision cuiva vreodată. De aceea, când auzise de cei 5 000 de euro ceruţi cu încăpăţânare de agentul imobiliar, Maldini hotărâse să îl trimită pe Dumitru să negocieze. Când s-a dus la negocieri, Dumitru era îmbrăcat ca de obicei, în hainele lui de ieşit în oraş: o pereche de blugi, o cămaşă şi un sacou închis la culoare. Negocierea a avut loc chiar acasă la agentul imobiliar, într-un apartament jegos de două camere din Militari. Agentul era un tip înalt cu faţă lungă de cal, care mirosea a transpiraţie şi a ouă ochiuri. De fapt, toată casa mirosea a ouă ochiuri şi a prăjeală. Lui Dumitru i se părea că până şi soţia şi copiii lui miroseau a ouă ochiuri şi a prăjeală, fapt care îi mai înmuie sufletul, pentru că era un miros pe care şi-l aducea aminte din copilărie. De câte ori se întorcea de la şcoală simţea mirosul de ouă ochiuri cum îi pătrunde prin haine imediat cum intra în casă. Toată lumea din familia lui mirosea a ouă ochiuri de dimineaţă până seara. Cu toate aceste amintiri în suflet, Dumitru ceru un pahar de apă soţiei agentului şi puse pe masă un plic cu bani. Bău apa pe nerăsuflate şi trase adânc în piept aerul plin de miros de ouă ochiuri.

— Ai aici o mie de euro. Ia-i şi fă-ţi treaba cu ei, spuse Dumitru

privindu-l în ochi pe agentul cu faţă de cal. Banii sunt de la domnişoara Loredana. Ai cunoscut-o. Vrea să cumpere apartamentul de pe Sfinţii Voievozi.

— Aaaa, se lumină faţa de cal a agentului imobiliar cu un zâmbet larg care îi dezveli dinţii rari.

— Nu mai insista cu comisioane şi chestii d-astea, că nu are rost. Apartamentul este pentru Maldini cămătarul. Poate ai auzit de el, vor ăştia să îl aresteze pentru tot felul de chestii, dar nu îl prind pentru că Maldini e om cinstit şi îi place să se ţină de cuvânt atunci când promite ceva. Şi, uite, ţie ţi-a promis o mie de euro şi m-a trimis pe mine să ţi-i dau. O mie. Nici mai mult, nici mai puţin.

Agentul imobiliar nu s-a lăsat uşor convins să renunţe la comision şi, în ciuda mirosului nostalgic de ouă ochiuri, Dumitru tot a fost nevoit să îi umfle o buză bărbatului cu faţă de cal.

Părintele Cristea se arătă impresionat de casă încă de la intrarea în hol şi cercetă cu atenţie icoanele de pe pereţi. Acest gen de apartament i se părea inutil. Atâtea camere în care nu locuia nimeni. Nu înţelegea la ce foloseau patru sau cinci camere, atâta timp cât oamenii locuiau propriu-zis doar în două sau trei. Era o risipă. De câte ori se uita la ştiri şi vedea vile de politicieni cu multe camere, părintele se gândea la toate camerele care stăteau mai mereu goale. Camere în care nu intra nimeni niciodată. Camere moarte, cum le spunea părintele. În timp ce pe străzi încă mai existau homleşi care îndurau frigul şi foamea. Unde mai pui că toate aceste camere trebuiau să fie şi mobilate. Dar poate că aveau un rost şi toate aceste camere în plus, se gândea părintele. Poate la sfârşitul lumii, când va veni apocalipsa şi bogaţii vor pieri, oamenii sărmani se vor putea încălzi în aceste case cu nenumărate camere goale gata mobilate, şi vor găsi chiar şi câte o icoană prăfuită care să aştepte de mult să fie folosită.

Pe Maldini îl găsiră în livingul din stânga holului. Aici canapeaua avea husă textilă şi era mai călduroasă. În celălalt living canapeaua era din piele lucioasă de viţel şi i se părea mereu rece şi neprimitoare, mai ales la orele la care se trezea el. Cămătarul stătea întins pe canapea cu telecomanda în mână şi se uita pe National Geographic la o emisiune despre un grup de cercetători care monitorizau populaţia de rechini Great White de pe coasta australiană. Cercetătorii căutau masculii foarte mari, pe care îi momeau pe o platformă scufundată în apă. În momentul în care animalul ajungea pe platformă, echipajul ridica platforma la suprafaţă, iar rechinul rămânea nemişcat din cauza gravitaţiei pe care o simţea pentru prima oară în afara

apei. Pentru a-l ţine în viaţă marinarii îi pompau cu un furtun apă direct în branhii, în timp ce oamenii de ştiinţă îi montau un emiţător pe aripioară şi verificau dacă penisul rechinului ajunsese la maturitate sexuală. După ce terminau toate aceste operaţiuni, îl botezau şi apoi îl eliberau în apa oceanului. Rechinul dispărea încet în adâncuri, alăturându-se celorlalte umbre care navigau pe sub barcă. Ca orice om prins nepregătit de o boală incurabilă, Maldini vedea în fiecare lucru o legătură cu propria lui situaţie. Rechinul prins pe platforma era el, forţa gravitaţională care îl imobiliza era cancerul, iar oceanul de sub platformă era lumea.

Altădată văzuse o emisiune despre forţa de gravitaţie care ordonează lucrurile în univers şi de aici îi venise ideea că oamenii sunt ca nişte sateliţi care gravitează. Unii în jurul unor interese, alţii în jurul unor idei, al unor moaşte de la biserică, al unor doctori, al unor dorinţe şi sentimente, dar mai ales în jurul morţii. Unii păstrează mult timp distanţa faţă de moarte, alţii se apropie periculos de ea când au vreun accident sau se îmbolnăvesc, dar toţi, fără excepţie, sunt atraşi în jos către planeta moarte. Poate chiar gravitaţia pământului era o parte din forţa de atracţie a omului spre moarte. Sau o fi invers, moartea ne atrage către ea, se gândea văzându-l pe părintele Cristea cum îi zâmbea crispat din hol.

— Ce mai faci, părinte? întrebă Maldini.

— Bine, mulţumesc lui Dumnezeu, răspunse părintele vesel. Uite vorbeam cu domnul Dumitru despre păcatele şoferilor. Dumneata?

— Uite aş fuma o ţigară. N-ai o ţigară? spuse serios Maldini.

— Nu obişnuiesc, îmi pare rău, îi pieri veselia părintelui.

— Da’ cine-o mai fi văzut popi să fumeze, nu? spuse Maldini. Haide, intră, vreau să vorbesc ceva cu dumneata.

Părintele se aşeză pe un fotoliu în faţa cămătarului. Dumitru îşi aduse o cafea din bucătărie şi se propti de arcada care dădea în living privind cum părintele îşi pune geanta de piele în poală ca şi când s-ar fi aflat pe un peron aşteptând un tren care întârzia să apară.

— Să ştiţi că am rezolvat cu locurile de veci, abordă părintele cel mai recent subiect discutat cu cămătarul. Am vorbit la Patriarhie şi putem să oferim loc de veci în curtea bisericii pentru sume mai mari de treizeci de mii de euro. Din păcate, noi mai avem loc doar de o criptă, dar cred că putem să o facem mai lată şi cu două rafturi ca să fie loc şi pentru dumneavoastră, şi pentru prietenul dumneavoastră când o fi vremea.

— Da, părinte, hai s-o facem lată, începu Maldini să râdă, dar râsul se termină cu o tuse urâtă. Da’ să ştiţi că Doiaru şi-a găsit în altă parte loc de

veci, adăugă după o pauză. Era prin Italia şi a găsit la o mănăstire de-acolo. Gratis.

— Înţeleg, spuse părintele strângând la piept geanta de piele. Da' să ştiţi că şi pentru o singură persoană suma e tot treizeci de mii, adăugă. Cripta e criptă, chit că intră o persoană sau trei. Dacă e, puteţi să mai luaţi pe cineva cu dumneavoastră.

— Să mai iau pe cineva cu mine în groapă? râse cămătarul.

— M-am exprimat eu greşit, dar da, cam asta e ideea, spuse părintele încurcat.

— Lăsaţi că o să merg singur. Sau poate vrei tu, Dumitre? se uită Maldini binedispus spre prietenul său din copilărie.

— Ideea e că mai trebuie încă cinci mii, îl întrerupse părintele pe Maldini. Că mi-aţi dat doar douăş'cinci prima dată.

— Aaa, i-auzi Dumitre, cică am dat prea puţini bani. Păi cu treizeci de mii îmi cumpăr o garsonieră în centru şi mă îngrop în ea după ce mor. Mi-o iau la etaju' zece, ca să mă ridic mai repede la cer să mă judece Dumnezeu, spuse Maldini rânjind lugubru sub barba neagră. Sub pământ ce privelişte am? Viermi şi rădăcini, nu?

Părintele îşi descheie sutana şi ridică din umeri transpirat. Nu îi plăcea vara. Anotimpul lui preferat era primăvara, pentru că atunci îl descoperise pe Dumnezeu. Avea 10 ani când dăduse din întâmplare peste un bărbat mort la rădăcina unui copac, într-o pădure de lângă Cernica. Lumea spunea că bărbatul era un călugăr de la mănăstirea din apropiere care se retrăsese în singurătate. Corpul călugărului, deşi mort de mai multă vreme, nu intrase în putrefacţie, doar se înnegrise puţin, iar acest lucru fusese considerat minune de la Dumnezeu, mai ales în contextul în care tânărul Cristea abia făcuse cunoştinţă cu moartea şi efectele ei neplăcute asupra căţelului său Cici, otrăvit de un vecin. Faptul că trupul câinelui putrezise în pământ după doar trei zile de la îngropăciune, iar trupul bărbatului din pădure era nealterat chiar şi după câteva luni era clar un semn că Dumnezeu exista şi avea obiceiul să meargă prin pădure şi să îi mumifice pe cei care credeau în el.

— Dumnezeu ne judecă pe toţi, aşa e. Nu aveţi un pahar cu apă? întrebă părintele ştergându-şi sudoarea uşor iritat.

— Ba da, părinte. Dumitre, un pahar de apă şi 5 000 de euro la părintele, te rog, spuse Maldini.

— Să ştiţi că nu fac eu preţurile. Aşa am primit de la Mitropolie, se scuză părintele.

— Lasă, părinte, nu mă fac pe mine cinci mii dă euro. Da’ stai să-ţi spun de ce te-am chemat, spuse Maldini şi se aşează picior peste picior dezvelindu-şi gamba numai piele şi os. Privi îngrijorat, dar şi fascinat, la fâşiile subţiri de muşchi care îi jucau pe sub piele de câte ori flexa laba piciorului. Purta papuci de plajă Adidas care îl făceau să-şi amintească cu amărăciune că anul trecut pe vremea asta se plimba pe plaja de la Mamaia.

— Te-am visat într-o noapte, părinte, continuă bărbatul, stăteam într-o livadă şi mâncam mere. Adică tu culegeai merele din livadă şi mi le dădeai să le mănânc, ca să mă fac bine. Şi, din ce îmi dădeai să mănânc, din asta te îngrăşai matale şi făceai o burtă mare. La final arătai ca o femeie borţoasă, îţi crăpa sutana pe burtă şi mi-ai mai dat un măr, şi l-am mâncat, şi din burta ta a ieşit un copil şi mi-ai zis că ăsta sunt eu, că, dacă vreau să mă fac bine, trebuie să mă nasc din nou ca să scap de boală.

Dumitru intră cu paharul de apă, iar părintele îl luă şi îl goli dintr-o suflare. Apa părea să îi facă şi mai multă sete, pentru că mai ceru un pahar, apoi lăsă geanta de piele jos lângă punga în care avea setul de pahare de cristal de la Cami. Afară se auzea zumzetul maşinilor care treceau pe Calea Victoriei. La nivelul asfaltului erau deja 60 de grade Celsius. O albină intră în casă pe geamul deschis şi începu să survoleze capetele celor prezenţi. Maldini îşi aduse aminte de albina grăsuţului din puşcărie. Oare cum ajunsese albina asta până la etajul patru? îi trecu prin minte. Şi unde o fi stupul ei? Albina se opri pe geanta părintelui şi începu să meargă pe suprafaţa de piele ca un căţel care adulmecă. Părintele o alungă cu o mişcare largă, iar din sutană se împrăştie un miros pregnant de transpiraţie.

— Sunteţi bolnav? Adevărul e că păreţi mai slăbit, aşa, dar nu neapărat bolnav, spuse părintele urmărind albina care se întorcea pe geanta lui. Am nişte lumânări din ceară de albine de la o mănăstire, adăugă cu un zâmbet şi goni albina.

— Am cancer la plămâni, spuse Maldini urmărind albina cum decolează. Dar ce crezi, părinte, despre vis? L-am avut de mai multe ori. Pe acelaşi. E un semn, ceva? Înseamnă ceva?

— Îmi pare rău să aud că sunteţi bolnav. Dumnezeu să vă aibă în pază, spuse părintele şi îşi făcu o cruce. Nu ştiu să vă spun ce înseamnă visul. Sunt preoţi şi călugări care pot desluşi visele. Eu nu pot să vă spun ce înseamnă. Cred că are legătură cu credinţa dumneavoastră că şi Adam, după ce a mâncat din pomul cunoaşterii, a devenit alt om, după cum scrie şi în Biblie. Puneţi-vă credinţa în Dumnezeu şi veţi izbândi. Rugaţi-vă la domnul nostru Isus Cristos. Vă rugaţi?

— Mă rog, părinte, în fiecare zi, da’ nu cred că mai am mult de trăit. La fel a păţit şi tata. După ce s-a îmbolnăvit, a mai trăit vreo şase luni şi s-a curăţat, spuse Maldini.

Albina ateriză pe tibia dezgolită a cămătarului. Înainta cu greu printre firele de păr negre. De unde stătea el, pielea de pe gambă i se vedea ca un derdeluş sclipitor. Flexă laba piciorului, iar muşchiul tibial anterior se umflă prin pielea lucioasă şi mişcă albina, dar nu o alungă.

— Nu vă e frică? întrebă părintele cu ochii la piciorul cămătarului. Eu am alergie la înţepătura de albină. Mă umflu tot, adăugă şi se aplecă după geantă de unde scoase două lumânări galbene din ceară de albine. Le puse pe masa din faţa cămătarului. Mi-a spus un călugăr că albina trage la mirosul de ceară pentru că îşi aduce aminte de stup, continuă preotul. Mai merge şi cu fum. Le ameţeşte fumul. Călugărul ăsta îşi aprindea mereu o ţigară când se ducea la albine. Nu trăgea din ea, doar pufăia.

— Păi vezi, părinte, că şi preoţii fumează, spuse Maldini şi scuturǎ laba piciorului eliberând albina din pădurea de fire de păr.

Insecta îşi îndreptă imediat atenţia spre cele două lumânări făcute din ceara unor albine care cu siguranţă respiraseră un aer mai curat decât cel de pe Calea Victoriei. Părea nedumerită sau impresionată, pentru că rămăsese ca trăsnită la capătul uneia dintre lumânări adulmecând. Părintele se ridică cu grijă şi luă lumânarea pe care se odihnea albina, deschise geamul şi, cu o mişcare rapidă, aruncă lumânarea pe geam cu tot cu albină. Închise fereastra şi îşi scutură palmele una de alta ca şi când tocmai ar fi terminat o treabă murdară pe care nimeni nu se încumeta să o termine.

— Şi dacă albina asta intră acum pe geamul unei maşini care merge cu viteză pe Calea Victoriei şi îl înţeapă pe şofer? spuse Maldini aducându-şi aminte de discuţia cu scriitorul grăsuţ din arest.

— Ferească Dumnezeu! încremeni părintele pentru o secundă, apoi îşi făcu cruce şi se aşeză la loc pe scaun privind spre fereastră. Ea are treabă cu lumânarea aia. Nu o mai interesează altceva, vă spun.

Maldini zâmbi spre părintele Cristea şi luă lumânarea rămasă pe masă. O mirosi, o pipăi şi întrebă:

— De la ce mănăstire ai luat lumânările, părinte?

— E o mănăstire pe lângă Cheia. Mănăstirea Scărarului îi spune, foarte frumoasă şi cu oameni buni, răspunse părintele. Vreţi să vă las nişte lumânări să le aprindeţi?

— E aer curat la mănăstire, nu? întrebă gânditor cămătarul.

— Păi vă daţi seama că e. Mănăstirea asta e chiar în mijlocul pădurii,

pe vârful unui munţişor. Vreţi să vă las nişte lumânări să le aprindeţi? repetă părintele deschizând geanta de piele. Scoase din geantă o sticluţă de ojă Chanel care se rătăcise printre lumânări. O puse pe masă, luă un mănunchi de lumânări din ceară de albine şi le arătă cămătarului.

— Cum se ajunge la mănăstirea asta? întrebă cămătarul cu o idee încolţindu-i în minte.

— Nu e greu. Treceţi cu maşina de Măneciu şi urcaţi spre Cheia. Ajungeţi în Valea Popii, şi de aici se face un drum forestier la stânga. O luaţi pe drumul forestier până când se termină şi mai departe se merge pe jos. E un drum prin pădure, pe nişte scări de lemn destul de prăpădite, am înţeles că stareţul vrea să îl refacă. Ultima oară când am fost eu încă nu se apucase. E greu drumul pe scările din pădure, dar şi când ajungeţi sus… n-o să vă pară rău. Priveliştea e superbă. Locul e cu adevărat binecuvântat de Dumnezeu. Vreţi să mergeţi? Mergeţi, că o să vă ajute. Călugării şi părinţii de acolo sunt oameni buni şi cu frica lui Dumnezeu, mereu bucuroşi de oaspeţi, spuse părintele Cristea cu lumânările în mână. Vă las nişte lumânări aici, pentru orice eventualitate, adăugă.

— O să treacă Dumitru pe la biserică să îţi dea restul de bani. Dacă mor, să ai grijă să mă îngroape acolo, părinte, să nu mă trezesc în altă parte, spuse Maldini mai în glumă, mai în serios. Cum se numeşte biserica, să îi spun lu’ mama ca să ştie că vreau să aduc şi oasele lu’ tata acolo, adăugă.

— Biserica are hramul Sfântul Grigorie, e pe Calea Plevnei, spuse părintele. Să ştiţi că mai întâi trebuie să obţin aprobarea, dar merg chiar azi la Arhiepiscopie să vorbesc. Eu vă aştept pe la noi pe la biserică, la slujbă şi la spovedanie. O să ne rugăm pentru dumneavoastră şi pentru sănătatea dumneavoastră la Sfântul Grigorie, să vă ajute, domnu’ Fieraru.

Părintele se ridică făcându-şi cruce şi îşi luă la revedere de la Maldini după ce îi mai lăsă două iconiţe plastifiate cu Sfântul Grigorie Teologul. În urma lui rămase un miros de transpiraţie amestecat cu tămâie şi mir.

Undeva acolo sus, Sfântul Grigorie Teologul stătea cu mâinile în sân şi urmărea lumea care intra şi se perinda prin faţa raclei din mănăstirea Slatina, judeţul Suceava, în care era depusă o parte din craniul său. Peste mări şi ţări, în Biserica Sfântul Gheorghe din Istanbul, se odihnea de aproape 1700 de ani restul trupului său din care lipseau câteva oase de la mâini şi picioare, împrăştiate în moduri necunoscute prin diverse biserici şi mănăstiri din Europa Răsăriteană. În perimetrul format pe suprafaţa Pământului de rămăşiţele acestui sfânt, undeva într-un apartament cu patru camere, pe Calea Victoriei, se afla un bărbat foarte bolnav de plămâni care

şi-ar fi dorit din tot sufletul să mai fie în putere măcar câteva luni şi să nu moară.

Maldini se uită o secundă la icoana plastifiată cu Sfântul Grigorie pe care tocmai o primise, apoi la sticluţa de ojă roşie de pe masă. Prin ochii icoanei, Sfântul Grigorie privea în ochii bărbatului şi se pomeni întrebând în acelaşi timp cu cămătarul: De ce, Doamne? Atunci pocni un drac. I se întâmpla des în ultimul timp lui Maldini să îl adauge pe Dumnezeu la finalul oricărei mici nedumeriri pe care o avea. De această dată întrebarea cămătarului se referea la sticluţa de ojă pe care o scosese preotul din geantă. De ce purta popa o sticluţă de ojă în geantă? Poate că ar fi fost mai potrivită întrebarea „De ce, Cami?“, sau „De ce, părinte?“, ca să afle un răspuns omenesc. Dădu însă repede uitării această nelămurire. Ea lăsă loc unui gând nou, mic ca o scânteie, care va avea nevoie încă de multe dimineţi şi nopţi pline de ciudă, frică şi durere ca să devină un foc lăuntric viu.

În acest timp, Cami intra într-un salon de cosmetică cu nerăbdarea şi curajul unei adolescente proaspăt fugite de acasă.

Facerea de bine (II)

La răsărit razele soarelui băteau palide pe coama dealurilor. Spre apus întunericul nopţii încă mai rezista asaltului luminii. Planeta se învârtea mai departe cu toţi copacii ei, cu munţii şi cu apele, cu oxigenul şi cu gazele de eşapament deodată, cu emoţiile, cu fricile şi chiar cu înţepăturile în piept pe care fratele Ieronim le simţea uneori când îşi aducea aminte de fata de care fusese îndrăgostit prima oară.

Umbra lungă a Mănăstirii Scărarului se întindea pe pajiştea verde din faţă. Părintele stareţ Vladimir privea spre săgeţile de lumină ale răsăritului. Ca pe plaja de acum douăzeci şi ceva de ani din Vama Veche. Avea nouăşpe ani. Un prieten din şcoala generală îl luase cu el la mare, la Vamă. După multe pahare cu votcă şi o discuţie obositoare cu o fată cu faţa stafidită şi ţâţe mici hotărâse să meargă spre cort ca să se culce. Frigul îi intrase în oase. Era luna mai şi briza mării era rece. În faţa cortului privi cerul care se despărţea în două deasupra capului său. Spre mare geana dimineţii se întindea violetă, spre sat noaptea încă ascundea casele în întuneric. Deschise cortul şi îl întâmpinară o pereche de buci lucioase de femeie. De sub bucile sclipitoare se deschise o pereche de ochi şi apoi apăru zâmbetul prietenului din şcoala generală. O mână invizibilă trase pânza cortului peste fundul femeii împingând spre el un val de aer cald, în care se simţea damful metalic de alcool şi sex.

Trase în piept aerul răcoros şi îşi alungă amintirea. Ecoul rugăciunii răsuna undeva în depărtare ca un murmur pierdut pe scoarţa cerebrală, Doamne, Isuse Cristoase, miluieşte-mă pe mine păcătosul! Hainele îi miroseau a fum de ţigară şi a alcool. Se ridică de pe iarba pe care aţipise privind la cerul necuprins. În urma întâmplărilor din ultimele săptămâni chiar se gândise de câteva ori dacă nu ar fi fost mai bine să plece din mănăstire, să meargă undeva departe, să uite de toate. Se simţea

neputincios. Dar unde să meargă? Se gândise să plece din ţară. Nu ca preot. Ca bucătar. Îi plăcea să gătească şi de bucătari era mereu nevoie pe pământul ăsta. Nu prea se căutau preoţi în Thailanda. Da, Thailanda, ce vis. Se închipuia aterizând pe un aeroport din Bangkok şi ajungând pe o plajă mai puţin turistică, doar cu un rucsac în spate. La început putea să fie şi ajutor de bucătar. În ultima vreme se trezise de câteva ori gândindu-se la reţete în mijlocul slujbei din biserică, iar asta îl enerva, pentru că aceste gânduri îl îndepărtau de cele sfinte şi mai mult. *Lava cake* cu *crème anglaise*, în numele Tatălui şi al Fiului, la care înlocuia laptele de vacă cu lapte de cocos şi adăuga lime şi scutura din cap vrând parcă să alunge un ţânţar care îl sâcâia, Doamne Isuse Cristoase.

Se simţea epuizat, iar votca proastă pe care o băuse i se lăsase ca un plumb în picioare şi încheieturi. Intră în biserică legănându-se. De undeva din întuneric se auzea un sforăit care făcea să se cutremure aerul tămâios. Aprinse o lumânare groasă din ceară naturală, gândindu-se la bietele albine care probabil ar fi părăsit îngrozite stupii din livadă dacă ar fi intrat în biserică acum. Dar asta e lumea vie în care trăim cu toţii, îşi spuse. Ăştia sunt oamenii adevăraţi. Zâmbi şi îşi lumină calea spre strana din dreapta altarului. Acolo, învelit într-un covor de iută, sforăia cu faţa în sus un bărbat lung de doi metri. Privirile tuturor sfinţilor din biserică păreau să se intersecteze exact în locul în care se oprise părintele stareţ.

— Iartă-l, Doamne! şopti părintele plecând privirea în faţa icoanelor reci.

— Cezare, hai în casă să te culci, spuse părintele, în glas cu o bunătate care fu imediat suprimată de sforăitul animalic.

Cezar sforăia ca de pe lumea cealaltă. Faţa lui tumefiată de băutură părea încremenită. Părintele îl scutură şi mai încercă o dată:

— Cezare, hai în casă, tată! ridică vocea părintele stareţ.

— Lasă-mă, mă, în pace, mormăi lunganul.

— Hai în casă, repetă părintele.

— Păi îs în casă, mormăi Cezar împrăştiind un damf de alcool. O sticlă goală se rostogoli pe podeaua de piatră cu un sunet rece.

Cezar avea probleme cu băutura. Începuse să bea şi să fumeze prin clasa a VII-a. Mai precis, într-o seară de toamnă când tatăl lui îi bătuse pe toţi cei din familie şi plecase de acasă. Nu avea să se mai întoarcă niciodată, pentru că în drum spre cârciumă căzuse într-un şanţ săpat chiar de primarul comunei, ca să dea un exemplu locuitorilor de cum trebuie să fie săpat şanţul din faţa ogrăzii. Mama lui Cezar prefera să adauge suc de

portocale în votcă pentru că îi venea să vomite de la mirosul de votcă simplă. După ce a golit o sticlă de jumate de votcă într-una de fanta la doi litri, femeia s-a apucat să bea. Apoi a adormit. Băieţelul ei, Cezar, de 13 ani şi 4 luni, şi-a turnat un pahar mare de suc şi l-a dat pe gât. Din acel moment băutura l-a însoţit ca o soră mai mare care i-a pus mereu beţe în roate. Întotdeauna reuşea să îşi otrăvească şansa la un viitor mai bun cu câteva pahare de alcool pe care le consuma ori de prea multă bucurie, ori de întristare. La 25 ani după ce reuşise să se angajeze la o fabrică din Roman, de bucurie că îi intrase primul salariu, s-a apucat să sărbătorească alături de câţiva colegi. A doua zi s-a trezit din beţie direct în arestul poliţiei, acuzat că ar fi violat o colegă de serviciu. Cezar nu a avut cum să se apere, pentru că nu îşi aducea aminte nimic. După ce a ieşit din puşcărie, lupta lui cu băutura a continuat pe plan local, în comuna natală Moldoveni din judeţul Neamţ. Uneori mărturisea că şi-ar fi dorit să poată renunţa la alcool şi chiar trecea pe la biserica din sat ca să vorbească cu preotul despre asta. De câte ori ieşea de la slujbă se simţea mai puternic, şi din acest motiv primul lucru pe care îl făcea când ajungea acasă era să tragă o duşcă, doar una, convins că poate să ţină piept demonului din sticlă. Dar demonul, la fel ca lichidul, lua forma vasului în care era pus şi mai ales a gândurilor în care se cuibărea. Deseori, târziu în noapte, Cezar se întorcea la biserică mort de beat ca să se spovedească şi să îl alunge pe Satana din el. Credea că îl capturase pe necurat în interiorul său şi că putea să îl dea pe mâna sfintelor autorităţi ale bisericii, dar biserica era închisă la ora aceea, aşa că se întindea pe treptele din faţă şi adormea.

Tot în satul Moldoveni a ajuns şi părintele Serafim, bibliotecarul Mănăstirii Scărarului. Avea acolo nişte rude din partea mamei. El înţelesese imediat cuvintele pe care părintele stareţ Vladimir le spusese la slujba de Sfinţii Petru şi Pavel. După ce şi-a lepădat haina preoţească şi a intrat din nou în biserică, şi-a dat seama, privind icoanele de pe pereţi, că primii creştini, cei care propovăduiau credinţa adevărată şi necondiţionată, sfinţii şi mucenicii, care dădeau totul pentru cei amărâţi şi pentru salvarea păcătoşilor erau pictaţi în hainele obişnuite, ale vremii de atunci, haine de stradă, şi nu uniforme negre. Iubirea de oameni şi de Dumnezeu nu avea nevoie de o uniformă. Părintele Serafim fu printre primii care plecară din mănăstire cu misiunea de a găsi şi a salva de la calea pierzaniei oameni simpli. Aşa se face că în satul Moldoveni dădu peste vărul său Cezar, pe care îl şi aduse la mănăstire.

În prima lui zi la mănăstire Cezar s-a rugat alături de călugări în

biserică. A stat la slujbă şi a mâncat cu toată lumea în bucătăria mare a obştei, iar la final a băut un pahar de vin mănăstiresc, o fetească regală de Panciu. Cu mâna tremurândă a mai cerut încă un pahar, iar fratele Gavril i-a dat. Părintele stareţ şi-a umplut şi el paharul cu vin şi l-a golit spunând că asta era clipa în care puteau merge pe drumul păcătosului ca să înţeleagă patima şi astfel să o poată vindeca. Toată lumea din mănăstire s-a îmbătat criţă în seara aceea. A doua zi de dimineaţă, fratele Gavril a desfăcut câteva borcane cu murături, împotriva mahmurelii. Cezar dormise în bucătărie cu capul pe masă. Când s-a trezit a fost dus la slujbă unde a moţăit tot timpul. După masa de prânz toată lumea a ieşit la lucru în livadă, iar seara au luat-o de la capăt, doar că de data asta Cezar a băut mai mult cu părintele stareţ, părintele Serafim şi fratele Gavril, pentru că celelalte feţe bisericeşti încă nu îşi reveniseră din mahmureală.

Zilele treceau, rezerva de vin a mănăstirii se împuţina.

— Părinte, mai avem doar o damigeană de vin şi vreo câteva sticle de ţuică făcută de mine din merele din livadă, spuse fratele Gavril stând obosit pe o bancă de lemn în bucătărie cu mâinile în poală.

De o săptămână umbla mai mult beat decât treaz şi asta îl împiedica să-şi facă treburile din bucătărie. Se vedea că e obosit după cum se mişca. Fără haina călugărească, fratele Gavril arăta ca un ţăran rus, cu faţa lucioasă şi rumenă, cu degete mici şi grăsuţe şi un început de chelie cu cârlionţi negri pe margine. Cam aşa îşi imagina părintele stareţ Vladimir că trebuie să fi arătat Gogol, dacă ar fi avut chelia şi barba fratelui Gavril.

— Ştii cu cine semeni, frate, cum stai aşa? Cu Gogol, spuse părintele stareţ aşezându-se lângă el pe bancă şi îşi puse o mână pe după umerii lui.

— E vreun bucătar mare, din ceia de-ai dumitale, părinte? întrebă fratele Gavril uitându-se obosit la stareţ.

— E un scriitor rus, Nikolai Gogol. Semăna cu tine, să îl caute Serafim pe internet să ţi-l arate, spuse părintele Vladimir. A murit demult, pe la 1800 şi ceva.

— Păi cred că nici noi nu mai avem mult, părinte, pe drumul ăsta pe care am apucat, începu să râdă fratele Gavril şi se ridică. Un pahar de vin? Hai, că îndată se trezeşte Cezărică şi o să îi fie sete, adăugă şi puse mâna pe o sticlă de vin goală pe jumătate.

— Râzi, dar să ştii că răul nici n-a început. Abia când o să rămânem fără picătură de alcool aici, în vârful muntelui, o să se vadă răul, spuse părintele stareţ.

Ultimele sticle de ţuică le-au băut într-o vineri seară, în biblioteca

mănăstirii. Toată lumea se îmbătase mai repede ca de obicei de la ţuica de mere a fratelui Gavril pentru că era dublu distilată. Începură o discuţie despre delăsare şi voinţă.

— E ceva specific pentru români, spuse părintele stareţ. Uite, cu scările din pădure, de cât timp ne chinuim să facem nişte scări ca lumea ca să se poată urca la mănăstire? A venit mitropolitul în primăvară la înmormântarea iubitului nostru stareţ Daniel, Dumnezeu să-l odihnească. Pe părintele stareţ, nu pe mitropolit, că mitropolitul mai are până moare de frică, râse părintele Vladimir. Ne-a promis fonduri pentru lucrare, ne-a promis ajutor şi uite că s-a făcut aproape septembrie şi au trimis doar câteva mii de euro. Păi banii ăştia nu ajung. Asta vasăzică e delăsare, spuse părintele şi dădu paharul cu ţuică pe gât.

— Delăsarea e problema mea, căzu pe gânduri Cezar. Eu chiar vreau să mă delas de băut, dar nu reuşesc. Satana din sticlă e mai puternic decât mine.

— Delăsarea nu e acelaşi lucru cu lăsarea, spuse clătinându-se părintele Serafim şi începu să râdă. Delăsarea înseamnă să fii puturos şi leneş.

Cezar luă paharul de ţuică de pe masă şi îl aruncă în ochii părintelui Serafim.

— Javră! Mă faci pe mine leneş şi puturos? Nu te uiţi la tine, baragladină? Păi la câte straturi de osânză ai pe tine, cine e mai puturos? Eu sau tu? ţipă Cezar de peste masă împroşcând cu salivă.

— Se referea la băutură, încercă să îl domolească părintele stareţ Vladimir.

— Păi şi-atunci ce caută să bea cu noi dacă are ceva cu băutura? Eu nu l-am chemat. L-ai chemat tu, părinte? spuse Cezar. Nu te supăra pe mine, părinte. Am greşit, iartă-mă, nu am vrut. Tu eşti bun şi nu vreau să îl supăr pe Dumnezeu, începu să scâncească Cezar şi luă mâna părintelui Vladimir la pupat.

— Cezare, nu mă înţelege greşit, spuse părintele Serafim ştergându-şi ţuica de pe ochelari şi aşezându-se la calculator. Uite ce zice Dexul, de-lă-sa-re: nepăsare, neglijenţă faţă de o muncă începută, a abandona o treabă începută. Vine din franceză. Deci nu e lene, cum am zis eu, dar e o legătură, nu, părinte? şi îi aruncă o privire pe sub ochelari părintelui stareţ. Să abandonezi o muncă începută presupune şi lene. Nu zic că asta e problema lui Cezar, dar delăsarea are legătură şi cu lenea.

— Ce vrea să spună părintele Serafim, zise Vladimir, e că delăsarea nu

înseamnă acelaşi lucru cu lăsarea sau cu lăsatul de băutură. Delăsarea e o chestie sufletească, un defect omenesc, iar lăsatul de băutură e o acţiune concretă. Delăsarea nu te ajută când vrei să te laşi de băutură. Voinţa şi credinţa te ajută, şi eu am credinţa că astea sunt ultimele zile în care mai punem băutură pe limbă. Suntem de aproape două săptămâni într-o beţie continuă şi uită-te la mine, spuse părintele stareţ şi îi ridică faţa bărbatului cu ambele mâini, astea sunt ultimele sticle de ţuică din pivniţa mănăstirii. S-a terminat băutura.

Cezar, cu ochii închişi, aproape adormit, schiţă din buzele arse un sărut pe care îşi imaginã că îl depune pe mâna binecuvântată a părintelui stareţ.

La scurt timp după ce se termină băutura din mănăstire începu sevrajul, sau ceea ce fratele Gavril numise ulterior exorcizarea lui Cezărică. Nu a rămas geam întreg în toată mănăstirea şi nici un cotlon care să nu fie răscolit. Toate pivniţele şi dulapurile au fost controlate de mai multe ori. În mănăstire erau atunci trei călugări, părintele Serafim şi părintele stareţ Vladimir. I se părea că toţi se aliaseră împotriva lui. Ascundeau sticlele de băutură. Cezar îl privea cu ură mai ales pe fratele Gavril şi îl bănuia că muta sticlele din dulapuri chiar înainte să înceapă el o nouă căutare. De aceea, într-o seară Cezar intră cu o făclie aprinsă în camera fratelui Gavril şi îl ameninţă cu ochii injectaţi că îi dă foc dacă nu îi arată unde a ascuns sticlele. Lupta a durat câteva secunde. Încercând să-l potolească, fratele Gavril i-a spart o sticlă de agheasmă de un litru în cap. Drept urmare, Cezar a ieşit în curtea mănăstirii urlând că Satana preschimbase ţuica în apă şi vrea să îl omoare. Dimineaţa, când a ajuns poliţia la mănăstire, Cezar n-a mai fost de găsit. Agenţii de poliţie au fost luaţi cu binişorul de părintele stareţ, care nu voia să facă prea multă vâlvă în jurul întregii poveşti considerând că lucrurile ar fi fost mai grave dacă s-ar fi întâmplat în altă parte şi nu în mănăstire.

— Se mai întâmplă uneori şi în mănăstire să intre necuratul şi să îşi facă de cap, spuse părintele stareţ.

— O persoană a sunat la 112 şi a spus că cineva vrea să dea foc mănăstirii şi să îi omoare pe călugări, spuse agentul aranjându-şi cascheta.

— A fost o situaţie mai complicată. Am avut aici la mănăstire un bărbat care are probleme cu alcoolul şi aseară a avut o criză. Din cauza abstinenţei a intrat în sevraj, spuse părintele.

— Pare că a avut o criză serioasă. Vă supăraţi dacă ne uităm puţin prin mănăstire? Dacă tot am bătut drumul până aici, spuse agentul.

Poliţiştii au evaluat situaţia şi la final au cerut să vorbească cu un preot

din cadrul mănăstirii.

— Eu sunt părintele stareţ, conducătorul acestei obşti, spuse părintele Vladimir.

— Serios? Păi nu ar trebui să fiţi îmbrăcat în sutană sau cum îi spune? se miră agentul.

— Ba da, dar bărbatul ăsta de care vă spuneam se speria când ne vedea îmbrăcaţi în sutane şi devenea agitat, improviză părintele stareţ.

— Păi şi de unde ştiu eu dacă sunteţi preot sau nu? Ne arătaţi şi nouă un buletin şi un act care să facă dovada că sunteţi preot la această mănăstire, vă rog? întrebă poliţistul pe un ton de rutină. Şi un act al imobilului cu ce persoane aveţi aici luate în spaţiu, completă el.

Părintele se schimbă de hainele obişnuite şi îşi puse hainele negre de preot călugăr. Ieşi cu documentele şi îşi dădu încă o dată seama cât de nepotrivită era sutana pe timp de vară.

— Acum suntem doar cinci persoane în mănăstire. Doi preoţi şi trei călugări. Lipsesc încă şase călugări şi un preot. Sunt plecaţi cu diverse probleme în ţară, spuse părintele stareţ.

— Dumneavoastră sunteţi Vladimir Teofil Pavelescu? spuse poliţistul comparând poza din buletin cu faţa părintelui.

— Preot şi stareţ al Mănăstirii Scărarului, completă obosit părintele Vladimir.

— Mda, şi atunci domnul Daniel Angelescu, preot şi stareţ al Mănăstirii Scărarului, cine e? întrebă poliţistul răsfoind cartea de imobil a mănăstirii. Văd că dumneavoastră figuraţi aici doar ca preot călugăr.

— Aa, Daniel Angelescu este răposatul stareţ al mănăstirii. E îngropat aici, în curtea mănăstirii. S-a prăpădit în primăvară şi cred că am uitat să îl scoatem din cartea de imobil. Iar în legătură cu funcţia de stareţ al mănăstirii, mitropolitul Munteniei şi Dobrogei trebuia să emită o hârtie de numire de la Arhiepiscopie. Durează mai mult lucrurile astea. La Bucureşti au treburi mai importante.

— Aveţi aprobare de înhumare a persoanei decedate în curtea mănăstirii? Certificat de deces aţi scos? întrebă poliţistul pe un ton rece.

— Mă scuzaţi, dar ce legătură are înhumarea răposatului părinte Daniel cu situaţia pentru care aţi fost chemaţi? întrebă părintele Vladimir.

— Sunt chestiuni de rutină, spuse indiferent poliţistul continuând să verifice documentele.

— Dumneavoastră aţi venit să rezolvaţi chestiuni de rutină aici? Habar nu aveţi despre ce este vorba, ce se întâmplă în mănăstirea asta şi câţi

oameni şi-au găsit şi îşi găsesc alinarea la noi, spuse enervat părintele. Şi vă apucaţi acum să investigaţi pe cine şi unde am înmormântat.

— După cum arată lucrurile se pare că cineva nu prea şi-a găsit alinarea aici. Puneţi-vă în locul meu. Am ajuns într-o mănăstire izolată, toate geamurile sunt sparte, totul pare devastat, în plus, n-am găsit nici un preot. Adică toată lumea e îmbrăcată în civil. Poate că nu suntem noi duşi prea mult pe la biserică, spuse poliţistul privind spre colegul său mai tânăr, dar ştiu că preoţii, şi mai ales călugării, sunt mereu îmbrăcaţi în hainele alea negre şi lungi. Aici am dat peste nişte oameni îmbrăcaţi în pantaloni scurţi şi în tricouri. Ce să înţelegem noi din toate astea?

— V-am explicat care era problema. Ce ar trebui să faceţi dumneavoastră ar fi să începeţi să îl căutaţi pe bărbatul despre care v-am vorbit. Se află în pericol. Ştiţi ce înseamnă *delirium tremens*? Este o stare care apare la persoanele dependente de alcool. Acest om trebuie ţinut sub supraveghere medicală, spuse părintele enervat.

— Şi aici, la mănăstire, era sub supraveghere medicală? interveni celălalt agent, un tip scund şi foarte slab.

— Era sub supravegherea noastră. Abia azi-noapte a luat-o razna. Urma să chemăm un doctor, dar uite că a dispărut. Probabil că e prin pădurile din jur, caută drumul spre vreo cârciumă. Trebuie să îl găsim până nu se întâmplă vreo nenorocire. Vă daţi seama că, neavând nici un ban la el, deci nici cu ce să îşi cumpere băutură, va deveni probabil violent când o să fie refuzat. Asta s-a întâmplat şi astă-noapte, spuse îngrijorat şi cu revoltă în glas părintele Vladimir.

— Dar ce făcea mai exact acest bărbat la mănăstire? se interesă agentul-şef. Era şi el călugăr?

— Nu era călugăr, spuse părintele Vladimir.

— Deci nu era călugăr. Venise de bunăvoie? întrebă impasibil agentul.

— L-a adus părintele Serafim, răspunse părintele.

— Deci l-a adus părintele Serafim, îşi notă într-un carnet agentul. Părintele Serafim cine este?

— Eu sunt, răspunse părintele Serafim şi făcu un pas în faţă. Îmbrăcat cu nişte pantaloni de camuflaj trei-sferturi destul de murdari şi cu un tricou polo albastru, părea mai degrabă un administrator de bloc abia trezit din somn.

— Deci dumneavoastră îl cunoaşteţi pe domnul care a vrut să dea foc mănăstirii azi-noapte? întrebă poliţistul.

— E văr cu mine. L-am adus la mănăstire pentru că mi-a spus că îşi

doreşte să se lase de băut şi m-am gândit că un loc liniştit şi rugăciunea l-ar putea ajuta, răspunse părintele Serafim.

— Să-mi aduceţi şi dumneavoastră un buletin, vă rog, adăugă agentul cel sfrijit.

— Ce legătură are buletinul părintelui Serafim cu toată situaţia asta? Pierdem timpul cu discuţii inutile, izbucni părintele stareţ. Poate că ar trebui să mai sun o dată la 112 ca să trimită pe cineva şi să ne salveze de dumneavoastră.

— Stimate părinte, noi ne facem datoria. În acest moment situaţia e foarte neclară. Trebuie să facem o investigaţie ca să putem întocmi un raport, răspunse agentul-şef.

— Sunt alte lucruri de care ar trebui să vă ocupaţi. Omul acela trebuie căutat şi ajutat să se îndrepte. El este acum în derivă, poate fi periculos. Poate chiar în timp ce dumneavoastră ne luaţi nouă datele din buletin el face vreo prostie. Înţelegeţi? strigă părintele stareţ la agenţi.

— Părinte, vă rog să folosiţi un ton cuviincios. Nu am venit de capul nostru aici. Cineva ne-a chemat pentru că a fost în pericol, spuse agentul.

— Eu am sunat, interveni fratele Gavril. M-am temut să nu facă vreo prostie bietul om. Acum îmi pare rău.

— Dumneavoastră cine sunteţi? întrebă prompt agentul sfrijit.

— Frate Gavril, du-te şi pune rasa călugărească pe dumneata şi adu şi buletinul, că domnii poliţişti vor să facă dreptate, spuse cu lehamite părintele Vladimir.

Între timp părintele Serafim se întoarse cu buletinul. Începu o nouă discuţie cu poliţiştii, pe marginea diferenţei dintre numele său din buletin şi cel de călugărie, pe care îl primise la intrarea în obştea mănăstirească. După ce îşi notară şi datele celorlalţi călugări din mănăstire şi consemnară stricăciunile, poliţiştii se întoarseră de unde veniseră promiţând că vor trimite în pădure o echipă în momentul când se vor împlini 24 de ore de la dispariţia bărbatului. Dacă între timp acesta apărea la mănăstire, călugării erau rugaţi să anunţe postul de poliţie din sat.

Spre seară Cezar apăru în curtea mănăstirii. Era beat, dar fericit. Cezar intră în bucătăria mănăstirii şi puse pe masă trei sticle de votcă, pline. Avea chef de vorbă şi de băut. Se anunţa o noapte caldă şi plăcută, dar în sufletul locuitorilor mănăstirii se instalase frigul îndoielii. Ideile părintelui stareţ începeau să lase un gust amar. Se simţeau secătuiţi de putere în faţa acestui bărbat care umplea pahar după pahar şi care nu dădea semne că va renunţa vreodată la viciu.

— Dar nu ăsta e drumul pe care trebuie să mergem noi, slujitorii Bisericii? Ne-am obişnuit să ne fie uşor. Nu prin chin şi îndoială a trecut chiar şi Domnul nostru Isus Cristos, în Grădina Ghetsimani, înainte să se jertfească pentru păcatele oamenilor? Oare nu deznădejdea era cel mai mare inamic al călugărului? Să luăm mereu aminte şi să nu lăsăm deznădejdea să ne umple inimile. Şi atunci, după ce am parcurs drumul acesta împreună, de ce să îl abandonăm? le spuse părintele fraţilor săi luând un pahar de votcă de pe masă şi ridicându-l.

Mirosul greţos al votcii de proastă calitate îi întoarse stomacul pe dos, dar părintele stareţ se uită în ochii tovarăşilor săi de credinţă, apoi la amărâtul de beţiv care zâmbea prosteşte către adunarea de la masă şi dădu pe gât otrava. Îi veni să vomite, dar se ţinu tare şi doar ochii i se umplură de lacrimi mari care îi curgeau pe obraji. În faţa acestor lacrimi, fraţii Gavril, Teodor, Atanasie şi părintele Serafim se simţiră atinşi de sacrificiul pe care stareţul acestei mănăstiri era dispus să îl facă doar pentru un om. Lupta trebuia dusă până la capăt. Isus nu se răstignise doar pe o jumătate de cruce, nu? Puseră cu toţii mâna pe pahare şi le dădură pe gât. Fratele Gavril se ţinu tare, dar ceilalţi vomitară.

Primele raze ale dimineţii îl găsiră pe părintele stareţ în uşa de la intrarea în biserică. Pe umărul său, rulat în covorul de iută, sforăia Cezar. Soarele îi intră în ochi părintelui stareţ cu o blândeţe dumnezeiască. Întinse covorul de iută pe pajiştea din faţa bisericii şi îl dezveli pe Cezar. Se aşeză în fund lângă el şi îi luă pachetul de ţigări care îi ieşea din buzunar. Scoase o ţigară scofâlcită şi o aprinse. Trase obosit un fum, ca după un urcuş lung, şi se lăsă pe coate admirând răsăritul. Dintre picioarele crăcănate ale beţivului care sforăia se iţi prin treningul supraelastic o erecţie care zvâcnea leneşă în lumina dimineţii. Părintele stareţ începu să râdă singur şi se înecă cu fumul ţigării. Gustul coclit şi îmbâcseala din haine se evaporau în căldura soarelui. Se simţea deshidratat şi inima i-o luase la galop. Era obosit. Ar fi trebuit să doarmă.

Acest început de zi i se părea acum mai crud ca moartea. O nouă şansă pe care o primeau cu toţii în mod egal. Şi nu toţi oamenii îşi doreau încă o şansă. Unii ar refuza-o, dorindu-şi mai repede sfârşitul decât razele soarelui glorios. El aici, pe covorul de iută, Cezar beat un metru mai la dreapta, oamenii viermuind prin oraşe, unii fericiţi, alţi nefericiţi. Oare se opreau pentru o fracţiune de secundă să privească spre acelaşi soare? Un astronaut pe staţia orbitală cuprindea cu privirea ziua şi noaptea în acelaşi spaţiu, ora nouă dimineaţa şi ora nouă seara încăpeau în aceeaşi fereastră. Miliarde de

oameni şi acelaşi răsărit pentru toţi. Încă o dată şi încă o dată. Decorul pare atât de divers pentru că suntem foarte mici şi fiecare fir de iarbă devine o minune, dar dacă priveşti de sus, de pe orbită, totul pare banal: o planetă se învârte în jurul axei sale şi al soarelui, aceleaşi mişcări la nesfârşit. Oare câţi oameni mureau chiar în acest moment? Oare câţi se năşteau? Oare câţi se năşteau în acest moment şi aveau să ajungă vreodată la Mănăstirea Scărarului? Probabil că nici unul, îşi spuse părintele stareţ şi îşi ridică sutana ca să-şi încălzească picioarele păroase. Se tolăni într-o rână şi arse cu ţigara un fir de iarbă uscat.

În timp ce părintele stareţ şi Cezar erau acolo, în faţa porţii mănăstirii îşi făcu apariţia uriaşul câine ciobănesc. Ceva îl distra, pentru că părea să aibă un zâmbet simpatic pe faţă. Un zâmbet bonom, îşi spuse părintele, dacă bonom ar putea fi folosit în cazul animalelor. Întinse o mână şi îl chemă. Câinele intră în curtea mănăstirii şi după el veni altul, galben, costeliv, cu o faţă perversă, care începu să alerge bezmetic cu capul în jos şi coada între picioare. Era pentru prima oară când îl vedea pe câinele ăsta. De obicei câinii ciobanilor erau mai mari şi nu umblau aşa umili şi nesiguri pe ei. Trebuie că era vreun câine de prin satele din apropiere care se pierduse prin pădure. Câinele galben dădu câteva ocoluri covorului pe care stăteau cei doi bărbaţi şi se opri în faţa părintelui stareţ cu o privire tulbure şi sălbatică. Din gură îi curgeau bale. Abia atunci îi trecu prin gând părintelui că animalul ar putea fi turbat. Îşi retrase mâna şi căută cu privirea o piatră sau ceva să arunce în potaie. Dădu să se ridice, dar câinele se repezi spre el. Apucă o margine a covorului de iută şi o ridică în faţa dinţilor câinelui. Îi auzi cum se lovesc muşcând aerul pe lângă mâna lui. Se lungi repede şi se înfăşură în covor peste Cezar. Simţi respiraţia câinelui prin covorul de iută. Rămase nemişcat. Inima îi bătea cu putere. Nu îi era frică de moarte, dar moartea prin turbare i se părea ceva îngrozitor. Cezar mormăia sub el şi duhnea a votcă proastă. Trecură câteva clipe. Renunţase câinele, sau îl aştepta? Curând se auziră zgomotele unei încăierări. Câinele, probabil, ieşise din mănăstire şi se întâlnise cu dulăii de la stână. Se rostogoli şi dădu covorul la o parte. Rămase întins pe spate, învăluit în razele soarelui, cu rugăciunea inimii în gând. Printre fotonii razelor de soare trebuie că se strecuraseră şi câteva fărâme din iubirea lui Dumnezeu. Adormi fericit.

Era ora opt şi ceva dimineaţa. Fratele Ieronim intră în mănăstire cu zâmbetul pe buze. Urcuşul pe scările din pădure îi pusese inima la treabă şi se opri să-şi tragă sufletul. O durere scurtă îi săgetă pieptul.

— Haideţi, intraţi, le spuse cu sufletul la gură celor două fete care îl însoţeau.

Cristina şi Ramona erau două fete de 19 şi 20 de ani, din Brăila. Fuseseră colege la aceeaşi şcoală profesională, dar se împrieteniseră foarte bine la un videochat din Bucureşti. O vreme au lucrat chiar pe aceeaşi cameră. Se jucau, cum spuneau ele. Clienţii le dădeau indicaţii, iar ele se jucau după cum le tăia capul pentru că nu înţelegeau toate cuvintele. Când auzea „fuck“, Ramona se uita în cameră, zâmbea înţelegător către client şi îi răspundea „*no fuck*“, după care îi dădea o palmă peste fund Cristinei şi spunea:

— Ăsta vrea să ne futem, fată, şi începeau amândouă să râdă.

După ce s-a desfiinţat firma de videochat, Ramona şi Cristina au intrat la un salon de masaj erotic din Centrul Vechi al Bucureştiului. Dar viaţa aici era grea. Mai ales pentru Ramona, care devenise foarte anxioasă din cauza bolilor venerice cu care se confruntase în ultima vreme. Plus că nu prea câştigau mare lucru şi uneori luau şi bătaie dacă aveau de comentat la cererile clienţilor. Nu mai lucrau împreună decât foarte rar, când cineva comanda pachetul Nirvana sau Nirvana Supreme.

Şi exact pachetul Nirvana Supreme a fost comandat de Ieronim într-o seară călduroasă de august. Ieronim şi Aurel, prietenul său din copilărie, mecanic auto la un service din Drumul Taberei, s-au reîntâlnit după opt ani şi au fost masaţi îndelung, spălaţi, mângâiaţi, relaxaţi, parfumaţi şi la final futuţi de cele două fete până au uitat cu desăvârşire de ei înşişi.

— Nirvana, frate, spuse Aurel.

— Ce e Nirvana? întrebă Ieronim.

— Păi un fel de Rai, fraiere. N-ai învăţat nimic la mănăstire acolo? râse mecanicul întins în jacuzzi.

— Nirvana este starea de fericire realizată prin eliberarea de grijile zilnice, citi Ramona textul de pe un fluturaş care făcea reclamă salonului, apoi i-l oferi lui Ieronim.

După ce a atins Nirvana alături de prietenul său, mecanicul auto, Ieronim a ieşit pe străzile aglomerate din Centrul Vechi şi s-a plimbat o vreme prin alte cârciumi, plutind uşor ca un abur. În exaltarea pe care o simţea ar fi vrut să îl sune pe părintele stareţ la mănăstire să îi povestească. Intrase în Nirvana. Zâmbea. Viaţa dincolo de zidurile mănăstirii însemna atâtea lucruri.

— Hai, fraierică, să îţi fac cinste cu o şaorma, îl smulse din visare mecanicul.

Mirosul de mâncare îl trezi din amorţeală. Chiar îi era foame. În timp ce aştepta o văzu din nou pe Ramona. Trecu pe lângă el fără să îl bage în seamă şi se aşeză la o masă alături de prietena ei. Ieronim simţi o furnicătură care îi urca din abdomen spre cerul gurii. Îşi aduse aminte scenele consumate cu doar câteva ore în urmă. Se apropie de ele cu un zâmbet mucalit şi se aşeză la masă.

— Peştele e afară şi face spume dacă ne vede că vorbim cu tine, spuse fără chef Ramona privind indiferentă pe fereastră.

— Voiam doar să facem cunoştinţă. Eu sunt Ieronim, spuse călugărul căutând să prindă privirea fetei.

— Ramona, răspunse fata muşcând din şaorma zemoasă.

Ramona, ce coincidenţă, îşi spuse Ieronim. De atunci şi până la întoarcerea la Mănăstirea Scărarului au mai trecut câteva săptămâni. Ieronim mergea aproape zilnic la salonul de masaj şi întreba de Ramona. Dacă nu era liberă, aştepta până se elibera. La început conversaţia se lega greu, dar după a patra vizită Ieronim aflase că visul Ramonei era să îşi deschidă un videochat unde să lucreze doar ea cu Cristina. Chiar mă înţeleg bine cu Cristina, spunea Ramona. Din acest motiv, Ieronim mai comanda din când în când şi un masaj Nirvana Supreme, dar doar ca să o facă pe Ramona să se simtă bine. Nu îl interesa Cristina. Ea putea să stea şi să se uite pe geam. Şi Cristina se uita pe geam sau mai intra în vorbă şi ea după ce Ieronim ieşea din Nirvana. Când le-a spus că era călugăr şi le-a propus să vină cu el la mănăstirea Scărarului, fetele au izbucnit în râs. Ramona chiar s-a supărat şi a ieşit din cameră când el a insistat, dar Cristina a stat şi l-a ascultat. Pe urmă fetele au vorbit între ele, iar planul lui Ieronim li s-a părut interesant. Ieronim le spusese că ar putea chiar să îşi facă un videochat la mănăstire, că părintele stareţ avea un plan pentru oamenii păcătoşi, şi acum şi el era într-un fel păcătos, dar asta nu îl îndepărta de Dumnezeu, ci îl aducea mai aproape de oamenii adevăraţi ca ele.

Au fugit de la salon pe la trei dimineaţa. Cristina făcuse planul de evadare. Ieronim trebuia să le aştepte cu un taxi lângă şaormăria de pe splaiul Dâmboviţei. Fetele trebuiau să fie foarte prietenoase cu ţiganul gras care le scotea în fiecare noapte la masă şi să îi facă cinste cu o şaorma. Ramona trebuia să pună două pastile de Ciocolax pisate în ea.

— Ce faceţi, nebunele mele? spuse ţiganul zâmbind la şaorma imensă pe care Ramona i-o întinsese.

— Hai, mă, ia că e cu ce îţi place ţie, insistă Ramona cu toată amabilitatea de care era în stare.

— Da’ de unde ştii, nebuna mea, cu ce îmi place mie? zâmbi ţiganul şi luă şaorma.

— Nu vii cu noi la masă? spuse cu teamă Ramona.

— Nu, fă, vă aştept afară că e prea cald înăuntru, spuse ţiganul muşcând din şaorma.

— Da’ nu ne grăbeşti ca data trecută, insistă Ramona.

— Mergi fata mea şi fă-ţi treaba, da’ să nu ne apuce dimineaţa aici, mormăi ţiganul cu gura plină.

Fetele îşi comandaseră mai multă mâncare ca de obicei. Mâncau încet şi stăteau cu ochii pe ţiganul de-afară care intrase în vorbă cu cineva. Minutele treceau greu. Bărbatul nu părea să fi mâncat prea mult din şaorma. Din când în când fetele îi zâmbeau şi mai luau câte un cartof. Nu le ardea de mâncat.

— Mori în chinuri, spuse Ramona şi îi zâmbi prin geamurile mari de termopan arătând spre şaorma ei.

Cristina începu să râdă în hohote. Fenolftaleina din Ciocolax începu să îşi facă efectul. Bărbatul mai luă o gură şi se schimbă brusc la faţă.

— Aşa, ia şi mănâncă, mânca-ţi-aş coliva ta, continuă Ramona cu zâmbetul pe faţă.

Ţiganul intră în şaormărie şi strigă la ele să se grăbească că trebuie să plece. Fetele zâmbiră şi mai luară un cartof, rugându-se la Dumnezeul laxativelor să intervină mai repede. Bărbatul se apropie de tejghea. Spuse ceva către unul dintre băieţii care făceau şaorma. Acesta îi făcu semn să repete şi ţiganul aruncă cu şaorma în el. Mişcarea bruscă îi provocă o crampă. Aruncă o privire disperată spre fete.

— Haide, fă, mai repede, că dă dracii în ea dă şaormă! ţipă isteric ţiganul.

Fetele strânseră speriate mâncarea şi ieşiră, dar ţiganul dispăruse demult pe străduţele din Centrul Vechi lăsând în urmă un miros urât.

În staţia de taxiuri, lângă un Cielo galben prăpădit, Ieronim mânca un măr. Îşi pipăi buzunarul pantalonilor privind cum ţiganul gras iese fugind din şaormărie. Din teancul de trei mii de lei pe care îi primise de la părintele stareţ Ieronim mai avea doar trei bancnote de 50 de lei. Taximetristul, un moş cu mustaţa galbenă de la tutun, ştergea farurile maşinii cu o mână şi fuma cu cealaltă. Fusese singurul taximetrist care acceptase să meargă la ora aia până la Măneciu cu două sute de lei şi asta pentru că maşina era pe GPL. Călugărul aruncă mărul mâncat pe jumătate şi îi făcu semn Ramonei. Poate că or mai avea şi fetele ceva bani la ele, îşi

spuse şi se urcă în faţă. Scaunele miroseau a fum de ţigară şi a benzină. La oglinda retrovizoare se legăna o icoană cu Maica Domnului. Ieronim spuse un *Tatăl nostru* şi căută în buzunarul pantalonilor cartea lui de rugăciuni, pe care o atinse repede cu degetele. Se gândi că, dacă va termina rugăciunea până intră fetele în maşină, totul va fi bine. Ramona puse mâna pe mânerul portierei chiar în momentul în care Ieronim spuse *Amin* cu voce tare. Era cam la limită, dar tot era un semn bun. Fetele aduseră cu ele un val de parfum nou în maşină. Loţiune de masaj cu aromă de liliac, şerveţele umede de la Nivea şi şaorma de vită. Ieronim însuşi mirosea a parfum de liliac de câteva săptămâni. Taximetristul se urcă la volan şi porni maşina, nu înainte de a întreba cu ţigara în gură dacă deranjează pe cineva fumul. Fetele stăteau cu ochii pe geam aşteptând cu teamă. O mână deschise portiera de pe partea Cristinei. Capul unui bărbat negricios se iţi în cadrul portierei.

— Am client, strigă moşul şi scăpă ţigara aprinsă pe care o ţinea între buze. Ei futu-ţi ţigara mă-tii, sări moşul ca ars şi începu să se foiască atingând cu burta volanul şi pipăindu-se între picioare după ţigară. Uite cum îmi stric eu încă o pereche de pantaloni, spuse taximetristul gâfâind şi deschise portiera maşinii. Se dădu jos şi se scutură de scrum. Fetele stăteau cu sufletul la gură. Cristina luă mâna Ramonei şi o strânse tare la piept.

— Haideţi să mergem, interveni cu vocea gâtuită Ramona.

— Staţi, domnişoară, puţin. Arde undeva? Şi aşa 200 de lei până la Măneciu e preţ de mers pe jos, nu cu taxiul, se enervă moşul.

Taxiul porni şi se pierdu în şirul de maşini care ocoleau Piaţa Unirii. Era cald. La Universitate, Ramona deschise geamul şi auzi scâncetele unui pescăruş. Pe deasupra Teatrului Naţional trecea un stol de păsări. Îşi aduse aminte de Brăila. Copilăria printre ţiganii din Lacu Dulce. Răfuielile, bătăile, curvele, şi deasupra tuturor pescăruşii care treceau lin. Pescăruşii care vedeau toate grozăviile în zborul lor şi, probabil, de asta scânceau aşa trist. Îşi dorise să zboare cu pescăruşii şi uite că zbura. Era într-un Cielo şi se îndrepta spre o mănăstire de la munte. Oare existau pescăruşi acolo? Dacă sunt şi la Bucureşti probabil că sunt peste tot. Îi veni să plângă gândindu-se la viaţa ei din ultimii ani. Se uită la Cristina, care stătea cu capul dat pe spate, gata să adoarmă. Erau două curve. Ajunseseră două curve. Ce zbor era şi ăsta, măi mamă? îşi spuse cu vocea mamei ei în gând, vocea plină de milă şi înţelegere. Pescăruşii dispăruseră, în urmă rămăsese doar vocea care repeta „măi, mamă“ ca o îmbrăţişare caldă. Ce zbor era şi ăsta? Zborul unei femei pe deasupra formelor de relief. Azi eşti la câmpie,

mâine la munte.

Cristina şi Ramona nu mai urcaseră niciodată pe un munte. Singurele călătorii pe care le făcuseră în copilărie fuseseră prin satele din jurul Brăilei şi prin Deltă. Când au ajuns în golul alpin de pe muntele Nebunu Mare abia mai puteau să respire. Aici sigur nu avea să le găsească nimeni. Ţiganul ăla borţos ar fi făcut sigur infarct pe la jumatea drumului, îşi spuse Ramona şi trase adânc aer în piept. Era răcoare.

— Îţi dai seama cum o fi iarna aici? spuse Cristina gâfâind. Or avea apă caldă?

Ramona zâmbi şi intră pe poarta mănăstirii. Poteca urca domol printre tufele de trandafiri înfloriţi. În faţa bisericii, pe iarba verde, dormeau părintele stareţ şi Cezar întinşi pe covorul de iută. Cele două fete se opriră în faţa covorului. Amândouă se uitau la erecţia lui Cezar, schimbară o privire scurtă şi izbucniră în râs. Şi călugării ăştia erau tot oameni.

Venirea celor două fete l-a bucurat pe părintele stareţ Vladimir. Cezar nu mai era singurul orfan cu probleme din casa Domnului. Acum la fel de importante erau şi Cristina, şi Ramona. Ba uneori, chiar mai importante, pentru că nu erau atât de dificile ca beţivul, şi ele chiar îşi doreau să înceapă o viaţă nouă. Mănăstirea era un scurt popas unde voiau să îşi lingă rănile, cum spunea stareţul, ca pe urmă să plece în Spania la mama Cristinei, să se angajeze acolo şi eventual să îşi întemeieze o familie. Când părintele Vladimir spunea că fetele urmau să îşi lingă rănile, Cezar, dar şi ceilalţi bărbaţi din mănăstire, mai puţin Ieronim, şi le imaginau pe cele două fete întinse în patul din camera lor cum îşi lingeau rănile. Ispita era mare, dar credinţa şi rugăciunea îi ţineau departe de păcat. Înţeleseseră cu toţii din experienţa beţiilor pe care le avuseseră cu Cezar că un lung şir de relaţii sexuale nu avea să schimbe cu nimic situaţia fetelor. Fetele trebuiau ajutate. De aceea, din banii pe care Mitropolia îi trimisese pentru asfaltarea scărilor din pădure, părintele stareţ folosi câteva mii de lei pentru cumpărarea unei camere video HD, a unui computer performant şi aduse în mănăstire internetul de mare viteză.

Până spre sfârşitul lunii septembrie în Mănăstirea Scărarului se întorseseră aproape toţi călugării plecaţi de Sfinţii Petru şi Pavel. Odată cu aceştia sosiră în mănăstire şi o serie de oameni care căutau alinarea suferinţelor pe care le dobândiseră în lumea vie. Pe lângă Cezar, Ramona şi Cristina, în mănăstirea Scărarului se mai aflau acum patru copilaşi rămaşi fără părinţi, un bărbat de 140 de kilograme care încerca să slăbească, un homosexual depresiv, o femeie care omorâse cu maşina un adolescent pe

trecerea de pietoni, un cerşetor care îşi dăduse afară din canal tovarăşul de suferinţă cu o iarnă în urmă şi acesta îngheţase de frig şi un politician care voia să-şi doneze toată averea unei mănăstiri şi să se călugărească. Fiecare călugăr culesese după puterile lui.

Pentru părintele stareţ Vladimir, Mănăstirea Scărarului începea să semene tot mai mult cu o arcă ce nu mai plutea printre păcate şi greutăţile vieţii. Acum arca pe care o conducea cu dificultate spre lumina caldă a lui Dumnezeu avea găuri în carena ei puternică şi devenise una cu lumea vie, puntea era inundată de apa murdară de păcate, la bordul ei se aflau oameni cu probleme reale şi complicate, dar erau oameni adevăraţi, pe care Dumnezeu îi iubea şi faţă de care Biserica păstra o distanţă din ce în ce mai mare pentru că nu îi înţelegea. Biserica era acum accesibilă şi prin păcat. Ce putea el să facă pentru a-i înţelege şi ajuta pe aceşti oameni? Era întrebarea cu care se trezea în minte în fiecare dimineaţă. Spera că aceeaşi întrebare era şi în gândurile fraţilor călugări, pentru că doar împreună puteau să găsească drumul spre bine.

Prorocul

Lui Maldini i se păruse mereu că ziua de 2 ianuarie e în plus în calendar. Pinguina avea şi o vorbă, zicea mereu că pe 2 ianuarie nici lumea nu moare, măi mamă. Se jura cu mâna pe inimă că, de când avea ea grijă de cimitir, nu îngropase pe nimeni pe 2 ianuarie.

Inerţia, futu-i gura mă-sii, îşi spuse Maldini stând cu barba în apa în care îi bolboroseau plăcut ciolanele. Doctorul care îl operase de cancer îi explicase ce înseamnă aia inerţie şi într-un fel îi plăcuse că toate lucrurile din jurul lui trăiau după legea inerţiei, că nimic nu putea fi oprit aşa, dintr-odată, nici cancerul şi nici viaţa omului, şi că era nevoie de timp. Asta era treaba cu inerţia, mânca timp. Era ca o salată de bœuf de Revelion care nu se termina exact la miezul nopţii. Cămătarul se întinse cât era de lung în mica piscină cu jacuzzi din hotelul de pe Calea Victoriei. Îi plăcea să stea în jacuzzi. Îşi ţinea capul sprijinit de marginea piscinei şi, cu mâinile întinse pe sub apă, căuta micile spaţii prin care ieşeau bulele de aer rece, încercând să le astupe ca şi când ar fi încercat să îşi astupe propriile goluri din plămânii pe care îi operase de cancer. Se gândea că aşa trebuie să treacă şi prin pieptul său aerul acum, că îl putea auzi cum bolboroseşte de parcă ar fi fost un jacuzzi. Trecuseră şapte luni de când îi fusese diagnosticat cancerul la plămâni. Un doctor de la o clinică din Turcia îl operase cândva prin toamnă, şi încă îl mai durea pieptul în fiecare dimineaţă de parcă ar fi dormit toată noaptea cu un pietroi în braţe. Turcul îi spusese că o să doară o vreme, e inerţia, nimic nu trece dintr-odată, toate schimbările au nevoie de timp. Reuşi să astupe cu greu şase găurele prin care ieşeau bulele de aer în jacuzzi, trei cu o mână şi trei cu cealaltă.

Prin geamurile mari vedea curtea interioară a hotelului. În mijlocul curţii era o altă piscină. Locul era pustiu. Soarele umplea totul cu razele sale aurii, pline de speranţă, chiar şi gândurile lui Maldini. Îşi aducea

aminte de beţiile pe care le trăsese în curtea hotelului, de şmecherii de la cazino, de evreii pe care îi dusese o dată la Pinguina acasă ca să le dea sarmale adevărate, româneşti, de poliţie, de curve, de prieteni. Acum stătea sprijinit cu capul de marginea micii piscine şi privea în sus. Se simţea obosit, dar îi plăcea să privească albastrul cerului. Îl relaxa. În jurul său, în piscina mare, interioară, de lângă jacuzzi era plin de oameni cu copii care se bălăceau şi ţipau de bucurie. Din când în când, câte un părinte cu copil se apropia de jacuzzi vrând să intre, dar imaginea cămătarului bărbos şi slab îl făcea să se întoarcă din drum de parcă jacuzziul ar fi fost ciumat. Maldini zâmbea cu oboseală şi se întorcea cu privirea spre cerul albastru de deasupra ignorând larma şi căutând să astupe mai departe găurile din pereţii piscinei. De unde stătea putea vedea prin geam un corp al hotelului care înconjura într-un L amplu piscina exterioară şi terasa de vară. Peretele clădirii din faţă strălucea auriu în lumina dimineţii. În partea de sus, razele soarelui păreau să lumineze toate imperfecţiunile zidului. Cineva făcuse nişte reparaţii la exterior, dar tencuise prost. Probabil nişte muncitori beţi. Îl deranja felul în care arăta zidul, în loc să strălucească glorios în soare îl făcea să se gândească la muncitori care miroseau a vodcă şi la salopete murdare.

Pe o terasă, la etajul opt al clădirii la care se uita Maldini, apăru o femeie într-o cămaşă lungă. Femeia se apropie de marginea terasei şi se opri în faţa balustradei de inox. Îşi aprinse o ţigară şi trase câteva fumuri privind în gol. Aruncă ţigara peste balustradă. O adiere îi răvăşi părul peste faţă. Şi-l strânse cu mâna şi îl dădu pe spate. Se prinse de balustradă şi trecu dincolo de ea. Maldini se ridică în şezut şi se uită în jur să vadă dacă mai era cineva atent la scena de pe acoperişul hotelului. Încercă să-i spună ceva unui bărbat care stătea pe un şezlong lângă el, dar nu mai avu timp. Femeia se aruncă în gol. Cămaşa largă flutură o secundă în aer şi dispăru cu tot cu femeie din câmpul vizual al cămătarului. Câţiva copii trecură în viteză pe lângă jacuzzi şi săriră în piscina mare împroşcând cu apă. Salvamarul suflă de două ori într-un fluier şi larma se linişti, totul reveni la normal. Cămătarul ieşi din apă. Nimeni nu văzuse nimic. Nu se vedea nici o mişcare în curtea interioară. Îşi puse un halat şi prosopul pe cap. În curtea hotelului simţi frigul cum îi trece prin osul pieptului ca un desfăcător de conserve. Nu se auzea nici un alt sunet în afară de dinţii care îi clănţăneau în gură. Păşea cu grijă să nu alunece pe chiciura de pe jos. Terasa se continua cu nişte pâlcuri de plante ornamentale care erau acoperite cu folie de plastic. Între aceste plante ornamentale a găsit-o clipind des şi căutând

lacomă aer, ca şi când oxigenul ar fi fost rarefiat. Avea un picior prins sub ea. Genunchiul îi ieşise de la locul lui şi stătea aiurea. Maldini s-a apropiat de ea şi a îngenuncheat pe suprafaţa acoperită cu surcele ornamentale din coajă de copac. Femeia s-a uitat la el şi a întins o mână spre faţa lui spunând: „Iartă-mă, Doamne!“, apoi a tras încă o dată aer în piept şi a tăcut. Pe o uşă glisantă a apărut un angajat al hotelului.

— Ce s-a întâmplat? a spus uitându-se la cămătarul care stătea înfofolit în alb lângă femeia moartă.

Maldini vru să spună ceva, dar nu putea să-şi mişte fălcile, ca şi când ar fi fost anesteziat.

Ţigara încă fumega undeva printre surcelele de lemn decorative. Cămătarul o luă între degete şi se uită la ea. Era intactă. Inspiră fumul de tutun pentru o clipă, apoi o strivi într-o scrumieră din grădină. Simţi cum i se pierd două lacrimi în barba deasă. Intră în clădire şi merse la vestiare, în boxe se auzea aria lui Figaro. Ce aiurea! De fapt ce era aiurea acolo? Bucuria oamenilor care se bălăceau în piscină şi muzica veselă sau moartea femeii? Simţea că mâna femeii trecuse rece prin pieptul său şi rămăsese acolo agăţată de el cu toată disperarea din ochii ei. Se îmbrăcă, dar se simţea foarte obosit şi îi intrase frigul în oase. Trecu pe lângă recepţie şi se opri. Ceru o cameră cu vedere spre curtea interioară a hotelului. În următoarele clipe se trezi privind de la fereastra camerei silueta femeii acoperită cu un cearşaf alb. O femeie de la bucătărie apăru şi aprinse o lumânare pe care o puse într-un pahar lângă moartă, îşi făcu cruce şi plecă grăbită.

Se băgă în pat şi-şi întinse picioarele sub aşternuturile albe şi fine. Parfumul balsamului de rufe se amesteca acum cu mirosul de clor pe care încă-l împrăştia pielea lui. Adormi cu imaginea femeii care se sufoca în minte. Visă razele soarelui cald, nişte muncitori urcaţi pe o schelă care tencuiau un zid, apoi se trezi într-o cameră apăsătoare. Era sfâşiat de o tristeţe străină. Un gol insuportabil, singurătatea ca o bucată de gheaţă aflată în derivă pe o apă rece în care avea picioarele prinse. Acum era pe terasa unui hotel şi îşi aprinse o ţigară. Simţi fumul usturător cum îi umple plămânii, dar nu se opri, mai trase o dată din ţigară şi aruncă chiştocul urmărind pescăruşii de pe acoperişul clădirii. Cădea în gol încet, ca şi când ar fi căzut într-o groapă cu mâl care mirosea a clor. În faţa lui stătea un înger alb cu barbă şi îl ţinea de mână. Plămânii nu îl mai ajutau, nu putea să respire. De pe acoperişul clădirii pescăruşii îşi luau zborul scâncind ca nişte copii. Tristeţea rămăsese în urma lor ca ecoul unui fâlfâit de aripi.

Se trezi. Transpirase tot. Îl usturau ochii şi avea gâtul uscat. Perna era udă. Întinse mâinile prin aşternut şi dădu de trupul cald al lui Cami. Se ridică în capul oaselor pe marginea patului, cu imaginea proaspătă în minte. Draperia era trasă. Un soare vesel bătea în geam. Îşi privi degetele de la picioare şi le afundă în covorul pufos al camerei de hotel. Îl durea un genunchi. Se ridică şi trase draperiile. În curtea hotelului câţiva muncitori acopereau cu folii de plastic plantele decorative din nişte ghivece mari. O senzaţie de frig îi trecu prin oase. Se întoarse spre patul în care Cami dormea liniştită. Sună telefonul. Era Pastramă.

— Ce faci, majestate? spuse Pastramă. Îţi place cadou' de Crăciun?

— Salut, Nicule, spuse Maldini obosit. Bă, tu mi-ai pus ceva în mâncare aseară?

— Nu, moşule, de ce spui asta? făcu Pastramă.

— Am visat numai prostii, spuse Maldini.

— Vezi că azi vine şi fata cu masaju', spuse Pastramă, după micu' dejun, e stabilit tot. Vă ia pă rând. Auzi, să mergeţi la turnu' Aifăl azi, io tre să plec diseară la Bucureşti că am o treabă, da' vă descurcaţi. Mergeţi la biserici, că au o grămadă, vă plimbaţi, alea-alea. Mă suni dacă ai nevoie de orice. Hotelu' e plătit all-inclusive până pă 3 ianuarie.

— Te sun dacă e ceva, spuse Maldini privind pe fereastră la muncitorii care acopereau plantele decorative cu folie.

În curtea interioară era un părculeţ cu alei care făceau legătura între diverse corpuri ale hotelului. Pe o movilă de pământ acoperită cu gazon erau trei brazi împodobiţi cu luminiţe de Crăciun, cu multe cadouri în jurul lor. O femeie trăgea de mână un copilaş care încerca să desfacă unul dintre cadouri. Trebuia să vină Moşu'. Maldini se aştepta ca pe uşa camerei de hotel să apară cineva plătit de sportivi care să îi facă felul cum o făcuseră cu Doiaru. Chiar dacă cedase 90% din afaceri, nu avea încredere în cadourile pe care le făceau sportivii, îi spusese şi lui Cami. Dar se baza cumva pe Pastramă, nu avea cum să îi tragă clapa chiar aşa căzut la pământ cum era, cu plămânii ferfeniţă.

Cami nu înţelegea, dar se bucura că era în Paris. Visa de mulţi ani să o vadă pe Monalisa la Luvru, să se plimbe cu vaporul pe Sena şi să meargă la Disneyland.

— Mergem azi la Disneyland? a spus Cami de cum a deschis ochii, întinzându-se sub plapumă.

— Făi, Cami, e 24 decembrie, îţi dai seama ce balamuc e azi la Disneyland? făcu Maldini uitându-se la ea cu o blândeţe pe care o căpătase

în ultimele luni de suferinţă. Plus că, dacă o fi să îmi ia glanda careva azi, nu aş vrea să o facă în Disneyland. Îţi dai seama cum ar suna ştirile cu un cămătar mierlit în Disneyland?

— Păi şi ce facem? Ne încuiem în camera de hotel? întrebă Cami cu o uşoară enervare.

— Luăm micul dejun în cameră şi pe urmă mi-a zis Pastramă că cică vine o fată să ne facă masaj, spuse Maldini.

— Masaj la 10 dimineaţa? se miră Cami.

Maldini intră în baie ridicând din umeri. După treizeci de minute stăteau în holul hotelului pe nişte fotolii imense cu speteze rotunde, uriaşe ca nişte cozi de păun şi aşteptau un taxi care să-i ducă la Luvru. Pe un fotoliu vecin stătea o femeie care îi tăie respiraţia lui Maldini. Femeia stătea dreaptă şi privea în gol la modelul alambicat al covorului ca şi când ar fi înţeles totul despre covorul respectiv şi n-ar mai fi surprins-o nimic. O tristeţe tăcută i se scurgea din priviri. Era mai frumoasă ca femeia din visul lui Maldini, dar era aceeaşi.

La Luvru era aglomeraţie. Cami îl trăgea după ea pe Maldini dintr-o încăpere în alta căutând tabloul lui Leonardo, dar cămătarul era cu gândurile în altă parte. Se uita la japonezii care umblau în grupuri şi îşi făceau poze din toate poziţiile. Ar fi vrut să vorbească cu părintele Cristea, cu care mai discutase despre visele pe care le avusese şi în spitalul din Turcia. I se arătaseră tot felul de grozăvii. Se visase iar mâncând mere, îmbrăcat în haine de preot, cu un câine mare lângă el. Mânca lacom mure dintr-un pom înalt şi cu cât mânca, cu atât câinelui îi curgea din gură o salivă abundentă ca un râu. Părintele îi spusese că era boala, pesemne, care ieşea din el, că sigur chimioterapia şi operaţia lăsaseră lucruri neterminate în trup, dar că mintea, spiritul şi credinţa puteau să scoată rămăşiţele răului afară. Un fel de inerţie a rugăciunilor care lucrau la partea trupească, îi spusese părintele, iar Maldini înjură apăsat în gând inerţia de mamă şi de toţi morţii. Asta dacă inerţia ar fi avut o mamă.

Găsiră tabloul cu Monalisa. De fapt, găsiră puhoiul de oameni care stătea, în faţa tabloului. Monalisa era mult mai mică decât îşi imaginase Cami. Chiar acolo printre toţi japonezii care miroseau a transpiraţie amestecată cu parfum, Maldini i-a povestit Cameliei despre visul pe care îl avusese şi despre femeia pe care o văzuse în holul hotelului. Era alb la faţă.

— Poate a fost o coincidenţă, îi spuse Cami.

— Ce coincidenţă, făi, Cami? spuse cămătarul agitat. Tu nu îţi dai seama cum a fost când am văzut-o pe femeia aia lângă mine mai devreme.

— Păi să vorbim cu cineva, spuse Cami.

— Cu cine? Cu miliţia?

— Cu părintele Cristea, spuse femeia mângâindu-l pe Maldini pe obraz.

Mâna ei era călduţă. Poate că aceeaşi mână la fel de călduţă i-ar fi mângâiat acum crucea din curtea bisericii la care slujea părintele Cristea, dacă nu ar fi reuşit operaţia din Turcia. Oare femeia asta îl iubea ca la început, sau era tot inerţia de acum aproape douăzeci de ani?

A doua zi erau în aeroport. Era Crăciunul, găsiseră cu greu bilete de avion. Pastramă suna înnebunit, dar Maldini nu mai avea chef să vorbească cu el. Nu îl mai interesa ce avea să-i spună fostul său tovarăş, cu care mâncase poale-n brâu în casa Pinguinei acum un an. Ce mai era de discutat?

Ningea încet pe aeroportul de lângă Paris. Maldini urmărea fulgii cum se jucau în aer întârziindu-şi căderea pe pământ şi se gândea că nici el nu era altceva decât un fulg care probabil mai avea puţin şi ateriza pe stratul de zăpadă pe care ar fi trebuit să ajungă mai demult. Se întreba dacă şi fulgii pe care îi vedea au vise, dacă se îmbolnăvesc, dacă se năşteau cu defecte când ieşeau din nori sau dacă aveau un Dumnezeu al lor, al fulgilor de nea. Telefonul începu să vibreze iar în buzunarul hainei. Era părintele Cristea. Un fulg de nea ateriză pe ecranul telefonului şi se topi rapid transformându-se într-o picătură de apă.

— Ce faci, părinte? întrebă Maldini căutând-o din ochi pe Cami. Crăciun fericit şi ţie! Uite ce voiam să te întreb, mai ştii visele de care ţi-am povestit io anu’ trecut?

— Da, trebuie să ne vedem.

— Eşti la mănăstire? spuse cămătarul. Hai că vin să ne vedem, mânca-ţi-aş gura ta!

Dinţii ascuţiţi

În vârful muntelui Nebunu Mare razele soarelui poleiau cu aur turla bisericii. Se anunţa o zi de vară călduroasă. Maldini se ridică din pat transpirat, se aşeză la măsuţa din chilie şi începu să scrie într-un caiet visul pe care îl avusese spre dimineaţă. Din când în când privea spre Camelia, care încă dormea. Zâmbi. Termină de scris şi închise caietul, apoi se ridică şi luă de la capul patului un polonic pe care îl scufundă în castronul în care Câinele Sfânt bălise toată noaptea. Bău cu poftă apa Câinelui Sfânt, îşi făcu repede o cruce şi se băgă în pat lângă Cami ca să mai prindă o oră de somn. O mângâie pe burta mare de gravidă şi adormi la loc.

Maldini devenise fratele Mladin. Locuia cu Cami într-o chilie din Mănăstirea Scărarului. Aşteptau un copil. Prin februarie i se arătase în vis că va avea un fiu pe care îl va boteza Petre, dar care nu va fi născut în mănăstire. Avea vise premonitorii în fiecare noapte de câteva luni, dar dacă nu se trezea să le noteze uneori le uita. Visa lucruri care urmau să se întâmple în cel mult o săptămână. Niciodată nu visa ce avea să se întâmple a doua zi, şi asta îl încurca uneori, pentru că oamenii se amestecau în mintea lui. Visa oameni pe care urma să îi întâlnească, de cele mai multe ori nu înţelegea nimic din ce visa pentru că era vorba despre nişte necunoscuţi. Unii apăreau plângând, alţii râzând. Unii se certau, alţii se târau ca nişte şerpi la picioarele lui, alţii pluteau, alţii îl mângâiau pe Câinele Sfânt. Din cauza asta, dimineţile trebuia să se întâlnească cu stareţul Vladimir şi fratele Ieronim ca să le povestească visul şi să îl analizeze. Fratele Ieronim visa şi el uneori lucruri pe care le putea lega de visele fostului cămătar şi care îl ajutau să descifreze mai uşor o anumită semnificaţie. După prânz Maldini îi primea în audienţă pe cei care ajungeau la mănăstire şi care auziseră de harul lui clarvăzător, discuta cu ei şi le spunea ce văzuse despre ei în vis. Nu primea nimic în schimbul serviciilor

de clarvăzător, dar le spunea că, dacă aveau bani de dat, trebuiau să dea altor oameni pentru ca binele să se întâmple. Numele oamenilor care trebuiau ajutaţi îi veneau în minte pe loc şi dispăreau imediat. Observase că, atunci când şi Câinele Sfânt era prezent, numele îi veneau mai uşor şi putea să fie mai clar atunci când le dădea oamenilor răspunsuri şi indicaţii pe care trebuiau să le urmeze. De fapt viziunea era condiţionată de o faptă bună pe care oamenii trebuiau să o facă. Cei care veneau în mănăstire şi pe care Maldini îi numea străini trebuiau să facă o faptă bună pentru cineva din mănăstire sau pentru un alt străin, lucru care se dovedea dificil, pentru că nu toată lumea era dispusă să fie ajutată. Unii nu înţelegeau, sau chiar nu îşi doreau binele care urma să li se întâmple, şi aici se ducea o luptă. Aici apărea discordia binelui, cum o numea stareţul Vladimir. Unii se întorceau la mănăstire şi se plângeau că binele pe care voiau să îl facă nu era primit, şi astfel nu reuşeau să ajungă la propriul bine. Dar aici nimeni nu mai avea nici o putere. Nici Maldini, nici stareţul, nici Câinele Sfânt.

Cele mai simple vise erau cele în care Maldini îl vedea pe străin mângâindu-l pe Câinele Sfânt pe o anumită parte a corpului şi atunci ştia că visul era despre vindecarea unei boli sau a unei părţi vătămate. De fapt despre vindecare a fost şi prima descoperire pe care a făcut-o când a ajuns la Mănăstirea Scărarului. Urcase ore întregi prin pădure alături de Cami şi de părintele Cristea, care îi aşteptase în Vălenii de Munte. Zăpada îi ajungea până la genunchi şi obosise. Abia respira. N-a crezut că va apuca să mai vadă mănăstirea, dar după mult chin a ajuns sus, în golul alpin în formă de peşte. Acolo, sărind ca un leu argintiu prin zăpadă, l-a întâmpinat Câinele Sfânt, care a început să îl lingă pe faţă şi pe piept. Era câinele din visele pe care le avusese înainte de operaţie, când era sigur că o să moară. Îl durea pieptul de cum îl scutura plânsul, dar simţea cu toată fiinţa lui că ajunsese în locul în care trebuia să ajungă şi că avea o legătură cu animalul care îl întâmpinase. În săptămânile care au urmat a aflat că animalul se comporta ca o antenă, cu cât era mai aproape de el în timpul nopţii, cu atât erau mai clare şi mai dese visele premonitorii. Din primele vise şi din discuţiile cu fratele Ieronim a înţeles că saliva Câinelui Sfânt avea puteri vindecătoare. Se visa mângâindu-l pe Câine pe piept şi se simţea foarte bine în vis, iar fratele Ieronim i-a recomandat să se ungă pe piept cu saliva Câinelui ca să se vindece de durerile pe care încă le avea. El însuşi se tăiase destul de rău la picior într-o coasă, iar după ce Câinele Sfânt venise într-o seară şi-l linsese, se vindecase în trei zile.

S-a uns şi cămătarul şi s-a simţit mai bine, dar într-o dimineaţă s-a

ridicat din pat ca somnambulul şi a mers în bucătărie peste fratele Nicodim, a tras un sertar şi a scos de acolo un polonic cu care a dispărut în chilia lui. A luat din castronul Câinelui şi a băut, apoi s-a culcat lângă Cami, care îl privea cu ochii cât cepele. Când s-a trezit durerea din piept dispăruse. Cami şi Nicodim i-au povestit cum umbla ca un strigoi cu polonicul în mână şi cum a băut apă din castronul Câinelui.

— Păi, da, mânca-v-aş gurile, a spus Maldini bucuros, pentru că saliva Câinelui este şi mai vindecătoare dacă o bei. Jur că nu mai simt nici o durere în piept de azi-dimineaţă, şi s-a bătut cu palma în piept.

Vestea că în Mănăstirea Scărarului trăia un călugăr clarvăzător care vindeca oamenii de diverse beteşuguri s-a răspândit repede. Toate babele din jurul mănăstirii dădeau telefoane nepoţilor şi nepoatelor plecaţi la oraş care se chinuiau cu diverse probleme de sănătate sau cu probleme la locul de muncă şi le spuneau de călugărul Mladin, la care trebuiau să vină în persoană dacă voiau să îşi rezolve viitorul. Stareţul Vladimir le zicea mereu că la Dumnezeu trebuie venit ca la doctor. Rugăciunea, ca şi tratamentul erau lucruri care trebuiau efectuate de cel în nevoie, şi nu de rudele îngrijorate şi mai credincioase. Nici preotul nu avea mai mare putere decât bolnavul atunci când se ruga. Dar asta nu făcuse să crească numărul tinerilor care veneau la mănăstire. În schimb veneau rude şi cunoscuţi ai celor care locuiau în mănăstire, care voiau să rămână acolo cu preoţii şi călugării să ajute comunitatea, dar Maldini le spunea mereu că, dacă vor să ajute mănăstirea şi să simtă fericirea lui Dumnezeu, mai bine ar fi fost să meargă în lume şi să-i ajute pe ceilalţi.

În multe sticle de plastic de coca-cola şi fanta adunate din satele din jurul mănăstirii, Maldini şi stareţul Vladimir strânseseră saliva Câinelui Sfânt şi o combinaseră cu apă. O dădeau celor care plecau din mănăstire ca să aibă să-i ajute pe cei aflaţi în nevoie. Apa Câinelui Sfânt, cum o numeau cei din mănăstire, trebuia folosită doar de cei care făceau un bine la rândul lor. Asta ducea uneori la situaţii paradoxale pe care nici Maldini şi nici stareţul Vladimir nu ştiau cum să le evite. Apăreau uneori oameni care veneau să se plângă că apa nu avea nici un efect. Nu mai aveau răbdare să asculte ce avea Maldini de spus. Plecau nervoşi, trânteau uşa chiliei şi ameninţau cu poliţia. Adevărul e că apa funcţiona cel mai puţin la oamenii care lucrau la stat şi în corporaţii, funcţionari publici, profesori, manageri. În general era vorba despre cei care ofereau servicii lumii din jur şi ale căror frustrări erau mari, despre cei care credeau că li se cuvenea o viaţă mai bună sau care făcuseră sacrificii ca să ocupe o poziţie de top

management, iar acum se îmbolnăveau de vreun cancer sau dădeau de necazuri care le epuizau toate economiile. Sentimentul nedreptăţii îi făcea mai puţin receptivi şi răbdători. Pe de altă parte, cele mai multe efecte benefice apăreau în rândul celor care ofereau lumii lucruri făcute cu propriile mâini: bucătarii, electricienii, tâmplarii, femeile de serviciu şi mai ales cei care lucrau la spaţii verzi şi curăţenia oraşului primeau mai uşor binele.

Pentru Maldini noua slujbă pe care o îndeplinea zilnic era stresantă. Era mereu îngrijorat că o să încurce visele şi oamenii între ei, că o să le dea sfaturi greşite celor care veneau la el sau că o să se întâmple ceva rău, ca în visul cu femeia din Paris. Se gândea deseori la ea şi încă mai simţea mâna rece care îl strânsese cu ultimele puteri în grădina hotelului. Cami făcuse rost de numărul hotelului şi îl rugase pe stareţul Vladimir să vorbească cu cei de acolo şi să întrebe dacă pe 2 ianuarie murise cineva în hotel, dar stareţul nu află nimic.

Ca să mai reducă stresul, Maldini hotărâse să primească vizite doar de luni până vineri. Sâmbăta şi duminica rămâneau pentru rugăciune, treburi sau pur şi simplu pentru discuţii cu cei din mănăstire şi amintiri din viaţa dinainte. Îi plăcea mult să colinde cu Câinele Sfânt prin pădurile din jur. Mai ales de când veniseră căldurile, era mult mai plăcut să stea sub un copac, să citească din vieţile sfinţilor şi să se gândească dacă şi oamenii ăia se simţiseră la fel de apăsaţi şi temători că nu sunt în stare să atingă cu adevărat această mână invizibilă a lui Dumnezeu, care îi trimitea visele. Uneori o lua şi pe Cami cu el, dar cel mai mult îi plăcea să se plimbe singur, să stea în vreun luminiş pe o buturugă şi să îl mângâie pe Câine pe creştet. Orele treceau repede când stătea aşa, singur. Îşi aducea aminte şi de viaţa lui dinainte, de toţi oamenii care probabil ar fi râs de el acum, de prietenii săi care îl uitaseră deja, ca şi când ar fi murit cu adevărat. Şi chiar simţea că el, vechiul Maldini, murise într-un fel. Un alt bărbat, cu mult mai multe responsabilităţi se născuse aici, pe muntele Nebunu Mare, iar perspectiva naşterii băieţelului lor îl tulbura şi mai tare.

În ultimele săptămâni însă, în nopţile de weekend, Maldini avea vise tot mai ciudate. Visa că era legat la ochi, că era beznă totală şi că în vârful muntelui Nebunu Mare se auzeau focuri de armă. Oricât ar fi încercat să deschidă ochii şi să vadă mai bine ce se întâmplă în visele cu împuşcături, nu reuşea. Un fel de pleoape grele, blănoase îi căzeau peste ochi, îl apăsau rece şi îl trăgeau în jos, în pământ, unde se lăsa liniştea şi auzea susurul unui izvor.

*

Când se trezi Maldini, Cami era deja la treabă în bucătărie. Îi plăcea să îl ajute pe fratele Gravil şi să facă mâncare pentru oamenii din mănăstire. Uneori mai deschidea una dintre cărţile de bucate ale stareţului şi trântea cu fratele Gavril câte un kisir sau vreo reţetă evreiască de-ale lui Ottolenghi de îi lăsa pe toţi cu gura căscată.

Ieronim bătu la uşă de câteva ori şi întrebă sfios dacă fratele Mladin s-a trezit.

— Intră, Ieronime, tată, spuse Maldini.

— Bună dimineaţa, frate Mladin, mânca-ţi-aş gura ta, spuse cu un rânjet mânzesc Ieronim. Îi plăcea cum vorbea uneori Maldini şi împrumuta din expresiile pe care le folosea acesta. Chiar şi când mai scăpa câte-o înjurătură, Maldini părea sincer şi nimeni nu se sfia de felul în care vorbea, pentru că aşa fusese el încă de la început.

— Ce faci, frăţia ta? Ai treabă cu mine? întrebă Maldini.

— Au venit nişte oameni de dimineaţă, vor să vorbească cu matale, spuse Ieronim băgându-şi tricoul în nişte pantaloni scurţi pe care scria Adibas.

— Păi nu le-ai zis că după-amiază? Trebuie să vorbesc întâi cu părintele stareţ, că am visat numa’ prostii azi-noapte, spuse Maldini. Poate s-a dereglat satelitu’, spuse Maldini râzând.

— Sunt nişte tineri, spuse Ieronim. Par de la oraş.

— Un bărbat şi o femeie? întrebă Maldini într-o doară.

— Da.

— Ea are o basma albă pe cap şi el e îmbrăcat cu o cămaşă albastră?

— Da, spuse Ieronim cu ochii beliţi la cămătar.

— P-ăştia i-am visat azi-noapte, spuse cămătarul, chiar că s-a dereglat satelitu’. Cre’ că o să prind proteveu’ în curând.

Maldini intră în chilia stareţului şi se aşeză la masă. Îşi turnă o cană de cafea şi oftă lung uitându-se la icoanele din camera stareţului. De când avea visele astea se uita la icoane ca la nişte fotografii de familie, simţea că sfinţii ăştia erau ca nişte veri îndepărtaţi. Oameni simpli care cunoscuseră viaţa, care se chinuiseră cu boala şi cu moartea, dar înţelegeau mai multe din lumea în care trăiau şi despre cea spre care mergeau.

— Bună dimineaţa, frate Mladin! spuse stareţul frecându-şi tâmplele. Ai dormit bine? Ce faci?

— Părinte, mă gândeam, oare toţi sfinţii ăştia de pe pereţi vorbeau corect gramatical, aşa cum vorbeşti dumneata? spuse Maldini. Adică erau

citiţi aşa ca dumneata, nu?

— Sfinţii erau oameni simpli, frate Mladin, spuse stareţul. Oameni care probabil înjurau cu sete şi sinceritate, aşa cum faci dumneata uneori, mai degrabă decât să facă acordul subiectului cu predicatul. Cred că cei mai mulţi nici nu ştiau să scrie, dar aveau har de la Dumnezeu. Ce, dumneata crezi că Biblia au scris-o sfinţii? Biblia a fost scrisă şi rescrisă de-a lungul a două mii de ani, doar Dumnezeu ştie de câte ori şi de către cine. Dar de ce întrebi? S-a întâmplat ceva?

— E belită, părinte, spuse Maldini sec.

— Ia spune-mi, spuse stareţul zâmbind.

— Am visat doi oameni care veneau la mănăstire. Un bărbat şi o femeie. Tineri. Oricât voiam să le văd feţele, nu puteam. Bărbatul avea ceva la stomac, ca un fel de boală făcută din ipsos, şi femeia vorbea întruna şi nu înţelegeam ce spune.

— Cum adică din ipsos? spuse stareţul.

— Nu ştiu, zău, aşa mi s-a părut, spuse Maldini. Mirosea ca atunci când mergi la dentist. Şi îl mângâiau pe Câine amândoi. Femeia pe cap, bărbatul pe burtă.

— Păi e clar, înseamnă că au probleme cu stomacul şi cu capul, spuse stareţul.

— Problema e că bărbatul începe să se umfle la un moment dat în vis, spuse Maldini.

— Înseamnă că are o problemă inflamatorie. Un cancer? spuse stareţul.

— Nu ştiu, dar de obicei le pot vedea faţa străinilor. La cei care vin acu’ nu am putut.

— Asta e, spuse stareţul, om vedea când vor veni, dacă vin. Poate o fi un vis fără semnificaţie.

— Păi au venit deja, spuse Maldini.

— Cum adică? făcu stareţul mirat.

— Sunt în mănăstire, i-a dus Ieronim în sala de mese, spuse Maldini. Sunt cei pe care i-am visat azi-noapte. Femeia are un batic şi bărbatul e îmbrăcat în albastru.

— Aha, spuse stareţul.

— E ceva cu ăştia, spuse Maldini mai mult pentru el.

Ieşiră din chilia stareţului. Afară era un aer plăcut, un miros de iarbă proaspăt cosită se amesteca cu cel tămâie care ardea prin chiliile mănăstirii. Călugării, preoţii şi cei care locuiau acolo umblau relaxaţi prin curtea largă din vârful muntelui. Unii aveau treabă, alţii stăteau la soare şi nu făceau

nimic. Albinele din stupina mănăstirii alergau de colo-colo prin aerul curat căutând florile desfăcute de căldura verii. Stareţul Vladimir era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de doc de la Zara şi o cazacă bleumarin închisă până în gât. Maldini purta blugi şi un tricou de marinar. Stareţul urmărea albinele din jurul lui, aducându-şi aminte de călătoria pe care o făcuse cu ani în urmă în Provence, unde câmpurile violete erau invadate de tot felul de insecte fericite şi parcă îmbătate de aroma subtilă de lavandă. Într-un fel, asemăna lavanda cu Biserica, pe unii îi atrăgea ca pe nişte albine, pe alţii îi alunga ca pe nişte molii de noapte, chiar dacă ambele categorii de insecte îi aparţineau lui Dumnezeu.

În sala de mese aşteptau femeia şi bărbatul din visul lui Maldini. Ea avea un nas ascuţit, faţa lungă, osoasă şi ochi încercănaţi, semn că nu dormise de multe nopţi cum trebuie. Bărbatul era foarte slab şi avea o barbă rară de adolescent. Cămaşa albastră pe care o visase Maldini stătea pe el ca pe gard. Cei doi împrăştiau un miros puternic de arsenic. Maldini se uită către stareţ înainte să se aşeze la masă, ca şi când ar fi căutat un răspuns la toate întrebările pe care urmau să le pună cei doi oameni din faţa lor.

— Dumneavoastră sunteţi călugărul Mladin? întrebă femeia cu faţa uscată uitându-se la stareţ.

— Eu sunt stareţul Mănăstirii Scărarului, spuse părintele.

— Atunci dumneata trebuie să fii călugărul Mladin, făcu femeia uitându-se spre Maldini.

— Da, doamnă, spuse Maldini.

— Am auzit de dumneavoastră de la un pacient, spuse femeia. Ştiţi, noi suntem medici dentişti. Avem un cabinet la Bucureşti şi vine multă lume pe la noi. O doamnă ne-a povestit că a fost cu un nepot la Mănăstirea Scărarului, la călugărul Mladin.

— Posibil, a venit multă lume cu probleme pe aici, spuse Maldini.

— Doamna care a fost la noi la cabinet ne-a spus că aţi fost cămătar înainte, spuse bărbatul, e adevărat?

— Da, am fost şi cred că sunt în continuare, spuse cămătarul uitându-se la cei doi pentru o fracţiune de secundă, apoi izbucni în râs.

Stareţul Vladimir se uită la Maldini amuzat.

— Ce vrea să spună fratele Mladin e că într-un fel dă oamenilor binele cu împrumut, spuse stareţul, dar el nu trebuie întors Bisericii sau lui Dumnezeu, binele ăsta trebuie dat mai departe celor care au nevoie de el.

— E adevărat că aţi avut şi dumneavoastră cancer? a întrebat bărbatul cu barbă de adolescent.

— Da, am avut, spuse Maldini. Anul trecut pe vremea asta.

Gândurile lui Maldini ieşiră pe geamul deschis al bucătăriei şi pentru câteva momente fu din nou în apartamentul din Bucureşti, unde îşi simţise sfârşitul mai aproape ca niciodată. O albină intră pe geamul deschis şi îl readuse pe fostul cămătar înapoi în sala de mese. Trecu printre cei doi dentişti şi se aşeză pe mâna fostului cămătar. Femeia privi cu ochi mari albina care îşi freca picioarele din spate de firele de păr de pe mâna cămătarului. Un grăunte mic de polen se desprinse şi rămase acolo. Albina decolă. Maldini duse mâna la gură şi luă cu limba grăuntele de polen. Femeia îşi făcu repede o cruce şi îşi drese glasul.

— Problema e, spuse femeia uscată, că nepotul doamnei care a fost aici era să moară. I-a dat nişte apă de aici, de la mănăstire, şi era să moară.

— Cum adică? spuse Maldini încruntându-se.

— Au dus apa la analize şi avea în ea salivă de câine, spuse femeia, iar băiatul avea o alergie severă la câini. A intrat în şoc şi s-a umflat. Era să moară după ce a băut apa.

— E prima oară când aud că se întâmplă aşa ceva, spuse stareţul îngrijorat. Dumneavoastră aveţi alergie la câini?

— Nu avem alergii, dar e adevărat că daţi oamenilor să bea apă sfinţită amestecată cu salivă de câine? spuse bărbatul.

Maldini se uită la cei doi simţind gustul dulceag al polenului între măsele. Albina dădea rotocoale ca şi când rătăcise drumul pe care trebuia să o ia ca să iasă din încăpere, la fel cum fostul cămătar dădea rotocoale prin visul său în căutarea unui indiciu care să îi arate calea.

— Şi, părinte, spuse femeia către stareţ, ce mănăstire e aceasta unde preoţii şi călugării sunt îmbrăcaţi în haine de stradă?

Părintele stareţ şi călugărul Mladin se priviră pentru o clipă cum se privesc medicii când deschid un pacient cu metastaze împrăştiate în tot corpul, iar apoi se apucă tăcuţi să îl coasă la loc.

— E o mănăstire care se pune cu adevărat în slujba păcătosului, spuse stareţul cu blândeţe. E un loc din care porneşte voia lui Dumnezeu spre oamenii care au trebuinţă de voia lui Dumnezeu. Aici trăiesc beţivi, prostituate, criminali, alcoolici, preoţi, călugări, hoţi, bolnavi, nefericiţi din multe colţuri ale ţării şi noi, preoţii şi călugării. Nu e diferenţă între noi şi oamenii obişnuiţi. Suntem egali în faţa lui Dumnezeu.

— Şi cum îl poate ajuta călugărul Mladin pe soţul meu să se vindece de boală? spuse femeia.

— Ce boală are soţul? întrebă stareţul.

— Are cancer la stomac, spuse femeia fără ezitare. Pentru cancer la stomac ce leacuri daţi? Tot apă sfinţită cu salivă de câine? Oamenii spun că asta le daţi tuturor.

— Văd că aţi vorbit cu mai mulţi oameni la cabinetul dumneavoastră, spuse părintele stareţ.

— Părinte, să ştii că mie în vis mi s-a arătat că domnul cu cămaşă albastră are o problemă la stomac, iar doamna are ceva la cap, spuse Maldini scuzându-se.

Stareţul râse.

— Sunteţi de la Patriarhie, nu? întrebă stareţul.

Albina bâzâi o dată tare şi ieşi din cameră pe fereastra deschisă. Maldini se ridică şi el şi ieşi din sala de mese. Luă din camera alăturată două sticle de jumătate de plastic pline cu Apa Câinelui şi se întoarse.

— Uitaţi care e treaba, spuse Maldini, tot ce trebuie să faceţi e să aveţi încredere. Beţi dimineaţa pe stomacul gol şi o să vă ajute. Mata încearcă să dai cu apă pe la tâmple şi mănâncă şi carne, că ai nevoie de proteine. Cealaltă sticlă să i-o daţi domnului Negru, spuse Maldini uimit de numele pe care tocmai îl rostise. Îmi pare rău, dar dumneavoastră aţi venit aici să aflaţi ceva şi nu aţi aflat ce doreaţi să aflaţi. Sunteţi îndoiţi, dar încercaţi apa asta fără teamă. Nu muşcă, adăugă Maldini râzând.

Cei doi încremeniră când auziră de numele Negru. Se ridicară. Femeia luă sticlele şi ieşiră.

— Salutări sfinţilor părinţi de la Patriarhie şi mulţumiri pentru fondurile pe anul trecut, spuse stareţul petrecându-i cu vederea.

— Cred că ai avut dreptate, părinte, e belită, spuse stareţul Vladimir punând o mână pe umărul fostului cămătar.

Ieşiră de-acolo sleiţi de discuţia inutilă. Părintele stareţ se aşeză lângă prispa bucătăriei, pe o băncuţă şi rămase acolo minute în şir gândindu-se. La un moment dat pe uşa bisericii ieşi femeia cu faţă ascuţită şi cearcăne. Filma cu telefonul. Se întoarse spre stareţ şi îl fixă cu telefonul. Stareţul schiţă cu mâna un salut spre femeie şi zâmbi. Din grădina cu trandafiri se ridică în patru labe Câinele Sfânt, care se scutură de ţărâna în care dormise şi lătră o dată gros. Ieşi dintre tufele de trandafiri şi se apropie încet de femeia care filma. Lângă ea apăru şi bărbatul cu barbă de adolescent, care deveni agitat. Câinele se apropie de ei şi le zâmbi dezvelindu-şi dinţii mari. Stareţul Vladimir strigă o dată spre Câine şi acesta îi ocoli şi porni spre chilia lui Maldini, unde aştepta în prag Cami, mângâindu-se pe burta de gravidă. Străinii se mai plimbară un timp prin curtea mănăstirii filmând.

Oamenii se opriseră din muncile pe care le făceau şi îi urmăreau pe cei doi cu mâinile streaşină deasupra ochilor.

Domnul Negru

Biroul domnului Negru era mare, înalt şi întunecos. Pe jos era întins un covor iranian, din barbă de ţap, pe care nu toată lumea care intra în această încăpere avea voie să calce. De aceea, pe lângă fotoliul impunător din faţa biroului, în încăpere mai erau o canapea şi nişte scaune aşezate pe margine, pe care se aşezau de obicei majoritatea subalternilor domnului Negru când veneau să dea raportul. Modelul covorului era plin de semne despre care mulţi spuneau că sunt din Cabala. Privit de sus părea să semene cu o spirală a calendarului maiaş, dar Mister Negru, cum îi mai ziceau oamenii din clădire, spunea că semnificaţia reală a covorului este ascunsă în interiorul său, că doar ţesătorul şi stăpânul covorului o cunoşteau cu adevărat, adică el şi cu iranianul de la care îl cumpărase.

Dintr-un colţ al camerei venea o lumină caldă şi odihnitoare, care dădea şi mai mult mister încăperii. Un acvariu de aproape trei metri lungime împrăştia raze gălbui în jurul său ca o veioză uriaşă. Prin geamul de sticlă peştii încercau să ignore zâmbetul distorsionat şi prostesc al femeii uscăţive care zgâria cu unghiile suprafaţa acvariului. Faţa bărbatului de lângă ea era sobră. Acesta trăgea dintr-o ţigară şi spunea lucruri greu de înţeles pentru peştii care înotau relaxaţi.

Domnul Negru stătea la biroul său şi privea spre cele două sticle de plastic pe care femeia şi bărbatul le aduseseră în urmă cu un sfert de oră. În mână ţinea o scrumieră mare de metal, pe care o îndreptase spre bărbatul de lângă acvariu. Acesta porni spre scrumieră ţinând o mână căuş sub ţigara aprinsă.

— Pe margine, dentistule, pe margine, se ascuţi vocea domnului Negru.

— Oh, mă scuzaţi, îngăimă dentistul şi ocoli covorul pe margine până ajunse în faţa biroului domnului Negru.

— De ce este peştele simbolul creştinismului? întrebă femeia care privea hipnotizată cum unul dintre peştii mari din acvariu înfuleca unul mai mic, împrăştiind bucăţele din el în apa cristalină, ademenind astfel şi alţi peşti mari.

Domnul Negru apucă cu două degete o foaie de pe birou şi se ridică. O luă de-a dreptul pe covor, păşind doar pe anumite simboluri, ca într-un dans. Se opri lângă acvariu. Acum peştii puteau vedea prin sticla groasă trei feţe care priveau satisfăcute la scena cu cei doi caraşi aurii care devorau un peştişor. Din el săreau bucăţele de carne ca un foc de artificii derulat cu încetinitorul.

— Isus a spus „Veniţi după mine şi vă voi face pescari de oameni!“; de aici a apărut la primii creştini simbolul peştelui, spuse bărbatul uscăţiv cu barba rară de adolescent. Era un simbol secret de recunoaştere.

— A zis, aşa e, spuse domnul Negru, dar de la ce a zis Isus până la ce a ajuns peştele să însemne e cale lungă. Peştele îi simboliza pe creştini, pe cei care trebuiau să fie pescuiţi prin intermediul religiei. Cred că simbolul creştinismului şi al Bisericii ar fi trebuit să fie în realitate un ac de pescuit.

Femeia cu faţa uscată şi nas ascuţit se uită la domnul Negru contrariată.

— Ca să nu mai spun că la păgâni, continuă domnul Negru, peştele este simbolul vieţii pentru că se consideră că în apă a apărut pentru prima dată viaţa. Şi nu mă refer la Adam şi Eva, spuse mustăcind domnul Negru. Sau poate or fi fost doi peşti Adam şi Eva, cine ştie.

— Şi cum explicaţi totuşi faptele din Biblie? întrebă femeia îngrijorată.

— Dar nu e treaba mea să explic, spuse domnul Negru. Dimpotrivă, treaba mea este să nu explic, ci să complic.

— Ce credeţi că trebuie făcut în problema Mănăstirii Scărarului? întrebă femeia.

Domnul Negru îşi trecu brusc foaia peste mâna dreaptă. Scoase un geamăt scurt care se termină cu un oftat de plăcere, apoi îndepărtă capacul acvariului şi scufundă un deget în apa luminoasă în care înotau peştii. O dâră de sânge se împrăştie ca un voal fin în apa din acvariu. Câţiva peşti se apropiară de degetul bărbatului. Acesta urmărea spectacolul cu o privire satisfăcută. Scoase mâna din apă cu o mişcare bruscă. Unul dintre peşti se zbătea în pumnul domnului Negru.

— Cineva din mănăstire, spuse domnul Negru privind la peştele din palma sa, o persoană care trăieşte de o vreme acolo m-a sunat într-o zi şi mi-a povestit despre un aşa-zis Câine Sfânt. Chipurile, el ar fi urmaşul unui

câine mioritic cu care Sfântul Andrei ar fi călătorit prin ţinuturile noastre acum aproape două mii de ani. Ce credeţi că s-ar întâmpla dacă am începe să ne rugăm cu toţii la icoana unui animal? Poate o să apară şi o pisică sfântă apoi, urmaşa pisicii Cuvioasei Parascheva? Orice e posibil. Şi ce facem cu oamenii care au alergii la câini şi pisici? Ăştia sunt necredincioşi sau posedaţi? Cum facem cu ei, le dăm scuipat de câine la sfânta împărtăşanie?

Domnul Negru ridică peştele în dreptul ochilor şi apoi îl strecură în gură. Coada mică şi aurie a peştelui se zbătu de câteva ori între buzele lui. Bărbatul dădu capul pe spate şi peştele îi alunecă pe gât.

— Face bine la problemele de stomac, spuse domnul Negru mustăcind. E urmaşul adevăratului Peştişor de Aur.

Cuplul de dentişti privea siderat.

— Să vă spun ceva, dragii mei, continuă domnul Negru luându-i de subraţ pe cei doi şi conducându-i de-a lungul covorului afgan, profitul Bisericii noastre dragi scade în fiecare an cu câteva procente. Vă imaginaţi cum va afecta cifra de afaceri dacă poveştile astea cu câini sfinţi, cămătari şi curve care vindecă oameni ajung la adevăraţii credincioşi? Nu cred că vă puteţi imagina. Dar pot să vă dau un exemplu. Mai ţineţi minte telefoanele Nokia? Toată lumea avea Nokia prin anii ’90. Nokia era numărul unu mondial în industria aparatelor de telefonie mobilă. Număru’ unu, în pula mea! Nu ştiu dacă vă daţi seama. În fine, la un moment dat a apărut primul telefon mobil cu *touchscreen*. Nokia s-a uitat la el şi a zâmbit superior. Nu a crezut că în doar câţiva ani se vor prăbuşi complet şi vor ajunge în pragul falimentului pentru că lumea îşi va dori telefoane cu ecrane mari, *touchscreen*. Iar noi, dacă nu facem nimic, ne mănâncă falimentul. Asta ne aşteaptă.

Ajunseră în faţa biroului domnului Negru. Acesta luă una din sticlele cu Apa Câinelui Sfânt şi o ridică în aer, uitându-se lung la ea.

— Dar există potenţial şi aici, spuse domnul Negru. Vă daţi seama ce s-ar întâmpla dacă acest câine ar ajunge să se prăsească şi toate satele din jur să aibă câte un exemplar? Adică fiecare român să aibă propriul câine sfânt? Ar fi ceva. Dacă e un milimetru de adevăr în toată chestiunea asta cu Mănăstirea Scărarului, atunci trebuie intervenit. Se poate transforma în ceva greu de controlat.

Bărbatul şi femeia care miroseau a arsenic se uitau la domnul Negru, care se uita la sticla de jumătate. Bărbatul o luă de mână pe femeie şi o strânse uşor, ca şi când ar fi vrut să spună ceva dar nu îndrăznea să

întrerupă tăcerea.

— Nimeni nu e pregătit cu adevărat să fie fericit, adăugă gânditor domnul Negru. Oamenii sunt făcuţi pentru suferinţă, pentru că doar prin suferinţă învaţă şi descoperă lucruri. Sunteţi liberi, făcu domnul Negru revenind cu gândurile în încăpere.

— Să trăiţi! salutară cei doi medici dentişti şi porniră în tăcere pe lângă covor spre ieşire.

Domnul Negru luă ţigara pe care dentistul o lăsase să ardă în scrumiera de metal. Se aşeză în faţa acvariului şi trase un fum lung. Planurile lui se ţeseau lent, cu viteza cu care fumul de ţigară se ridica spre tavanul întunecat. Câteva lucruri erau sigure şi obligatorii.

Dimineaţă pe muntele Nebunu Mare

Maldini stătea pe prispa din faţa chiliei. Avea poftă să fumeze. O geană de lumină se ivea în depărtare, peste munţii dinspre est. Era prea devreme. Visase prost şi nu mai putea dormi. O văzuse pe Pinguina cu Câinele Sfânt în braţe, dar oricât ar fi strigat la ea, femeia nu îl auzea. Nu mai vorbise cu ea de câteva săptămâni şi aştepta cu nerăbdare să se facă şapte dimineaţa ca să pună mâna pe telefon şi să o întrebe dacă era sănătoasă. De când se mutaseră la mănăstire, Pinguina fusese o singură dată acolo, şi asta cu mare greutate. Drumul din pădure nu era un drum uşor pentru oasele ei deformate şi bătrâne. Promisese că mai trece, că îi plăcuseră mănăstirea şi preotul stareţ, dar se vedea că îmbătrânise mult de când Maldini se îmbolnăvise de cancer. Se bucurase când auzise de Cami că e însărcinată şi îşi făcuse multe cruci cu telefonul în mână rugându-se la Dumnezeu să apuce ziua în care să-şi vadă nepotul la faţă. Ce o ţinea în viaţă erau drumurile la cimitirul de peste drum. Noroc că mai mureau oameni, îi spunea cămătarului, că aşa mai ieşea şi ea din casă şi mai vorbea cu lumea. Uneori ieşea seara şi mergea la mormântul bărbatului ei. Stătea acolo şi se gândea. Aprindea câte o lumânare şi din când în când ofta îndelung. Pleca spre casă când se aprindeau luminile pe Strada Eternităţii. Îi era dor de bărbatul ei, de Maldini cel din copilărie care se băga în sufletul ei când avea treabă prin curte, de larma pe care o făceau copiii pe stradă până seara târziu. Acum, pe Strada Eternităţii era linişte mai mereu, copiii erau rari, cei mai mulţi tineri se mutaseră spre centru, la bloc, şi luaseră cu ei şi larma, şi viaţa.

Răcoarea se strecura pe sub hainele lui Maldini ca o compresă catifelată. Plouase, şi mirosul proaspăt de iarbă se simţea puternic în aer. Pe balustrada de lemn a prispei trecu o furnică. Se uită la ea o vreme, apoi se ridică şi se întinse leneş. Soarele începea să urce pe cer. La marginea

pădurii, în iarba înaltă, Maldini văzu doi bărbaţi îmbrăcaţi în negru care fumau o ţigară. Simţi pentru o clipă mirosul fumului de tutun ars, ca în copilărie, când stătea în braţele bătrânului Fieraru, şi imediat o pală de aer rece îi aduse în nări un uşor miros de rahat. La orizont o luminiţă roşie pâlpâia intermitent şi ecoul unei elice de elicopter se auzi în depărtare ca bătăile unei inimi neliniştite ascunse sub munte. Se auzi lătratul Câinelui Sfânt.

*

Stătea cu obrazul năclăit de rouă în iarba din curtea mănăstirii. Roua îi intrase în nas amestecându-se cu mirosul de rahat. În faţa lui o albină încerca să aterizeze pe un trifoi cu patru foi. Din când în când se auzeau tânguieli în jurul său şi un cuc care cânta în copacii din pădure. Talpa unui bocanc mărimea 45, făcut în Uniunea Europeană, îl apăsa între omoplaţi, lăsându-i urme pe ceafă. Printre rizurile tălpii de poliuretan o furnică înainta grăbită pe bluza de bumbac de la H&M în care Maldini dormea de obicei. Încerca să scape spre iarbă. Toţi ochii icoanelor privesc acum din chilii, din biserică şi din celelalte odăi ale mănăstirii spre bocancul ăsta care apasă prea tare pe grumazul fratelui Mladin, fost cămătar, fost bolnav de cancer, vindecat printr-o minune, clarvăzător şi vindecător. Respiră greu ca un taur şi ar vrea să îşi şteargă lacrima de furie care îi atârnă pe vârful nasului. Miroase a câine ud şi a flori de câmp. De sus, din înaltul cerului, câteva păsări care trec în zbor privesc şi ele în jos spre mănăstire la oamenii întinşi pe burtă cu mâinile la ceafă. De şi mai sus, din întunericul rece al Universului privirile sunt şi mai îngrijorate. Un înger începe o rugăciune grăbită. Un şir de gânduri calde, amestecate cu razele de soare coboară spre pământ. Se face linişte pentru o fracţiune de secundă. Dar e prea târziu, furnicile nu ştiu să distingă semnele divine şi oricum nici nu ar avea timp pentru asta. Muşuroiul pe care îl striveşte pieptul fostului cămătar trebuie părăsit, furnicile trebuie să iasă în grabă şi să ciupească. Să lupte şi să supravieţuiască. Poate nu în acest muşuroi, nu. E prea târziu pentru a mai salva ceva, dar există şansa unui nou început, în altă parte. Tot ce trebuie să facă e să reacţioneze, să distragă atenţia şi să fugă. Grumazul lui Maldini se înnegreşte dintr-odată. Nu mai poate sta aşa. Insectele i-au intrat în nas, în ureche. Se smuceşte brusc, ca un taur turbat, şi se ridică în patru labe. Soldatul din brigada de intervenţie se dezechilibrează şi cade. Un murmur traversează pajiştea. O armă cade în iarbă.

Epilog

Îşi simţea călcâiul aspru şi îl durea când călca. Îşi dădu jos şoseta. Era încă umedă. Uitase să-şi ia o pereche de schimb. Ciudat că transpiraţia nu se simte când iese prin piele, gândi. Îşi luă şoseta şi o mirosi. În textura umedă se mai simţea parfumul de Ariel, dar şi o undă discretă de ceva care începea să se împută. În faţa lui, pe perete stătea o icoană cu Sfântul Gheorghe care răpunea balaurul. Oare pe vremea lui o fi existat piciorul atletului? se întrebă privind în ochii balaurului care era pictat mult mai mic în comparaţie cu calul pe care stătea Sfântul Gheorghe. Apăsă cu degetele pe călcâi şi simţi o durere plăcută. Repetă mişcarea de câteva ori respirând sacadat, gemând de plăcere. Gravitaţia e legea universală prin care tot ceea ce mănânci seara după ora şapte te trage spre pământ, gândi trecându-şi degetul arătător printre degetele de la picioare şi mirosind. O singură dată reuşise să scape de ciuperca asta de la picior, într-un an când stătuse o lună de zile în Grecia şi umblase mai mult desculţ pe plajă. Antrenamentul de la sală fusese greu şi îl făcuse în silă, îşi simţea picioarele grele ca nişte asteroizi şi transpiraţia încă îi mai curgea pe şira spinării, era rece şi îl enerva. Dădu cu mâna pe sub tricoul de bumbac încercând să îndepărteze pelicula de apă care îi ieşea prin pori. În birou intră un preot nou, pe care nu îl mai văzuse până atunci. Uşa de lemn scârţâi încet în timp ce preotul o închise cu grijă, de parcă cineva dormea pe hol. Se întoarse cu faţa şi zâmbi cu capul uşor aplecat. Mâinile grăsuţe cu degete mici le împreună deasupra pieptului pe care avea o cruce de lemn. Lăsă câteva secunde să treacă, şi zâmbetul rapid i se şterse ca şi când emoţii contradictorii îl străbăteau cu viteza gândului.

— Domnu’ contabil, vă aşteaptă sfinţia sa în bibliotecă, murmură preotul cu capul lăsat într-o parte, privind spre şoseta de pe birou.

— Vin imediat, părinte, răspunse contabilul strângând şoseta în mână

ca şi când ar fi fost o hârtie.

Preotul ieşi din birou cu aceleaşi gesturi grijulii, dar mult mai repezi, lăsând în urma lui un zâmbet de pisică şi un miros de tămâie combinat cu mâncare. Oare ce IQ o avea, se întrebă contabilul scoţându-şi tricoul transpirat. Citise pe net un articol despre oamenii care cred în Dumnezeu. Spunea că cei credincioşi suferă nişte modificări la nivelul creierului şi îşi anulează perspectiva analitică şi critică în favoarea unei înţelegeri emoţionale sporite. Se ridică în picioare şi rămase în chiloţi. Se mângâie pe burta încă umedă de transpiraţie şi căută sub stratul de grăsime muşchii abdominali. Câte vagoane de mâncare trecuseră prin el şi se transformaseră în grăsime? De fapt, nu mâncarea, ci zahărul. Oare cât zahăr o fi băgat în el? Numai la cafeaua de dimineaţă câte două pliculeţe de cinci grame, timp de 30 de ani, înseamnă 30 ori 365 ori 10, făcu repede un calcul în minte. 109 500 de grame, adică 109 kilograme de zahăr, şi asta doar din cafea, fără deserturi, cola si cisternele de Cuba Libre. Îşi cuprinse burta cu palmele şi o strânse cu ciudă, apoi oftă uitându-se în ochii Sfântului Gheorghe. Nu prea exista zahăr pe vremea ta, gândi. Luă o cămaşă albastră şi o pereche de pantaloni de stofă din rucsac şi se îmbrăcă gâfâind. Când ieşi din birou cămaşa era deja fleaşcă pe spate.

În Mitropolie era un aer răcoros, chiar dacă afară erau deja treizeci şi cinci de grade. Lambriurile închise la culoare împrăştiau un miros de lemn şi un parfum specific. O combinaţie de tămâie cu fum de ţigară şi cărţi vechi. Uşa neagră a bibliotecii se dizolva în întunericul de la capătul coridorului. Ce o fi cu întâlnirea asta? Consilierul pe probleme economice al mitropolitului insistase să vină cât de repede pentru a rezolva „o situaţie ce nu suportă amânare“. Apăsă clanţa. În fanta de lumină care se lărgea apărură pe rând mitropolitul, care mânca nişte arahide în coajă, consilierul pe probleme economice, care discuta nervos la telefon într-un colţ, şi încă două persoane pe care le mai văzuse în compania mitropolitului, dar despre care nu ştia nimic. Unul uscăţiv cu o ţăcălie grizonantă stătea la masa de consiliu şi răsfoia o carte, altul foarte înalt stătea în dreptul ferestrei.

— Haideţi, că pe dumneavoastră vă aşteptam, spuse consilierul pe probleme economice apăsând pe ecranul telefonului. Luaţi loc.

Toată lumea se aşeză în jurul mesei. Bărbatul înalt de la fereastră se aşeză între contabil şi mitropolit. Trase dintr-un spray nazal de două ori pe fiecare nară şi îl puse pe masă.

— Aţi răcit bine, părinte, spuse mitropolitul cojind câteva alune pe care începu să le ronţăie.

— Ei, ce să fac, vai de capul şi de zilele mele. Mereu mă prinde câte o răceală vara, spuse preotul înalt de la fereastră. Am sistemul imunitar scăzut.

— Da, ştiu, şi eu păţesc la fel. Şi cu ce trataţi? întrebă mitropolitul luând tubul nazal în mână.

— Vedeţi că e plin de microbi, spuse preotul înalt. E apă de mare. Nu dă dependenţă, ca picăturile de nas.

— Apă de mare. Din ce mare? Uite că scrie pe spate, spuse mitropolitul depărtând tubul ca să poată focaliza mai bine. E făcută în Israel. O fi cu apă din Marea Moartă. Domnule, evreii ăştia ştiu să vândă absolut orice. Şi uite ce frumos arată tubul. Culorile. Noi de ce nu suntem în stare să vindem apă de mare din Marea Neagră? Sau din Lacul Techirghiol. Nămolul ăla… ce proprietăţi bune ar putea avea!

— Dacă îmi daţi voie, sfinţia voastră, îşi drese glasul consilierul pe probleme economice.

— Da, să trecem la ale noastre, spuse mitropolitul. Domnule Penescu, şi dumneavoastră sunteţi răcit, că vă văd cam înfierbântat?

— Nu, nu, răspunse contabilul. Vin direct de la sală şi încă mai transpir.

Consilierul pe probleme economice tuşi de câteva ori şi deschise dosarul din faţa lui. Îşi puse o pereche de ochelari rotunzi cu rama subţire, aurie şi începu să caute prin hârtiile din dosar.

— Domnule Penescu, dumneavoastră vă mai aduceţi aminte câţi bani am trimis la Mănăstirea Scărarului? întrebă consilierul pe probleme economice cu ochii în hârtii.

— Din câte îmi aduc aminte au fost două tranşe. Una de douăzeci de mii şi alta de treizeci de mii, răspunse contabilul. Dar trebuie să mă uit în evidenţă.

Consilierul pe probleme economice îşi ridică privirea spre contabil, apoi se uită la mitropolit. Preotul înalt trase din spray pe nas.

— V-am spus că au fost mai mult de treizeci de mii în a doua tranşă, zise consilierul dându-şi jos ochelarii.

— Când îşi bagă necuratul coada, să te ţii, spuse mitropolitul scuturându-se de cojile de alune de pe sutana neagră. Şi ce s-a făcut cu banii ăştia? Aţi primit vreun decont de la mănăstire?

— Nu am primit nimic, spuse sec consilierul.

— Normal că nu aţi primit nimic, spuse preotul cu ţăcălie grizonantă închizând cartea pe care o citea. Banii o parte au fost împărţiţi călugărilor

trimişi în afara mănăstirii ca să recruteze oameni, iar o parte au fost folosiţi pentru cumpărarea de echipament electronic, camere video, computere cu care s-a dotat un studio de videochat erotic. Voiaţi să primiţi facturi pentru asta?

— Ferească Dumnezeu! spuse mitropolitul cu gura căscată. Ce o fi fost în mintea acestui inconştient, că nici nu ştiu cum să îl numesc. De când a intrat în preoţie a adus numai necazuri, dar cine şi-a închipuit că ar putea să organizeze aşa ceva?

— Practic am finanţat o mişcare radicală fără să ne dăm seama, spuse consilierul economic privind pe deasupra ochelarilor. Auzi, a trimis călugări în afara mănăstirii ca să recruteze oameni. Un fost interlop a ajuns călugăr în mănăstire, dar trăia în continuare cu soţia lui acolo. Practic soţia a rămas gravidă în timpul de când s-au mutat la mănăstire.

— Mâine-poimâine încep şi la noi cu atentate şi alte nenorociri, spuse preotul cu ţăcălie grizonantă.

— Şi de fapt ce voia stareţul să facă acolo? întrebă preotul înalt.

— Nu a mai apucat să spună, dar au găsit cei de la SRI mai multe caiete, pe care le analizează zilele astea, spuse preotul cu ţăcălie. Majoritatea sunt cu reţete de mâncare. Au găsit şi nişte jurnale în camera în care trăia cămătarul. Într-unul dintre jurnale apar numele sfinţiilor voastre.

— Ale cui, adică? întrebă mitropolitul.

— Ale tuturor celor care suntem în această cameră acum, de fapt, spuse preotul cu ţăcălie.

Se lăsă linişte pentru o clipă. Cineva spuse un „Doamne fereşte!“ în şoaptă.

— Cum se simte stareţul acum? întrebă mitropolitul.

— E la Spitalul Militar, spuse preotul cu ţăcălie. A încasat un glonţ în plămânul drept. E în afara pericolului, dar e ţinut sub observaţie. Cămătarul a fost şi el împuşcat în plămâni, iar soţia lui care era însărcinată a intrat în travaliu şi a născut în elicopterul trupelor speciale, în drum spre spital. Mai grav este că unul dintre călugări a murit. Unul tânăr.

— Incredibil la ce s-a ajuns, şuieră nazal preotul înalt. Am ajuns să ne omorâm între noi?

— Da, asta nu e bine deloc, mormăi mitropolitul.

— A fost o prostie, spuse preotul cu ţăcălie. Băieţii ăştia de la SRI erau înarmaţi până în dinţi. Au luat sesizarea prea în serios, dacă mă întrebaţi pe mine.

— Dacă un călugăr a fost în stare să îndrepte arma spre cineva,

înseamnă că în alte condiţii putea să facă mult mai mult rău, spuse consilierul pe probleme economice. Din câte am înţeles acolo nu se mai ţinea de mult timp liturghia aşa cum se obişnuieşte. Nimeni nu mai purta haine călugăreşti şi trăiau toţi în desfrâu. Fetele pe care le-am găsit acolo aveau cazier pentru prostituţie. Cămătarul avea cazier. O altă persoană era vinovată de ucidere din culpă. Şi mai erau şi alţii cu probleme. Mai devreme sau mai târziu ceva rău s-ar fi întâmplat.

— Da, am vorbit cu agenţii de la postul de poliţie din zonă şi mi-au spus că astă-vară au primit o sesizare despre un bărbat care dispăruse din mănăstire. Când au ajuns acolo au găsit doar civili, nimeni nu purta haine bisericeşti, spuse preotul cu ţăcălie.

— Problema e că a murit un om, iar alţi doi au fost împuşcaţi, spuse mitropolitul. Nu cred că ăsta a fost planul de reorganizare a mănăstirii despre care am discutat. Presa a aflat despre asta?

— Da, au apărut nişte televiziuni, spuse preotul cu ţăcălie. Au apărut şi o mulţime de oameni care au venit să apere mănăstirea, pe stareţ, pe cămătar şi mai ales un câine despre care circulă tot felul de zvonuri.

— Îmi aduc aminte de câinele ăla, spuse mitropolitul şi luă două alune cu degetele grăsuţe. Doamne, miluieşte-ne şi iartă-ne, că nu am văzut din timp nenorocirea din ograda noastră, spuse şi îşi făcu o cruce, apoi deschise laptopul din faţa lui.

Contabilul urmărea cum barba mitropolitului se mişca amplu imediat ce băga câteva alune în gură, pentru ca pe urmă să se mişte scurt şi sacadat în timp ce dinţii lui mărunţeau bucăţile mai mici. Îi era sete, ar fi băut o limonadă cu miere sau o bere. Câteva muşte se alergau prin aer deasupra mesei. Păreau fericite.

— Mai aveţi nevoie de mine? întrebă contabilul privind muştele de deasupra mesei.

— Da, ar mai fi ceva de discutat tot în problema mănăstirii, spuse consilierul pe probleme economice dându-şi jos ochelarii. Privi spre mitropolit, care ronţăia liniştit o alună şi căuta ceva pe laptop. Peste mărul muşcat de pe carcasa argintie a Mac-ului era lipită o icoană cu Arsenie Boca.

— Da, văd că în presă ştirea este deja dată, spuse mitropolitul cu ochii în monitor. Un mort şi doi răniţi într-o razie de proporţii a poliţiei la o mănăstire din Prahova. Suspiciuni de trafic de persoane, proxenetism, spălare de bani şi deturnare de fonduri într-o mănăstire din România. Trebuie să dăm imediat o declaraţie oficială imediat pentru presă.

— Da, am vorbit deja la biroul de presă, spuse preotul cu ţăcălie.

— Sfinţia ta, cineva de la Mitropolie trebuie să meargă la mănăstire, spuse preotul înalt. Mai sunt călugări rămaşi acolo. Trebuie să readucem liniştea pe muntele ăla.

— Domnule, ce mi se pare ieşit din comun e că muntele se numeşte muntele Nebunu, spuse mitropolitul.

— Nebunu Mare, spuse preotul cu ţăcălie.

— Prostituatele şi cămătarul sunt cheia acestei probleme, spuse mitropolitul. De acolo trebuie plecat.

Mitropolitul schimbă o privire cu preotul cu ţăcălie, apoi se întoarse către contabil cu un zâmbet.

— Era o grupare organizată care găzduia pe banii Bisericii prostituate, criminali, alcoolici şi homosexuali, spuse nervos preotul cu ţăcălie. Într-o chilie din mănăstire se făcea videochat erotic, asta trebuie spus.

— Nu mai aveau rânduială ortodoxă. Se îndepărtaseră de calea Bisericii, adăugă consilierul pe probleme economice. Preoţii făceau slujba în pantaloni scurţi şi în tricou. Stareţul, repet, stareţul umbla în maiou la slujba de duminică.

O picătură de transpiraţie căzu din barba contabilului pe masa de lemn. Nu reuşea să îşi adune gândurile laolaltă. Inima îi bătea de parcă voia să-i joace o festă, dar poate nu azi, îşi spuse ştergându-şi cu palma picătura de transpiraţie. Se uită spre fereastră. Frunzele copacilor erau chircite de la căldura care dura de săptămâni întregi. În câteva luni vor începe să cadă. Unele mai devreme şi altele mai târziu, se gândi. Şi aşa mai departe.